

T.C.
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
ÇAĞDAŞ TÜRK LEHÇELERİ VE EDEBİYATLARI
ANA BİLİM DALI

DERLEME SÖZLÜĞÜ'NDEKİ MEKÂN ADLARI

YÜKSEK LİSANS TEZİ

DANIŞMAN
Doç. Dr. Süleyman Kaan YALÇIN

HAZIRLAYAN
Ertuğrul ÇEÇEN

ELAZIĞ-2020

T.C.
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
ÇAĞDAŞ TÜRK LEHÇELERİ VE EDEBİYATLARI
ANA BİLİM DALI
DERLEME SÖZLÜĞÜ'NDEKİ MEKÂN ADLARI

YÜKSEK LİSANS TEZİ

DANIŞMAN

Doç. Dr. Süleyman Kaan YALÇIN

HAZIRLAYAN

Ertuğrul ÇEÇEN

Jürimiz..... Tarihinde yapılan seminer savunma sınavı sonunda bu yüksek lisans semineri oy birliği/oy çokluğu ile başarılı saymıştır.

Jüri Üyeleri:

- 1.
- 2.
- 3.

Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yönetim Kurulu'nun tarih ve sayılı kararıyla bu yüksek lisans tezinin kabulü onaylanmıştır.

Prof. Dr. Murat SUNKAR
Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü

ÖZET**Yüksek Lisans Tezi****DERLEME SÖZLÜĞÜ'NDEKİ MEKÂN ADLARI****Ertuğrul ÇEÇEN****FIRAT ÜNİVERSİTESİ****SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ****ÇAĞDAŞ TÜRK LEHÇELERİ VE EDEBİYATLARI ANABİLİM DALI****ELAZIĞ - 2020; Sayfa: XI+191**

Tarih boyunca insanlar duygu, düşünce ve isteklerini bir başkasına aktarma ihtiyacı hissetmiştir. Dil; insanların kendi arasında anlaşmasını sağlayan, insanın ihtiyaçlarına cevap veren ve ırkını, tarihini, kültürünü, coğrafyasını, yaşayış şeklini yansıtan çok büyük bir yapıdır. Bu büyük yapıyı inceleyen bilim, dil bilimidir. Dil bilim, dilin genel ve özel niteliklerini araştıran, dilin sorunlarına yönelen, diller arasındaki ortaklıkları ve farklılıkları inceleyen, kendi içerisinde farklı dallara ayrılan ve birçok bilim dalıyla da ilişkili olan geniş bir alandır.

Yer adları bilimi, yer adlarını inceleme konusu edinen bilim dalıdır. Dil bilimin en önemli alt kollarından biri olan yer adları bilimi, geçmişe ışık tutması ve dili birçok bilim dalıyla beraber incelemesi sebebiyle üzerinde en çok çalışılan dallardan biri haline gelmiştir.

Yer adları kavramının yapılan çalışmalarda daha çok belirli bir yere verilen özel adlandırmaları kapsadığı görülmektedir; ancak eldeki çalışmada Derleme Sözlüğü'ndeki herhangi bir mekâna verilmiş olan ve özel ad kategorisinde değerlendirilmeyen halk adlandırmalarına yer verilmiştir.

Çalışmada ağız araştırmaları konusunda yapılmış en büyük çalışmalardan biri olan “Türkiye’de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü”ndeki mekân adları tespit edilmiştir. Tespit edilen mekân adları, birçok açıdan değerlendirilerek kendi içerisinde sınıflamaya tabi tutulmuştur. Bu çalışma, halk ağzında kullanılan mekân adlarını detaylı bir şekilde açıklamayı ve Türkiye’deki yer adları bilimine katkı sağlamayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Derleme Sözlüğü, dil, ad bilim, yer adları bilimi, mekân adları.

ABSTRACT**Master Thesis****NAMES OF THE VENUE IN COLLATION DICTIONARY****Ertuğrul ÇEÇEN****FIRAT UNIVERSITY****THE INSTITUTE OF SOCIAL SCIENCE****THE DEPARTMENT OF TURKISH LANGUAGE AND LITERATURE****Elazığ-2020; Page: XI+191**

Throughout history, people have felt the need to convey their feelings, thoughts and desires to someone else. Language; It is a very large structure unique to human beings that enables people to agree among themselves, responds to human needs and reflects their race, history, culture, geography and way of life. The science that studies this great structure is linguistics. Linguistics is a broad science that studies the general and special features of the language, addresses the problems of the language, examines the commonalities and differences between languages, and deals with many disciplines. The science of place names is the branch of science that takes place names as a subject of study.

The science of place names, one of the most important sub-branches of linguistics, has become one of the most studied branches because it sheds light on the past and examines the language with many branches of science.

It is seen that the concept of place names mostly covers special names given to a particular place; However, in the current study, the public naming given to any venue in the Compilation Dictionary and not considered in the special name category is included.

In this study, one of the largest studies on dialect research in "In Turkey Compilation Dictionary of the Public Dialect" space and place names in the area have been identified. The place and venue names that were determined were evaluated from many angles and subjected to classification. In this study, a detailed public description of the place names used in the mouth and place venue in Turkey aims to contribute to science.

Keywords: Compilation Dictionary, language, onomastics, toponym.

İÇİNDEKİLER

ÖZET	II
ABSTRACT.....	IV
İÇİNDEKİLER	VI
GRAFİKLER LİSTESİ.....	IX
ÖN SÖZ	X

BİRİNCİ BÖLÜM

1. GİRİŞ.....	1
1.1. Araştırmanın Konusu	1
1.2. Araştırmanın Amacı	1
1.3. Araştırmanın Kapsamı	1
1.4. Araştırmanın Problemi.....	2
1.5. Araştırma Yöntemi	2
1.6. Araştırmanın Kaynakları.....	3

İKİNCİ BÖLÜM

2. Dil Nedir?	4
2.1. Dil Bilim Nedir?	6
2.2. Dil Bilimin Diğer Bilim Dallarıyla İlişkisi.....	8
2.2.1 Dil Bilim ve Tarih İlişkisi	8
2.2.2. Dil Bilim ve Edebiyat İlişkisi.....	8
2.2.3. Dil Bilim ve Halk Bilimi İlişkisi	8
2.2.4. Dil Bilim ve Coğrafya İlişkisi	9
2.2.5. Dil Bilim ve Psikoloji İlişkisi	9
2.3. Dil Bilimin Alt Dalları.....	10
2.4. Ad Nedir?	12
2.5. Adlandırma Nedir?	13
2.6. Ad Bilim Nedir?	16
2.7. Yer Adları Bilimi (Toponim).....	21
2.7.1. Yer Adları Biliminin Diğer Bilimlerle İlişkisi.....	22
2.8. Yer Adları Biliminde Ad Verme Eğilimleri ve Sınıflama Çalışmaları.....	24
2.9. Yer Adları Bilimiyle İlgili Yurt Dışında ve Yurt İçinde Yapılan Çalışmalar.....	37
2.9.1. Yurt Dışında Yer Adları Bilimi Çalışmaları.....	37
2.9.2. Yurt İçinde Yapılan Yer Adları Bilimi Çalışmaları	38

2.10. Mikrotoponim Nedir?	40
---------------------------------	----

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. Derleme Sözlüğü	42
3.1. Derleme Sözlüğü'ndeki Mekân Adlarının Sınıflandırılması	44
3.1.2. Yeryüzü Şekillerine Ait Mekânlar	45
3.1.3. Su Kaynaklarına Ait Mekânlar	47
3.1.4. Barınma İle İlgili Mekânlar	49
3.1.5. Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Mekânlar	51
3.1.6. Hayvanlara Ait Yaşam Mekânları	53
3.1.7. Dinî Mekânlar	53
3.1.8. Örtmece İle İlgili Mekânlar	54
3.1.9. Mesleklerin, Üretimin ve Ticaretin İcra Edildiği Mekânlar	55
3.1.10. Sınırla İlgili Mekânlar	56
3.1.11. Av, Avcılık ve Tuzakla İlgili Mekânlar	56
3.1.12. Ulaşımla İlgili Mekânlar	57
3.1.13. Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Mekânlar	57
3.1.14. Oyunla İlgili Mekânlar	58
3.1.15. Diğer Yerler	59
SONUÇ	60
KAYNAKÇA	64
EKLER	69
Ek 1. Orijinallik Raporu	69
Ek 2. Yeryüzü Şekillerine Ait Mekânlar	70
Ek 3. Su Kaynaklarına Ait Mekânlar	87
Ek 4. Barınma İle İlgili Mekânlar	107
Ek 5. Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Mekânlar	134
Ek 6. Hayvanlara Ait Yaşam Mekânları	148
Ek 7. Dinî Mekânlar	152
Ek 8. Örtmece ile İlgili Mekânlar	153
Ek 9. Mesleklerin, Üretimin ve Ticaretin İcra Edildiği Mekânlar	156
Ek 10. Sınırla İlgili Mekânlar	157
Ek 11. Av, Avcılık ve Tuzakla İlgili Mekânlar	159
Ek 12. Ulaşımla İlgili Mekânlar	161
Ek 13. Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Mekânlar	167
Ek 14. Oyunla İlgili Mekânlar	174

Ek 15. Diğer Mekânlar	175
ÖZ GEÇMİŞ	191

GRAFİKLER LİSTESİ

Grafik 1: Derleme Sözlüğü’ndeki Mekân Adlarının Sınıflaması.....	45
Grafik 2: Yeryüzü Şekillerine Ait Mekânların Sınıflaması.....	47
Grafik 3: Su Kaynaklarına Ait Mekânların Sınıflandırılması	49
Grafik 4: Barınma İle İlgili Yerlerin Sınıflandırılması.....	51
Grafik 5: Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Yerler.....	52
Grafik 6: Dinî Mekânların Sınıflandırılması	54
Grafik 7: Örtmece İle İlgili Yerlerin Sınıflandırılması.....	55
Grafik 8: Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Mekânların Sınıflandırılması.....	58

ÖN SÖZ

Dil, insanların hayatlarını sosyal bir varlık olarak devam ettirebildiği; duygu, düşünce ve ihtiyaçlarını sözlü ve yazılı olarak paylaşabildiği; insanoğluna birey ve toplum olabilme özelliği katan ayrıcalıklı bir varlıktır. Dil, geçmişten günümüze birçok sebepten ötürü değişim göstermektedir. İnsanlar dünyaya geldikten sonra önce kendisini; daha sonra da çevresindeki varlıkları anlamaya çalışmıştır. Bu anlamlandırmanın sonucunda insanlar, zihinlerinde yer alan varlıkları adlandırmıştır. Ad bilim bu adlandırmaları inceleyen bir bilim dalı haline dönüşmüştür. Ad bilimin önemli dallarından biri olan yer adları bilimi, üzerinde birçok araştırmanın yapıldığı dil bilim dalıdır. Yer adları bilimi, yer adlarını anlam ve köken bakımından açıklamaktadır. Yer adları bilimi yer ve mekân adlarının veriliş nedenleri ve geçmişi üzerinde araştırmalarda bulunmaktadır. Yer adları bilimi; dil bilim, tarih, folklor, antropoloji, coğrafya, arkeoloji gibi bilim dalları ile etkileşim halinde bulunarak o bölgede yaşayan insanların dilini, tarihini, düşüncesini, kültürünü ve yaşayış şeklini aydınlatmaktadır.

Bu çalışmada altı ciltten oluşan “Türkiye Halk Ağzından Derleme Sözlüğü”ndeki mekân adları tespit edilerek bu kelimeler kendi arasında anlamsal olarak sınıflandırılmıştır. Çalışmada tespit edilen kelimeler, bölge halkının bildiği, nesilden nesile aktardığı ve yer adları biliminin alt kolu olan mikrotoponim alanındaki kelimelere dayalı bir çalışmadır. Çalışmanın birinci bölümünde araştırmanın konusu, amacı, kapsamı, problem durumu, yöntemi ve kaynakları aktarılmıştır. Çalışmanın ikinci bölümünde ise dil bilimin kollarından biri olan ad bilimi ve yer adları bilimi hakkında bilgiler verilmiştir. Bu bölümde yer adlarında nasıl bir sınıflamaya gidildiği, yer adları ile diğer bilimler arasındaki ilişkilerin saptandığı, yer adlarına ad verirken nasıl bir eğilimin olduğu, yer adlarıyla ilgili yurt içi ve yurt dışındaki yapılan çalışmalar aktarılmıştır. tespit ettiğimiz mekân adları ile ilgili sözcükler ve bu sözcüklerin kendi içerisindeki sınıflandırılmasına dair inceleme yer almaktadır. Çalışmamızın üçüncü bölümünde ise Derleme Sözlüğü’nde tespit edilen mekân adlarının ilgili sınıflandırılmalar içerisindeki yeri, anlamlarıyla birlikte alfabetik listeler halinde sunulmuştur.

Çalışmamız Derleme Sözlüğü’ndeki mekân adlarının ayrıntılı olarak incelenmesi açısından yer adları bilimine önemli katkılar sunmayı amaçlamaktadır.

Çalışmam boyunca yönlendirmeleri, Türklük bilimine eşsiz çalışmaları kazandıran, derin bilgisi ve tecrübeleriyle çalışmamızın şeklini oluşturmamızda yardım ve önerilerini esirgemeyen saygıdeğer hocam Prof. Dr. Ahmet BURAN'a; her daim desteğini ve derin bilgisini esirgemeyen, yaptığı çalışmalarıyla bizleri bu alanda her zaman teşvik eden saygıdeğer hocam Prof. Dr. Ercan ALKAYA'ya; bilgilerinden ve tecrübelerinden faydalandığım saygıdeğer Dr. Öğr. Üyesi Mehmet ÖZEREN'e; Türkçe Eğitimi Bölümü lisans dönemimden beri gerek ağabeylik gerek hocalık desteğini esirgemeyen saygıdeğer hocalarım Arş. Gör. Veysel İbrahim KARACA ve Öğr. Gör. Remzi ÇALIŞIR'a ve yüksek lisans konumun belirlenmesinde ve gerekli kaynakları edinmemde her türlü fedakârlığı gösterip çalışmanın ortaya çıkmasında büyük katkıları olan ve kendisiyle çalışma imkânı bulduğum için kendimi şanslı hissettiğim saygıdeğer hocam Doç. Dr. Süleyman Kaan YALÇIN'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu çalışmanın ortaya çıkmasında herkesin çok büyük katkısı yer almaktadır. Ayrıca bu çalışmayı 27/05/2020 tarihinde Suriye'nin İdlip şehrinde şehit düşen, dört yıllık Türkçe Eğitimi Bölümü lisans eğitimi dönemim boyunca sıra arkadaşlığı yaptığım **Şehit Teğmen Canberk TATAR** ile birlikte bu değerli vatan için canını feda eden kahraman şehitlerimize atfediyorum ve mekânlarının cennet olmasını diliyorum.

ELAZIĞ, 2020

Ertuğrul ÇEÇEN

BİRİNCİ BÖLÜM

1. GİRİŞ

1.1. Araştırmanın Konusu

Dil, insana özgü bir yeti olarak ortaya çıkan ve akıl ile birlikte insanı insan yapan büyük bir hazinedir. İnsanoğlu, iletişim ve paylaşım ihtiyacından dolayı çevresindeki ya da zihnindeki kavramları anlamlandırmaya çalışmıştır. Bu durumun sonucunda bulunduğu yere, çevresine, doğaya ve dini inançları gereği kutsal kabul ettiği yerler gibi birçok yere adlar vererek bildirişimin kolaylaşmasını ve daha da anlamlı duruma gelmesini sağlamıştır. Dil ile birçok alanın sıkı bir ilişki içinde olduğu gerçektir. Tarih boyunca insanların yaşadığı ve birçok medeniyetin, devletin kurulup yıkıldığı yerler insanın dili, dini, tarihi ve kültürü hakkında bilgiler verebilmektedir. Bir yer adlandırıldığı zaman yaşanmışlıklar, adın verilmesindeki temel sebepler, dönemin siyasi ve ekonomik koşulları göz önünde bulundurulur. Ad bilimin en önemli kollarından biri olan yer adları bilimi de bu adlandırmaları dil bilim ve diğer bilimler çerçevesinde incelemektedir. Araştırmamızın konusunu birçok medeniyete ev sahipliği yapan Türkiye'deki halk ağzına ait mekân adları oluşturmaktadır.

1.2. Araştırmanın Amacı

Araştırmamızın amacı Derleme Sözlüğü'ndeki mekân adlarını detaylı bir şekilde incelemektir. Araştırmamız Türkiye Türkçesi ağızlarında yazı dili dışında yer alan mekân adlarının halk ağzında nasıl oluşturulduğunun, yapılan adlandırmaların nasıl tasnif edilebileceğinin ölçütlerini bir bütünlük içinde belirleme amacına hizmet etmektedir ve Derleme Sözlüğü'nde daha önce bu denli ayrıntılı olarak incelenmemiş bir alanı aydınlatarak yer adları bilimine katkıda bulunmayı amaçlamaktadır.

1.3. Araştırmanın Kapsamı

Araştırmamız Derleme Sözlüğü'ndeki yeryüzü şekillerine, su kaynaklarına, barınma yerlerine, dini mekânlara, tarım ve ekim amacıyla kullanılan yerlere, örtmece alanına giren yerlere, mesleklerin, üretimin ve ticaretin icra edildiği yerlere, sınır/hudut bölgelerine, av ve avcılıkla ilgili yerlere, ağaç ve bitkilerin bulunduğu alanlara, oyun alanları ve net bir şekilde ifade edilmeyen mekânlara ait adlandırmaları kapsamaktadır. Birinci bölümde çalışmamızın konusu, amacı, kapsamı, problem durumu, yöntemi ve

kaynağı açıklanmıştır. İkinci bölümde dil, dil bilim, ad bilim, yer adları bilimi ve mikrotoponim hakkında bilgiler verilerek bu alanda yurt içi ve yurt dışında yapılmış olan çalışmalar tanıtılmıştır. Üçüncü bölümde ise Derleme Sözlüğü hakkında bilgiler verilerek sözlükten tespit ettiğimiz mekân adları ile ilgili kelimeler ve bu kelimelerin sınıflandırılması yer almaktadır.

1.4. Araştırmanın Problemi

Türk dili ve kültürü açısından halk ağzındaki adlandırma geleneğinin tespit edilmesi ve adlandırmalarla ilgili yapılan sınıflandırmalar her zaman ad bilim açısından sorun teşkil eden unsurlardan biri olmuştur. Bu bakımdan Derleme Sözlüğü'ndeki mekân adlarının daha önce detaylı bir şekilde incelenip tasnif edilmemesi bu çalışmanın konusunun ortaya çıkmasını sağlamıştır. Çalışma, Derleme Sözlüğü'ndeki mekân adlarının yapılan diğer çalışmalar ve kaynakçalarla birlikte bir bütün olarak ele alınması, yazı dili dışında halk ağzındaki adlandırma geleneğinin ölçütlerinin ortaya konulması ve adlandırma geleneğinin Türk dili ve kültürü açısından nasıl yapıldığı sorunsalına da çözüm sunması bakımından ayrıca önem taşımaktadır.

1.5. Araştırma Yöntemi

Çalışmamızda Derleme Sözlüğü'ndeki yer adları tarama yöntemi ile tespit edilmiş ve fişlenmiştir. Tespit edilen kelimeler kendi içerisinde madde başı olacak şekilde gruplara ayrılarak (sayısal veriler kullanılarak) tablolar halinde yine sınıflandırılmıştır. Tespit ettiğimiz örneklerden bazıları birden çok farklı anlama sahiptir. Bu kelimeler, farklı anlamlarından ötürü yapılan sınıflandırmalar içerisinde ayrı ayrı değerlendirmeye tabi tutulmuştur. Örneğin sözlükte tespit ettiğimiz **belen, beleñ (I)** adlı kelimenin birçok anlamı vardır. Kelimemiz dağ, tepe, yamaç, çukur, dere, yol, geçit, ağaçlık yer ve engebeli yer anlamlarına sahiptir. İlgili kelime hem yeryüzü şekillerinin kendi içindeki sınıflamasında birçok bölüme hem de ilgili olduğu diğer sınıflamalarımızın grubuna dâhil edilerek çoğu yerde tekrarlanmıştır. Bu ve bunun gibi örnekler sıklıkla olup aynı yöntem kullanılarak kelimeler ilgili olduğu sınıflamaya anlamlarıyla birlikte dâhil edilmiştir. Sözlüğün 6. cildinde halk ağzındaki kelimeler, sonradan sözlüğe dâhil edilmiştir. Bu kelimeler, araştırma sırasında tespit edilen önceki kelimelerle aynı olup farklı bir anlama sahipse daha önce tespit edilen kelimenin anlamının sonuna sayfa numarası verilerek yazılmıştır; ancak 6. ciltte derlenen kelimeler önceki derlenen kelimelerden farklı ise

alfabetik sıralamaya uygun olacak şekilde anlamıyla birlikte fişlemenin içine dâhil edilmiştir.

1.6. Araştırmanın Kaynakları

Çalışmamız ortaya çıkarılırken birçok kaynak incelenmiştir. Çalışmamızın ana kaynağını Derleme Sözlüğü oluşturmaktadır. Türkiye’de yer ve mekân adları ile ilgili ortaya çıkarılmış yüksek lisans, doktora tezleri, makaleler ve kitaplar incelenerek mekân adlarının tasnifi ortaya konulmuştur. İncelenen kaynaklar kaynakça kısmında verilmektedir. Sonuç bölümünde ise çalışmamıza ait bulgular ve yorumlar yer almaktadır.

İKİNCİ BÖLÜM

2. Dil Nedir?

İnsan, diğer canlıların aksine düşünebilen, duygu ve düşüncelerini paylaşabilen ve öğrenebilen bir canlıdır. İnsan, yaratıldığından beri duygularını, ihtiyaçlarını paylaşmaya ve diğer insanlarla iletişim kurmaya meyilli duruma gelmiştir. Bu iletişimi yüzyıllardır sağlayan araç, dildir. Dil, insanoğlunun çevredeki ve zihnindeki her şeyi anlamlandırma ihtiyacından ortaya çıkan, insana var olduğu toplum içinde belirli bir kimlik ve statü kazandıran, kendine özgü kuralları olan ve insanlar arasında anlaşmayı sağlayarak insanın ürünü ve üreticisi olan canlı bir varlıktır. Dil, bir anda düşünemeyeceğimiz kadar çok yönlü, değişik yönlerden ele alınca farklı özellikleri ortaya çıkan, bazı sırlarını günümüzde de anlayamadığımız gizemli bir varlıktır (Aksan, 2015: 11). Dil, insanlar arasında anlaşma sağlayan canlı bir varlık olmanın yanında geçmişle geleceğe taşıyarak insana bir bellek kazandırır.

Dil gibi büyük ve her zaman gelişme gösteren bir kavramı tek bir tanıma sığdırmak yetersiz kalacaktır. Türkçe Sözlük'te dil, insanların düşündüklerinin ve duyduklarının kelimelerle ve işaretlerle yapıldığı anlaşma, lisan ve zeban olarak tanımlanmıştır. (Türkçe Sözlük, 2011:664). Ancak dil ile ilgili olarak birçok dil bilimci farklı tanımlamalar da yapmıştır. Ergin (2013: 3), dilin insanlar arasında anlaşmayı sağlayan tabii vasıta, kendine has kanunlar içerisinde gelişen canlı bir varlık şeklinde açıklayıp dilin temelini bilinmeyen zamanlarda ortaya atılmış gizli anlaşmalar sistemi ve seslerden örülmüş içtimaî bir müessese olduğunu belirtmiştir. Aksan (2015: 55) 'a göre toplumdaki ses ve anlam açısından ortak olan kavramlar ve kurallardan faydalanarak, duygu, düşünce ve istekleri bir başkasına aktarmayı sağlayan birçok niteliğe sahip gelişmiş dizgenin adıdır dil.

Dil, her toplumun kültürüne göre şekillenmektedir. Dille kendisini bir başkasına aktarabilen insan, yaşadığı kültürün izlerini taşımaktadır. İnsan, bu kültürü de bir başkasına aktarmayı ihtiyaç olarak görmektedir. Bildirişim aracı olarak kullanılan duygu, düşünce ve isteklerin ses, şekil ve biçim yönüyle ifade edildiği seslerden kurulmuş çok farklı özelliklere sahip gelişmiş ve gelişmeye açık bir sistemdir (Korkmaz, 2003: 67). Dilin ne zaman, nasıl ortaya çıktığı ve ortaya çıkarken edindiği kurallar gizemini

korumaktadır. “*Dil, insan tarafından gerçekleştirilen yaratımın soyut tasarımlarını saklayan bir varlıktır*” (Buran, 2015: 98).

Yapılan tanımlamaların sonucunda dille ilgili ortak ögeler Özcan Demirel tarafından şu şekilde sıralanmıştır:

- *Dil bir sistemdir.*
- *Dil seslerden oluşur.*
- *Dil bir düşünme aracıdır.*
- *Dil bir iletişim aracıdır* (Demirel, 1999: 13).

İnsanoğlu, tarih boyunca duygularını, düşüncelerini, fikirlerini ve isteklerini birbirlerine aktarmak için dile başvurmuştur. İnsanlar, kelimelerle düşünmektedir. İnsanı diğer varlıklardan farklı kılan en önemli nitelik, zekâsı ve düşünme yeteneğidir. Hayâl kuran, düşünen ve duyan kimse, bunların sonuçlarını davranışlarıyla ve sözlü bir şekilde kendi özünün dışına yansıtır. Dil, bu yansıtmayı sağlayabilen kavramdır (Korkmaz, 1997: 2). Dil ortaya çıkarılmadan önce hiçbir fikir daha önceden ortaya konulamamış ve kelimeye dökülemeyen hiçbir şey insanoğlu için var olmamıştır. Dilin gelişmesiyle birlikte insanoğlu evrende özel bir statüye kavuşmuştur. Dil, insanın hayattaki yerini ve değerini belirleyerek insana ayrıcalık katan en önemli varlık haline gelmiştir. “*Dil, bireyin bilincini oluşturan, benliğini şekillendiren temeldir; bilincin köklerine, bilinçaltının derinliklerine uzanan başlıca insansal işlevdir*” (Vardar, 2001: 12).

Dil, insanların iletişimindeki en doğal, en yaygın ve en kolay yol olmasının yanı sıra millet olmanın ve topluluk halinde hayatın devam ettirilmesinin en önemli gereğidir. Tüm dillerin gerçekleştirdiği faaliyetler şahsi ve toplumsal nitelikler barındırmaktadır. Dil, kültürün geçmişten geleceğe taşınmasını sağladığı için kültürün bir unsuru, koruyucusu ve aktarıcısı olarak insanlar arasındaki bildirişimi sağlayan varlıktır. “*Dil, duygu ve düşüncenin kabıdır. Bir milletin bütün duygu ve düşünce hazinesi, dil kabına ve kalıbına dökülür ve bu dil kabı ile yerden yere, nesilden nesle aktarılır*” (Kaplan, 2012: 142). Toplumdaki gelişmeler ve değişimler dile de yansımaktadır. Dil, bir toplumun ve kültürün aynası konumundadır; zira dil, kültür ve toplum birbirlerini etkileyerek ortaya çıkmıştır. Toplumların yaşayış şekilleri, inançları, gelenekleri, dünya görüşleri, farklı özellikleri ve geçmişten günümüze bir topluluktaki gerçekleşen farklı olaylar hakkında bilgi sahibi olunmasa bile sadece dil bilim araştırmalarıyla bu dilin söz varlığının

zenginliğine bakılarak bu konulardaki bilgilere ve yardımcı olacak kavramlara ulaşılabilir (Aksan, 2015: 65). İnsanlar tek başına yaşasaydı dile de ihtiyaç duyulmayacaktı ve toplum oluşturmalarına da gerek kalmayacaktı; ancak dil, insan ile birlikte var olduğu için insanı, o insanın içinde yaşadığı toplumu, kültürü ve düşünce tarzını yansıtır. Gülensoy (2015: 35), dilin var olabilmesinin insan topluluklarının varlığına bağlı olduğunu; dilin toplumdaki kişiler arasında anlaşma aracı olarak bütünü ile de insan topluluklarının eseri olarak belirtmektedir. Dilin insanla var olan etkileşimi onu “sosyal bir kavram” haline getirmiştir. Bireyi toplumsallaştıran en temel öge dildir. Bu toplumsallaşmanın sonucunda dil en önemli işlevini yani iletişim işlevini de yerine getirmektedir. Toplum bilimciler dili inceledikleri gibi dil bilimciler de toplumu inceleyerek bu iki unsur arasındaki etkileşimi daha da aydınlatmışlardır. Dilin toplumla ve kültürle olan ilişkisi 20. yüzyılın başlarında daha da önemli hale gelmiştir. Fransız dil bilimci A. Meillet ve onun düşüncelerini aktaran bilginler dili, toplumsal yapıdaki farklı katmanların bileşimi olarak ele almış ve dilin şekillenmesinde yaşam şeklinin, ekonomik şartların etkisine değinerek kelimelerin anlamlarının değişmesinde toplumdaki değişikliklerin etkili olduğunu belirtmişlerdir (Aksan, 2015: 64).

Dil, toplumlarda belirli kurallar ve doğallık içinde gelişim gösterir. İnsanlar dili kullanırken onun kurallarına dikkat ettikleri gibi onun doğallığına da uymak zorundadırlar. Dil, canlı bir varlıktır. İnsan otomobile istediği gibi hâkim olabilir; ata ise ancak onun doğasına uyduğu kadar hakim olabilir. İnsan, otomobili özgürce değiştirebilecektir; ama atın şeklini değiştiremez, onu özgür bir şekilde kullanamaz. İşte dilin vasıtalığı da atın vasıtalığı gibidir (Ergin, 2013: 3).

2.1. Dil Bilim Nedir?

Dil, insana özgü bir yetidir ve tüm insanlarda dil yetisi bulunmaktadır. Bu yetinin her insanda bulunması sebebiyle dünyanın birçok yerinde dil ile ilgili çalışmalar yapılmış, yapılmaya da devam edilmektedir. İletişimdeki en önemli unsur olan ve gittikçe önemli bir unsur haline gelen dil, ülkeler ve diller arasındaki iletişimin artması sebebiyle daha da önem kazanmıştır. Dil bilim; dili, dile ait soruları ve sorunları araştıran, inceleyen ve sorunlara çözüm arayan, dillerdeki farklılıkları ve ortaklıkları inceleyip sonuçlar çıkaran bilim dalıdır. Konuları ve sorunları dil ediniminden (language acquisition) ana dili ve yabancı dili öğretimine, dilin ses, yapı, sözdizimi, anlam özelliklerinden gösterge bilim ve edimbilim (pragmatics) incelemelerine, dil genelcelerine (language universal) kadar

uzanan çok geniş bir çerçeve içinde ele alınmaktadır (Aksan, 2004: 366). İnsanın sahip olduğu bilgileri, her alanda ortaya koymuş olduğu yapıtları ele alan ve birçok bilim dalı ile ilişki içerisinde dilin görevlerini üstlenen bir yapı olarak ortaya çıkmıştır. Çok farklı özelliklere sahip, karışık ve sırlarla dolu olan dil, dil bilim tarafından görev edinip tüm yönleriyle ele alınan varlıktır (Toklu, 2003: 9).

Dili tek başına oluşan bir varlık olarak düşünmek kesinlikle yanlıştır. Dil, insanla ve insanın sahip olduğu değerlerle ortaya çıkmıştır. Dil bilim de sadece dili değil; dille ilişkili olan kavramları incelemektedir. İnsan, düşünebildiği için diğer canlılardan ayrılmış ve bu düşünme yetisi sayesinde gelişmiş bir varlık haline gelmiştir. İnsanların dil yapılarıyla düşünce yapıları arasında sıkı bir bağ vardır. Dil, insanın dünya görüşünü ve düşüncesini yansıtan vasıttır. Humbolt, dil seslerinin düşüncelerle birleşmesiyle düzenli düşünmeyi gerçekleştirdikleri görüşündedir. Bu süreçte “içsel dil biçiminin” önemli bir payı vardır. “*İçsel dil biçimi, dil dışı dünyadaki nesneleri dilsel kavramlara dönüştüren devingen, zihinsel bir güçtür*” (Toklu, 2003: 147). Ancak bu düşüncelerin aksine E. Buyssens, farklı bir dile ait deyimın ifade şeklinin düşünceyle çağrışım haline getirildiğini, bu durumun da düşünmenin dilden ayrı bir şekilde bağımsızlaştığını ve zihinsel faaliyetlerin de dille bir bağlantısının bulunmadığını açıklamaktadır (Aksan, 2015: 55).

Dil bilimi araştırmaları “Dil nedir?” “Dilin sorunları nelerdir?” gibi sorulara cevap ararken dilin iletişimde nasıl kullanılabildiğini ve dille ne kadar iletişim sağlanabildiğini de bulmaya çalışır. Dil, insan ilişkilerinin ve toplumsal hayatın en önemli kaynağıdır. Dil bilim de dilin bu işlevlerinin ne kadar önemli olduğunu ve dilin nasıl meydana geldiğini araştırmaktadır. Dil bilimi; dil kavramı içine giren iletişim biçimlerini ve bunların işlev ve özelliklerini, karşılıklı etkileşim koşullarını ve niteliklerini, dilin iletişim kurmakta nasıl kullanıldığını, dilin hangi durumlarda ne kadar iletişim sağladığını belirlemeye çalışır (Bayraktar, 2006: 24)

Dil bilimin 20. yüzyıl başlarında ayrı bir bilim dalı olarak oluşmasından sonra dilin farklı boyutları ve kullanım alanları incelenmiştir. Dil bilimdeki inceleme ve araştırma alanları genişlediği için farklı alt dallar oluşmuştur. Dil biliminin alt dallarının oluşmasındaki nedenlerden biri de iş birliğidir. Dil incelemeleri coğrafya, fizik, fizyoloji, etimoloji, bilişim, sosyoloji, nöroloji, felsefe, iletişim gibi farklı alanlarla iş birliği yapmış ve yeni bilim dalları ortaya çıkmıştır (Demir-Yılmaz, 2003: 33).

2.2. Dil Bilimin Diğer Bilim Dallarıyla İlişkisi

Duygu ve düşüncelerimizi bir başkasına aktarma ihtiyacı hissettiğimiz, toplumsal hayatta sosyal statü kazandığımız ve yaşamımızı devam ettirmemizde öncelikli şartlardan olan dilin tek başına gelişme göstermesini beklemek mümkün değildir. Bir toplumun dili incelendiğinde o toplumun tarihi, kültürü, coğrafyası, yaşayış ve düşünce şekilleri gözler önüne serilmektedir. Dil bilimin de diğer bilim dallarıyla etkileşimi çok fazladır ve bu konuyu ayrı ayrı ele almak gerekmektedir.

2.2.1 Dil Bilim ve Tarih İlişkisi

İnsana ait özelliklerden en önemlileri akıl ve dildir. İnsanoğlu, tarih boyunca aklını kullanarak ihtiyaçlarını giderme ihtiyacı hissetmiştir. İnsan aklının ürünü olan dilin özüne doğru inildikçe insan, toplum, kültür ve tarih kavramlarını görmekteyiz. Bir milletin millet olmasındaki en önemli bütünlük dildir ve bütünlük sağlanınca da geleceğe izler bırakan tarih ortaya çıkmaktadır. Tarih araştırmalarında yazılı kaynaklar önemli bir yere sahiptir. Yazılı kaynaklar incelendiğinde dilin kullanım şekli, hangi dillerle etkileşim içinde olduğu ve dildeki farklılıklar açığa çıkartılarak dönemin siyasi, kültürel ve ekonomik şartları hakkında bilgi sahibi olunabilir. Bu bilgi birikimini ortaya çıkaracak bilimlerden birisi de dil bilimidir. Dilin tarihini milletin tarihiyle araştırmak ve milletin tarihini de milletin diliyle araştırmak gerekmektedir.

2.2.2. Dil Bilim ve Edebiyat İlişkisi

Edebiyatın en büyük malzemesi dildir; çünkü edebiyatlar aynı zamanda milletlerin dilini yansıtmaktadır. Milletler kendilerini en iyi edebiyatla ifade etmektedir. Edebiyat en derin, yüksek, ince ve güçlü bir ifade şeklidir. Dil bilim, herhangi bir dili araştırırken edebî eserlerin diline mutlaka bakmalıdır. “*Dil bilimin üslup bilimi (stylistics) diye adlandırılan dalı, edebiyat ile sıkıca bağlıdır. Dil ve edebiyat terimlerinin birçoğunun da ortak oluşu da bu yüzdendir*” (Karaağaç, 2013a: 12).

2.2.3. Dil Bilim ve Halk Bilimi İlişkisi

Dil kültürün temelidir. Bir toplumun dil ile ifade ettiği her şey kültürü inceleyen halk bilimi alanına girmektedir. Kültürün oluşabilmesi için bir topluluğun ve anlaşma aracı olan dilin devreye girmesi gerekmektedir. Çünkü her kültür kendine ait bir dil yaratmaktadır. Toplum hayatının ve kültürün devamı için dil, nesiller arasından bağlayıcı

unsurdur ve bildirişimi sağlama konusundaki önemi inkâr edilemez. Dil bilim, dili incelerken toplumun sahip olduğu değerleri de göz önünde bulundurmak zorundadır.

2.2.4. Dil Bilim ve Coğrafya İlişkisi

Yerleşim yerindeki yeryüzü şekilleri ve içinde bulunan coğrafyaya ait hayat koşulları dilleri de etkilemektedir. Özellikle bir dildeki lehçe ve ağızların yayılım sahasını belirlemede coğrafyanın önemi çok büyüktür. Dilin coğrafi dağılımlarını ve coğrafi haritalara yansıtılan dil görünümelerini inceleyen dilbilimsel coğrafya, alan dilbilimi bilimlerinin ortaya çıkışı, dillerin (Hint-Avrupa) kökenini ve diyalektlerini yeni yöntemler ile araştırarak meydana gelmiştir. Bu yöntemlerin ortaya çıkışlarının temelinde ata dillerin genişleme, ekonomik, kültürlerarası bağlantı sebepleri aracılığıyla çeşitli dillere, diyalektlere, giderek daha da küçük birimlere/ağızlara bölünme ihtiyacı yer almaktadır (Buran ve Yusupov, 2019: 91). Dili etkileyen kavramlardan biri de bulunan coğrafyaya ait iklimdir. İklimin insan üzerindeki etkisi sadece fizyolojik değil; dilin morfolojik yapısında kendini göstermesi açısından önemlidir. Sıcak yerlerde yaşayanlar tabiat olarak biraz tembel olduğu için sıcak memleketlerde vokal çokluğu olup konsonant yığılmaları pek azdır; oysaki soğuk bölgelerde konsonant yığılmaları çok fazladır. Bu bölgedeki insanlar oldukça çaba gerektiren konsonant yığılmalarını telaffuz etmekten çekinir. Ancak soğuk bölgelerde yaşayanlar biraz daha enerjiktirler; böyle konsonant yığılmalarını telaffuz etmeyi sevmektedirler. Örnek olarak Kafkas ve İsviçre dilleri gelmektedir. Bu diller konsonant yığılmalarından bakımından zenginlerdir; oysaki bir sıcak memleket dili olan İtalyanca, vokali çok, musikili aksanı olan bir dildir (Üçok, 2004: 70). Dil araştırmalarında bölgenin coğrafi özellikleri de incelenmek durumundadır.

2.2.5. Dil Bilim ve Psikoloji İlişkisi

Psikoloji, bir grubu, bir bireyi belirleyen hareket etme, düşünme, algılama, yetenek, yeterlilik ve duygulanma biçimlerinin bütününe inceleyen bilim dalıdır. İnsanlar günlük yaşantısında sürekli olarak iletişim halindedir. Bu iletişim sürecinde verilen mesajı algılamak ve anlamak bildirişim için gereklidir. İnsanların verilen mesajı tam olarak anlamlandıramamaları ya da hissettiklerini karşı tarafa iletememeleri ruhsal bir problem olarak ortaya çıkmaktadır ve dilin insan üzerindeki etkilerinin ne denli önemli olduğu ortaya çıkmaktadır. *“Konuşma yoluyla iletişim kurmak, düşünce alış verişini yapmak, karşıdakinin ifadesini algılayabilmek ve algılama biçimini anlamak, öğrenme*

şekillerini tanımak, psikoloji yardımıyla mümkündür. Sözün anlamı ve değişimiyle ilgili durumlar da, psikolojik durumlarla ilişki içindedir. Genel dil bilimi, dillerin şekil ve anlam, dilin edinimi, dil öğretimi gibi alanlarda psikoloji ve dil ilişkilerini de incelemektedir. Genel dil biliminin bu alanı, nevrolinguistik olarak bilinir ve bu alan, dili anlama ve kavramada beynin etkisinin ne olduğunu inceleyip açıklamaktadır” (Karaağaç, 2013a: 13).

2.3. Dil Bilimin Alt Dalları

Dil bilim, dilin genel ve özel niteliklerini araştıran, dilin sorunlarına yönelen, diller arasındaki ortaklıkları ve farklılıkları inceleyen ve konuları birçok bilim dalıyla ilgilenen geniş bir bilim dalıdır. Dil; düşünce, kültür, millet, din, coğrafya, mantık ve sanat gibi sorunlar ve konular bu bilimin temel kavramlarıdır. Dil bilimin dallarını belirli bir çerçeveye sığdırmak çok zor olmaktadır ancak farklı araştırmacılarla yapılan araştırmalar dil bilimin dallarını şu şekilde açıklamışlardır:

Dil bilimin alt dalları ses, biçim, anlam ve kullanım boyutu olmak üzere başlıca dört boyutta toplanıp ele alınabilir:

Ses boyutunda ses bilgisi, ses bilimi; biçim boyutunda biçim bilimi, söz dizimi; anlam boyutunda, anlam bilimi, sözcük bilimi, sözlük bilgisi, ad bilimi, köken bilimi, çeviri bilimi; kullanım boyutunda metin dil bilimi, lehçe bilimi, toplum dil bilimi, uzam dil bilimi, budun dil bilimi, ruh dil bilimi, uygulamalı dil bilimi, edim bilimi, insan bilimsel dil bilimi, beyin dil bilimi (Bayraktar, 2006: 119-120).

Berke Vardar dil bilimin temel etkinlik alanlarını ses bilimi, sözlük bilimi ve tümce bilimi olarak üçe ayırmıştır:

- A) Ses Bilim: Bu dal, ses olgularını dil dizgesindeki işlevleri, bildirişimdeki ayırıcı, belirgin nitelikleri açısından inceler. Ses bilimi, ilk kez Prag Dilbilim Çevresinde bilimsel bir temele oturtulmuştur.*
- B) Sözlük Bilim: Dilin sözlüksel boyutunu, anlambirimlerin sözlükbirim niteliği taşıyanlarıyla bunların sözdizimsel düzleme bağlanmayan çeşitli birimlerini (birleşkebirimleri), sözlüksel birim oluşturan biçimbirimlerle (önekler, sonekler) bunlara ilişkin süreçleri ele alan bu dal iki tür inceleme kapsar: Sözlüksel birimlerin gösterilen yanını ya da içeriğini araştıran anlam bilimi (sözlüksel*

anlambilim) ile sözlükbirim düzeyini aşan sözlüksel birimlerin yapım özelliklerini, türetme, bileştirme vb. olguları inceleyen biçimbilim (sözlüksel biçimbilim).

- C) *Tümce Bilim: Anlambirimlerin tümce düzeyindeki birleşim ve işlevlerini, bir başka deyişle sözdizim olgularını, kimi durumlarda da tümceler arası ilişkileri, bunların birbirlerine bağlanma, üretilme ve dönüştürülme vb. kurallarını araştıran dal* (Vardar, 2001: 156-159).

Doğan Aksan, dil bilim alanını genel dil bilimin bütün görüş açılarından, sağladığı bütün olanaklardan yararlanarak bir dilin incelenmesi biçiminde ve filolojiden biraz daha geniş kapsamlı bir alan olarak ele almıştır:

- A) *Ses Bilim (fonetik, phonétique, phonetics, Phonetik ve Lautlehre)*
İnsan dilinin seslerinin nasıl meydana getirildiğini, ne gibi nitelikleri olduğunu, ses dalgalarıyla nasıl aktararak dinleyene nasıl ulaştırıldığını, dinleyenin bu sesleri alışını, kısacası dilin ve bildirişmenin ses yönünü inceleyen bilimdir.

- B) *Biçim Bilgisi (morphologie, morphology, Morphologie, Fomenlehre)*
Ele alınan dildeki kökler, ekler, bunların birleşme yolları, eklerin çeşitli görevleri incelenerek dilin türetme ve çekim özellikleri, biçimle ilgili değişik sorunlar üzerinde duran bilimdir.

- C) *Dizim Bilgisi (Sözdizimi, syntaxe, syntax, Syntax)*
Dildeki sözcüklerin birbirleriyle hangi ilişkiler içinde bulunduklarını, nasıl sıralandıklarını, bir dilde kurulması olanaklı bütün tümce tiplerinin saptanması üzerinde duran bilim dalıdır.

- Ç) *Anlam Bilim (sémantique, semantics, Semantik ve Bedeutungslehre)*
Dilin düşünce yanıyla, sesle düşünce arasındaki ilişkilerle ilgilenen bilim dalıdır.

- D) *Sözcük Bilim (lexicologie, lexicology, Wortkunde)*
Her sözcüğün kendisinin de bulunduğu anlam alanı içinde ele alınması ve toplumla sıkı ilişkili bir biçimde, bu alan içinde, bir değer dizgesi olarak düşünülmesi, incelenmesidir.

- E) *Sözlük Bilgisi (lexicographie, lexicography, Leksikographie)*

Sözcük bilimle yakından bağlantılı olan ancak yalnızca sözlük hazırlama yolları, yöntemleri ve tekniği konularını inceleyen bilim dalı.

F) Ad Bilim (onomastique, onomastics, Namenkunde, onomasiologie, onomasiology, Bezeichnungslehre)

Ad bilimle ilgili bilgiler çalışmamızın sonraki kısımlarında detaylı bir şekilde ele alınacağı için burada sadece başlık olarak yer almaktadır.

G) Lehçe Bilim (dialectologie, dialectology, Dialektologie)

Bir dil içinde, bir ülkede ya da dilin yayıldığı değişik yerlerde, çeşitli etkenlerle meydana gelen değişiklikler ve bir dilin farklı biçimlerini inceleyen bilim dalı (Aksan, 2015: 25-32).

2.4. Ad Nedir?

Her dilde insanlar, birbirleriyle iletişim kurma ihtiyacı hissetmiştir. Aynı zamanda dil, insanın sosyal ihtiyaçlarını giderme amacıyla da ortaya çıkmıştır. Bu ihtiyacın sonucunda insanlar, daha sağlıklı ve anlamlı iletişim kurmak için çevrelerinde ve kültürlerinde olanı ya da zihinlerindeki her şeyi adlandırma yoluna gitmişlerdir. Ad, varlıkların farklılıklarını birbirinden ayırdığı insanın yaratılması kadar eski ve gelişen bir terimdir. Adlar, insanın toplumsal, kültürel ve sosyal kazanımlarından biridir. Adlar, toplumun aynası konumundadır; iletişimdeki farklılıkları yansıtmanın yanında toplumun da özelliklerini gösterebilmektedir. Bu nedenle adlar, toplumun tarihini, izlerini ve işaretlerini yansıtmaktadır. Türkçe Sözlük'te bir kimseyi, bir şeyi anlatmaya, tanımlamaya, açıklamaya yarayan söz (2011: 23) olarak ifade edilen adın farklı tanımlamaları mevcuttur. Korkmaz'a (2014: 23) göre adlar evrendeki varlıkları, insana ait kavramları, tek ya da tür halinde ifade eden sözlerdir. Adların ifade edici özelliğe sahip olması, iletişimi daha anlamlı ve akıcı hale getirmektedir. Ergin (2013: 218), adların tüm varlıkları ve kavramları tek veya cins olarak ifade eden ve bu varlık ve kavramların adları olan kelime olduğunu açıklamaktadır. Varlıkların ayırt edici özelliklere sahip olması adlarla mümkün olmaktadır. İnsan zihninde var olan varlıkların kavramsal olarak ifade edilememesi sorunu, bu varlıkların adlandırılmasıyla çözülecektir. Karaağaç (2013b: 425), adların, kendilerince olan ve sözlükteki bilgilerin adları olduğunu belirterek sözlükteki adların, söz öbeklerinde ad olarak kullanılabilmelerinin sözlük anlamlarında kullanılmalarıyla mümkün olacağını ifade etmiştir. Adların cümledeki kullanımlarının özne veya nesne olduğunu; özne ve nesne olarak kullanılmaması durumunda ise sıfat,

zarf, zamir, fiil veya edat olarak kullanıldığını belirtmiştir. “*Gerçekte veya tasavvurda bir varlığa ad olan kelimelere ad (substantif) denir*” (Banguoğlu, 2011: 319). İnsanlar adlar sayesinde, duyu organlarıyla algılanan gerçekleri ve evrende soyut olan kavramları da zihinlerinde anlamlandırmaktadır. “*Ad, her türlü canlı ve cansız varlığı, düşünceyi, duyguyu, olayı ya da olguyu ifade eden dil ögesidir*” (Şahin, 2015: 11). Şahin, adı göstergesi oldukları nesnenin tek bir kişi, belirli bir varlık ya da düşünce oluşuna göre özel ad (onim) ve aynı türden varlıkları ifade edişlerine göre cins ad (apelyatif) olarak ikiye ayırmıştır. Adlar, insana toplumda birer kimlik ve hürriyet kazandırmaktadır. “*Ad, günümüzde farklı ülkelere ve toplumlara bakılarak halk bilimciler tarafından insanın toplumsal ve kişisel karakterinin yanında etkileyici ve sırlarla dolu zenginliğini de ifade eden simge*” (Örnek, 1973: 148) şeklinde açıklanmaktadır.

Varlıkların farklı yönlerini ifade eden ve onları ayıran en önemli şey, adlardır. Her ad evrendeki her kavramın yerini tutar ve onun göstergesi olur. Adlar, kendiliğinden meydana gelerek dildeki yerini almıştır. Sokrates, adların insanlardan ayrı ve bizlerin neden olmadığı, özünün gereği olarak sabit bir gerçekliğinin olduğunu belirtir. Adlar, zihnimizdeki hayallere göre bir yerden diğer yere giderek farklılaşmazlar; aksine kendi hallerinde ve doğanın mecburen sunmuş olduğu kendi gerçeklerine göre bulunmaktadırlar (Roy, H-Tablot J. T, 2002: 5). Ad, evrendeki canlı ve cansız varlıkları, insanın zihnindeki duygu ve düşünceleri içinde bulunan toplumun diline ve yaşayış şekline göre karşılayan kelimelerdir. Evrendeki varlıklar ad olmadan anlamsızlaşır, var olamazdı; çünkü varlığı ifade edilemezdi. İnsan, kişilik ve millet olmayı adla kazanmaktadır. Ad, insanın karakteri, geleceği ve başarısıyla ilişkilidir (Yalçın, 2010: 251).

2.5. Adlandırma Nedir?

Dilde ifade edilen adlar, kültürel ve tarihî derinlik nedeniyle toplumdaki insanların ve araştırmacıların her zaman ilgi odağı haline gelmiştir. İnsan, tabiatta ilk olarak kendini tanımak ve anlamlandırmak istemiştir ve daha sonra çevresindeki tüm kavramların farklı niteliklerini göz önünde bulundurarak adlandırmıştır (Şenel, 2013: 39). Herhangi bir şey adlandırılmamışsa onu insanın zihninde kavratmak da zor olacaktır. Ad, bireyin toplum içerisinde yer bulmasının, kişilik kazanmasının ilk adımıdır. Birey, aldığı ad ile kendisini topluma kabul ettirir ve gerçek anlamda toplumda yer bulur (Alkaya, 2001: 1). Dilde her şeyin bir adı vardır. Ad olmadan objeleri birbirinden ayırmak ve seçmek mümkün

değildir. Bu yüzden varlıkları anlamak ve incelemek için, algılayabildiğimiz her şeyin adlandırılması gerekmektedir. Adlandırma, yeni karşılaştıkları varlıklara anlam yükleyen, insan zihnindeki kavramları meydana getiren, bir nesneye işaret ederek bu nesneyi diğer tüm nesnelerden ayırt eden kavramdır. Herhangi bir kavramın, neden sahip olduğu ad ile adlandırıldığına dair sorunun yanıtı, ilk olarak, içinde bulunulan mitlerde, kültürlerde ve kitaplarda araştırılmıştır. Platon'un Sokrates'i konuşturarak coğrafi nesnelerin adlarının Yunan tanrılarınca verildiğini belirtmesi örneğinde olduğu gibi (Kurgun, 2002: 1).

Toplumdaki varlıkları adlandırma, evrendeki diğer varlıklar arasında ayırt ediciliğe sahip olmuştur. Her varlık, adlandırıldıktan sonra kimlik kazanarak nitelikli duruma gelmektedir. Bu varlıklar var olsalar bile dil göstergesindeki gösterenin olmaması sebebiyle insanın zihninde yer edinemeyecektir. İnsanın düşünen bir varlık olduğunu düşündüğümüz zaman adlandırmanın da insan için zorunlu olduğunu söyleyebiliriz. Karaçetin (1984: 219), tüm varlık ve kavramları ifade eden, netleştiren ya da ayırt ediciliği ortaya çıkaran adlandırmanın insanın var oluşundan bugüne dek yaşadığı ortam içerisindeki (şehir, ilçe, kasaba; dağ, tepe, ova...) yerleri adlandırmanın ve birini diğerinden ayırt etmenin zorunluluğunu duyduğunu ifade etmiştir.

Adlandırma dilin zenginliğini ve anlatım gücünü ortaya koymaktadır. Bu zenginliği Türkçede oldukça fazla görmekteyiz. Türkçe, sondan eklemeli bir dil olduğu için ekler yeni kavramlar türetir ve Türkçenin de bu türetme olanaklarından yararlanarak farklı adlandırmalar ortaya koyduğu açıkça görülmektedir. Türk tarihinde adlandırma çok eski tarihlere kadar dayanmaktadır. Dede Korkut hikâyelerinde dünyaya gelen çocuğa bir kahramanlık göstermesi sonucunda ad verilmesi de adlandırmanın köklü bir gelenek olduğunu gösterir. Dede Korkut'un "Dirse Han Oğlu Boğaç Han Destanı" adlı bölümünde Boğaç Han'ın boğayı öldürerek sergilediği kahramanlık sonucunda ad verilmesi şu şekilde yer almaktadır:

"...Oğlan bıçağına el urdı, boğanın başını kesdi. Oğuz begleri gelüp oğlan üstüne yığnağ oldılar, taḥsîn dediler. Dedem Ḳorḳut gelsün, bu oğlana ad ḳosun, bilesince alup babasına varsun, babasından oğlana beglik istesün, taḥt alvêrsün dediler. Çağırdılar, Dedem Ḳorḳut gelür oldı, oğlanı alup babasına vardı. Dede Ḳorḳut oğlanuḡ babasına şoylamış, görelim ḥānum ne şoylamış, eydür: Hey Dirse Ḥān! Beglik vērgil, taḥt vērgil oğlana erdemlidür. Boyını uzun bedevi at vērgil, binid olsun, hūnerlidür. Ağayıldan tümen

koyun vèrgil, bu oğlana şişlik olsun, erdemlidir. Kaybatandan kızıl deve vèrgil, bu oğlana yüklet olsun hünerlidir. Altun başlu ban év vèrgil, bu oğlana gölge olsun, erdemlidir. Çign kuşlı cebe ton vèrgil, bu oğlana geber olsun, hünerlidir. Bayındır Hānuḡ ağ meydānında bu oğlan ceng étmişdür, bir boğa öldürmişdür. Senüḡ oğluḡ adı Boğaç olsun. Adını ben vèrdüm, yaşını Allāh vèrsün, dèdi”(Özçelik, 2016: 627).

Ad verilen kişinin karakteri, adıyla özdeşleşmektedir. Ad vermede toplumdaki statünün ve kültürün yansıtıldığı açıkça görülmektedir. Gramatik unsur olan adların arkasında, şaşırtıcı şekilde kültürel sistem ve algılayış biçimini kodlayan ipuçları yer almaktadır (Kalkan, 2014: 17). İnsanoğlu duyu organları ile algıladıkları veya zihinlerindeki kavramları iletişim kurmak ve yeni bir dil yaratmak için adlandırma yoluna gitmiştir. “*Saussure’e göre toplumsal ve kültürel bir olgu olan dil, ulusal dil anlamında kullandığı ortak kod varlığıdır ve o dili konuşan toplumun üyeleri bu ortak kod konusunda bir uzlaşım içindedir*” (Toklu, 2003: 11).

İnsanlar zihinlerde aynı olan kavramları kendi dillerine göre adlandırır; çünkü dil, sözlü ve yazılı olarak meydana gelen toplumsal bir uzlaşımın doğal ürünüdür. Çevremizdeki hazır olarak bulunan şeyler, kendi ihtiyaçlarımıza göre değerlendirilir ve kümelenir. Her kümenin karşılığı olan kavramlar oluşturulur ve sonra da bu kavramlar adlandırılır. Diller, zihinde ve çevrede aynı ya da benzer olan varlıkları farklı bir şekilde adlandırır ancak aynı dile sahip insanlar bu kavramlara aynı adları verdikleri için birbirlerini anlar ve böylelikle iletişim sağlanır (Erkman, 2008:188).

Dilin de insan ile birlikte var olduğunu düşündüğümüz zaman her dilin belli başlı kurallarının olduğu bilinmektedir. Dildeki farklı adlandırmalar da dil bilimci Saussure’un “Göstergenin Nedensizliği” ilkesi ile açıklanmaktadır. “*Dillerdeki gösterge; gösteren ve gösterilenin birbirine bir toplumsal uzlaşma ürünü olarak bağlı olduğundan nedensizdir. Göstereni gösterilenle birleştiren bağ nedensizdir. Araba kavramı ile onun göstereni olan A-r-a-b-a ile hiçbir bağlantı yoktur*” (Bayraktar, 2006: 93). Dillerdeki göndergeler sabittir ama gösterenler farklılık göstermektedir. Bunun ise herhangi bir nedeni bulunmamaktadır; göstereni gösterilene bağlayan bağ nedensizdir ve açıklanamaz. Ancak adlar yani gösterenler başlangıçta doğal bir ürün iken zamanla dildeki ve toplumdaki değişiklikler sonucunda yeni bir hal alabilir: muallim>öğretmen, mektep>okul, teyyare>uçak vb.

2.6. Ad Bilim Nedir?

Dil bilim çalışmalarının genişletilmesi ve bu bilim dalının çok yönlü olarak gelişiminin sağlanması yönünden günümüzde ad bilim çalışmaları büyük bir önem arz etmektedir. Dil bilimin önemli kollarından biri olan ad bilim, dildeki söz varlığının detaylıca incelenmesi ve dikkatli bir şekilde analiz edilmesi, dilin ve tarihin yanı sıra birçok alanın aydınlatılmasına yardım etmektedir. Bilim dalları meydana gelirken farklı isimlerle oluşmuş ve bu isimleri araştıran, inceleyen ve sorulara cevap arayan/veren bir dil bilim dalı oluşmuştur. Bu dil bilim dalı, ad bilimidir (onomastik). Ad bilimi terimi “onomastics, onomastique, onomasiologie, onomasiology, Namenkunde, Bezeichnungslehre” gibi adlar ile de anılmaktadır (Aksan, 2015: 32). Bilim dalları çeşitli alanlarla etkileşim halindedir. Ad bilim alanında yapılan çalışmalarda çalışmanın amacı, kapsamı ve eldeki verilerin özelliği doğrultusunda dil bilimin çeşitli alanlarından ve yerine göre dil bilim dışında pek çok bilim dalından da yararlanılabilir. Bir kelimenin etimolojik araştırması yapılırken pek çok dil bilim alanından yararlanılırken tarih, coğrafya, arkeoloji gibi bilimlerin yöntemlerine ve bilgilerine başvurulabilir. Dil bilimin alt dallarından birisi de ad bilimidir. Ad bilimi, dil bilgisinde ad olarak adlandırılan kelime türünü ve özel adları inceleyen bilim dalıdır. Bu doğrultuda yer/mekân adlarını, kişi adlarını ve bu adların verilmiş nedenlerini inceler. Ad bilim, anlam bilim, sözcük bilim ve köken bilimle sıkı bir ilişki içerisinde. Tür adlarının ve özel adların incelenmesi toplumların kültürlerine çok önemli bir ışık tutmaktadır. Aksan, dilbilim dalları üzerinde çalışan çevrelerde, dil bilimin sınırları ve araştırma dalları üzerinde tam bir görüş birliğinin bulunmadığını belirtmekle birlikte, bütün dünyadaki çalışmaları dikkate alarak dil bilimin özellikle ses bilim, fonoloji, biçim bilgisi, dizim bilgisi, anlam bilim, sözcük bilim, sözlük bilgisi, ad bilim, lehçe bilim alanlarından söz etmektedir (Aksan, 2015: 23-33).

Ad bilimi, dil bilimin en önemli alt kollarından birini oluşturmaktadır ve araştırma alanları çok geniş bir çerçeve içerisinde. Bu bilim dalını; dil bilim, halk bilim, hukuk, sosyoloji gibi birçok bilim dalı kendileriyle ilişkili olan yönleri açısından araştırmaktadırlar (Sakaoğlu, 2001: 9). Ad bilimi, farklı tanımlamalar yapılarak araştırmacılar tarafından farklı kollara ayrılmıştır.

Sakaoğlu ad bilimi; canlıların, nesnelerin ve kavramların, kısacası çevremizde görünen ve algılanan her şeyin adıyla ilgilenen bilimin adı şeklinde tanımlamıştır. Ad bilimin çalışmalarını ikiye ayırır:

- 1- Herhangi bir kavramdan hareket edilerek bu kavramın bir dilde nasıl anlatım bulunduğunu ve anlatımda hangi etkenlerin rol oynadığını inceler. Bu alana geniş ad bilim adını verilir. Çünkü ele alınan sözcükler genellikle dil bilgisinde ad sayılan kavramlardır ve bu bilimin bu türü doğrudan adlara yöneliktir.
- 2- Her dilde özel ad sayılan ögeler üzerinde duran ve özel adları köken bilgisi, tarihsel gelişme ve çeşitli dili kültür sorunları açısından inceleyen bilimdir.

Sakaoğlu (2001: 9), ad bilimin dallarını kişi adları bilimi, yer adları bilimi, dağ adları bilimi ve su adları bilimi olmak üzere dört gruba ayırmaktadır.

Bu dil bilim dalı, her türlü özel adın ortaya çıkışı, tarihteki gelişimi, yapısı gibi konuları araştıran ve bununla birlikte özel adların ortaya çıkışını bulmayı amaçlayan; bir dilin linguistik birimlerini yapı ve anlam bakımından inceleyen, leksikoloji ile gösteren ve gösterilenin ilişkisini inceleyen ve bu sınırlar içinde kelimelerin tarihini ve onların anlamlarındaki değişiklikleri inceleyen semasiyoloji alanlarının birleşerek özel adlar üzerine odaklanmasından doğmuştur (Şahin, 2019: 17).

Ad bilimi, ilk önce kişi adlarını ve yer adlarını inceleyen bir bilim dalı olarak ele alınmış ancak daha sonra çok daha geniş bir alanda tanımlanarak her özel adın araştırıldığı bir dal haline gelmiştir.

Dil bilim araştırmalarında özel adların özellikleri üzerinde H. Meyer'in belirlediği özellikler şunlardır:

1. Özel adlarda belirtme ögesi bulunmamaktadır. Çoğu ülkede belirtme ögesinin olduğu şahıs, yer ve başka özel adlara rastlanılmaktadır. Fransa'da düşünür ve matematik bilimiyle uğraşan Le Roy ve ressam Le Prince; Hollanda'daki La Haye kenti; Suudi Arabistan'daki El Hasan yer adı gibi. Ancak bunlar kural dışı özel durumlar olarak sayılabilir ve daha çok özel adın, kökeni olan tür adı ile bağlantısı sebebiyle, şekil özellikleri dolayısıyla veya başka nedenlerle belirtme ögesi içeren örneklerdir.

2. Çoğul biçimler bulunmamaktadır ve bu genel bir nitelik şeklindedir. Türkçe Mustafa Kemaller, Sakaryalar, İstanbullular gibi örnekleri bünyesinde taşıırken başka dillerde de çoğul şekliyle yer alan adlara ve kullanımlara rastlanılır.

3. Ses açısından büyük ölçüde değişebilirlik vardır. Ses değişimleri; diller arasındaki alış veriş, toplumun dini ve milli kültürü, lehçe ve ağız farklılıklarından meydana gelmektedir. Ad bilim uzmanı ya da adlar konusunda bilgisi olan bir kimsenin araştırmaları olmasaydı Türkçede kullanılan Yahya adının Alman adı Hans'la, İngiliz adı John'la aynı kökene dayanmasına inanmak güç olacaktır. Sebasteapolis'in Sivas olduğu, Silifke ile Mersin arasındaki Kanlı Divane'nin Yunan-Roma çağındaki Canytelis adından başka bir şey olmadığı ortaya konulunca Meyer'in bu belirlemesinin ne kadar doğru olduğu anlaşılmaktadır. Özel adların yüzyıllarca farklı ülkelerde ve başka dillerce adlandırılması bu farklıların en büyük sebeplerindendir. Özel adların kullanım yerleri genişlediği müddetçe değişimin kaçınılmaz olacağı gerçektir.

4. Özel adlar cümlelerin diğer bölümleriyle ilişki kurmadan kullanılabilir (Aksan, 2015: 92).

Vardar (1980: 16), adbilimi; köken gelişimi bakımından özel ad özelliğindeki kişi veya yer adlarını inceleyen sözlük bilim dalı ve gösterilenin bağlandığı gösterenleri inceleyen anlam bilimsel araştırma şeklinde tanımlayarak ad bilimin anlam sorunlarını incelediğini ve ad bilimi sözlük bilimin alt kolu olarak belirterek kişi ve yer adlarını araştıran alan olarak belirtmiştir.

Aksan, ad bilimin sözcük bilim ve anlam bilimle sıkı bir ilişki içinde olduğunu belirterek iki ana dalda yoğunlaştıran tek bir alan olarak düşünüleceğini dile getirmiştir. Aksan (2015: III, 91), ad bilimi, dar anlamda Özel Adlar Alanı; geniş anlamda Tür Adları Alanı olarak ikiye ayırmıştır. Aksan, Özel Adlar Alanı kısmında alandaki alt kolların ayrı birer inceleme ve araştırma dalı olduğunu belirterek bu alanları üç grupta açıklamıştır:

a) Yer adları bilimi ya da yer adı bilim (toponymie, toponymy, Toponymie) ya da toponomastique.

b) Coğrafya adları bilimi: Akarsu adları bilimi (hydronymie, Hydronmy, hydronymie) ve dağ adları bilimi (oronymie, oronymy, Oronymie)

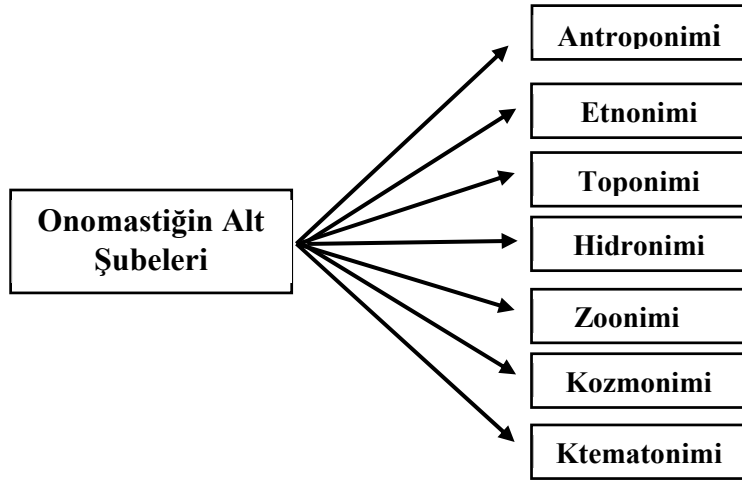
c) Kişi adları bilimi (anthroponymie, anthroponymy, Anthroponymie)

Aksan (2015: III, 125), geniş anlamdaki ad bilim çalışmalarının dilin kavramlar dünyasını aydınlattığını, adlandırma yollarının belirlenmesini sağladığını ve anlam değişmesi olarak açıklanan olayların aslında ad değişmesi olduğunu ortaya koymuştur.

Şahin (2019: 16) ise Vardar'ın ad bilim tanımlamasındaki ikinci anlamını ve Aksan'ın Tür Adları Alanı olarak ifade ettiği şeylerin aslında aynı olup onomatoloji adıyla dil bilim kolu olduğunu belirtmiştir. Onomatolojinin dilde somut ve soyut nesneleri adlandırdığı için ad bilimin kolu olamayacağını belirtmiştir. Ad bilimin sözcük bilim kapsamına giren özel adlar üzerinde yoğunlaştığını belirterek özel adların ortaya çıkarılması yönündeki çabayı kavram bilimin alt kolu olan ve dilde kavramların ne şekilde anlatım bulduğu konusuyla ilgilenen onomatolojiden aldığını belirtmektedir.

Adları, kavram-kelime ilişkisiyle ele alan, özel adların verilme şekillerini, sebeplerini, kökenlerini ve kaynaklarını araştıran dil bilimin koludur. Kelime ve kavram ilişkisine önem veren bir bilim dalı olduğu için herhangi bir kavramdan yola çıkarak bu kavramın farklı bir dilde anlandırıldığını ve anlatımda ne gibi unsurların rol aldığını da inceler. (Bayraktar, 2006: 132) Bayraktar, ad bilim kapsamına giren özel adları kendi içinde özel inceleme alanlarına ayırmıştır. Bunları dört grupta incelemektedir: yer adları bilimi, su adları bilimi, dağ adları bilimi, kişi adları bilimi.

Kurbanov, ad bilimin alt dallarının oluşmasındaki sebebi ad bilimi alanına giren özel adların hep aynı cinsten olmamasına ve adların fonksiyonel ve dil özellikleri açısından farklı olmasına bağlamaktadır. Kurbanov, ad bilimin belirlediği alt kollarını şu şekilde gruplayıp açıklamaktadır:

(Kurbanov, 2014: 39)

Şahin (2019: 17), ad bilim çalışmalarını çerçeve ve yöntem itibarıyla genel ad bilim ve özel ad bilim olarak da ikiye ayırmıştır. Genel ad biliminde, ad bilimin tanımı, çerçevesi, alt dalları, temel terimleri, ad bilimin diğer bilimlerle olan ilişkisi incelenirken özel ad biliminde ise genel ad bilim çerçevesinde yapılan teorik çalışmaların belirli bir dile uyarlanması, bu terimlerin yerel hale getirilmesi gibi konular özel ad bilimin kuramsal çerçevesini oluşturmaktadır ve hem tarihi hem çağdaş malzemenin incelenmesi, anlamlarının belirlenmesi, halkın ihtiyaçlarına cevap verebilecek sözlüklerin oluşturulması, özel ad bilimin inceleme alanıdır.

Şahin (2019: 29), “Adbilim” adlı eserinde ad ve ad bilimin kollarını çok detaylı bir şekilde incelemiştir. Şahin, adbilim kollarını 17 gruba ayırarak araştırmasını geniş bir çerçeveye sığdırmıştır

1. Anemonim (rüzgaradı) ve Anemonimi (rüzgaradbilim)
2. Antroponim (kişiadı) ve Antroponimi (kişiadbilim)
3. Astronim (yıldızadı) ve Astronimi (yıldızadbilim)
4. Dokümantonim (dokümanadı) ve Dokümantonimi (belgeadbilim)
5. Ergonim (örgütadı) ve Ergonimi (örgütadbilim)
6. Etnonim (kökadı) ve Etnonimi (kökadbilim)
7. Fitonim (bitkiadı) ve Fitonimi (bitkiadbilim)
8. Hrematonim (eseradı) ve Hrematonimi (eseradbilim)
9. Hrononim (zamanadı) ve Hrononimi (zamanadbilim)
10. Kozmonim (uzayadı) ve Kozmonimi (uzayadbilim)
11. Mitonim (mitadı) ve Mitonimi (mitadbilim)
12. Poreyonim (araçadı) ve Poreyonimi (araçadbilim)
13. Pragmatonim (ürünadı) ve Pragmatonim (ürünadbilim)
14. Planetonim (gökadı) ve Planetonimi (gökadbilim)
15. Toponim (yeradı) ve Toponimi (yeradbilim)
16. Urbonim (kentlikadı) ve Urbonim (kentlikadbilim)
17. Zoonim (hayvanadı) ve Zoonim (hayvanadbilim)

2.7. Yer Adları Bilimi (Toponim)

Dil, toplumun kültürünü, dinini, yaşayış şeklini ve değişiklikleri yansıtan aynadır. Ad bilimin önemli kollarından biri de yer adları bilimidir. Yer adları bilimi ya da yer adı bilimi (toponymie, toponymy, toponymie); Yunanca topos ‘1-yer 2-mesken, bölge, vilayet, ülke 3-saha, mekân, coğrafi nesne’ onim ‘ad; (herhangi bir coğrafi nesnenin adını inceleyen bilim dalı) kelimelerinden oluşmaktadır ve Türkçe karşılığı “yer adları bilimi” olarak adlandırılmaktadır. Aksan (2015: III, 101)’a göre yer adları bilimi, tüm dünyada en çok çalışılan ad bilimin dalı olarak yer almaktadır. Yer adları, dil bilimsel çalışmaların önemli bir bölümünü oluşturmakla beraber tarihe ışık tutma ve toplumların kültürel ve sosyolojik yapılarını ortaya koyması açısından önemli bir dil bilim dalı haline gelmiştir. Yer adları, tarihin en büyük kaynaklarından olduğu için tarihçilerin ve dilin zenginliğini ortaya çıkaran malzeme olduğu için de dilcilerin çalışmalarına yön göstermektedir. Yer adları bilimiyle ilgili araştırmacılar tarafından çeşitli tanımlamalar yapılmıştır:

Türkçe Sözlük (2011: 2578)’te yer adı için yerleşim bölgeleri ile deniz, göl, ırmak, dağ, tepe, bağ, bahçe, vadi vb. yerlerin adı; yer adı bilimi için de yer adlarını inceleme konusu edinen dil bilimi dalı, toponimi tanımlaması yapılmaktadır.

Yer adları konusunda önemli çalışmaları bulunan Eren (2018: 11), toponimiye yer adlarını yapı, köken ve anlam yönleriyle açıklamaya çalışan dil bilgisinin yeni bir dalı olarak açıklamaktadır. Bu çalışmalarda tüm yer adları, köy ve şehir gibi yerleşme yerlerinin adları, tabii yer adları açıklanmaktadır. Yer adları biliminin oronymie kolu tepe, sırt, dağ, bel gibi adları; hydronymie çay, nehir, dere, ırmak, göl adlarını incelemektedir. Bu yönüyle Fransızcada toponymie ifadesiyle adlandırılan bu bilim dalını Türkçede de yer adları bilgisi şeklinde adlandırabiliriz.

“Toponim: Yunanca Τόπος ‘1. yer 2. Bölge, ülke 3. Alan, boşluk’ ve ονίμα ‘ad’ sözcüklerinden yapılmış olan bu terim, her türlü coğrafi objenin, bu çerçevede oronim, agronim, horonim, urbonim, hidronim, oykonim, dromonim ve drimonimlerin özel adlarını ifade eder” (Şahin, 2019: 76).

Günümüzdeki dil bilimi araştırmalarında genellikle toponomi olarak kullanılan terim, yer adları bilimi ya da yeradibilim (toponymie, toponymy) şeklinde adlandırılmaktadır. (Yavuz ve Şenel, 2013: 2241)

Toponimi, dar bir çerçevede dil bilimin dalı olan ve genellikle özel adları araştıran ad bilimin bir dalı şeklinde açıklanmaktadır. Bunların yanı sıra folklor, coğrafya, tarih, arkeoloji, jeoloji, botanik, sosyoloji, antropoloji ve bunun gibi diğer disiplinlerle de ilişki içerisinde. (Yediyıldız, 1984: 25)

Terim olarak genellikle “toponim ya da toponimi” tercih edilmiştir. Bu kullanımların yanında yer adı/yer adları (Aksan 1974); toponomi, coğrafi yer adları/coğrafi isimler (Orcan 1984: 55); yer adı (Korkmaz 1992: 172); yer yurt adları İbrahimoglu 2008: 238) gibi terimler kullanılmıştır.

Yer adları bilimi, yer adlarını köken, ses ve şekil bakımından inceleyerek dil ve tarih araştırmalarına ışık tutan ad bilim kolu olarak tanımlanabilir.

2.7.1. Yer Adları Biliminin Diğer Bilimlerle İlişkisi

Yer adları, tüm bilim dalları ile etkileşim halindedir. Yer adları biliminin dil bilim, tarih, coğrafya, arkeoloji, sosyoloji, etnografya, antropoloji vb. bilim dalları ile sıkı bir ilişki içinde olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Yer adları bilimi, diğer bilimlerin yöntemlerinden faydalanmaktadır. Yer adları araştırmaları, Türk tarihini ve coğrafyasını aydınlatan bir ışık konumundadır. Yer adları bilimi üzerinde çalışırken diğer bilimleri görmezden gelmek büyük bir eksiklik olacaktır. Çünkü yer adları incelendikçe bir toplumun dili, etnik tarihi, kültürü, siyasi tarihi, coğrafyası düşüncesi ve yaşayış şekli hakkında bilgi sahibi olunmaktadır. Arazinin toprak yapısı ve bitki örtüsü, hayvan çeşitleri, tabii kaynaklar ile ilgili bilgilere ulaşılabilir. Bunların yanında yer adlarında bölgedeki cemaat, aşiret ve oymaklarla ilgili; gerçekleşen tarihi olaylara, bölgede yaşamış ünlü kişilere ve halk kahramanlarına ait birçok bilgi de bulunabilmektedir. Bunların yanı sıra yer adları yoluyla dildeki tarihi gelişim incelenebilir. (Şenel, 2013: 42)

Bir toplumdaki yer adlarına bakarak bu adların verilmiş nedenlerini ve eğilimlerini de görmek mümkündür. Verilen adın etimolojik incelemesi, bu adın hangi dile ve kültüre ait olduğunu açıklamaktadır ve bu da yer adları biliminin dil bilim ile sıkı bir ilişki içinde olduğunu göstermektedir. Yer adları verilirken hepsinin belirli bir tarihi ve verilme sebebi vardır. İnsanlar bulunduğu ya da yerleştiği yere adlar verirken sahiplenme duygusu ile kendi kültüründen, dilinden, dininden yararlanarak burayı bir vatan toprağı haline getirmiştir. Millî kimlik, millî karakter veya kültür, bir bölgedeki yerler sayesinde doğar, büyür ve etnik görünüm yansıtır. İnsanlar, yaşadığı veya içinde oldukları tabiat ortamını,

coğrafi veya toprak parçaları özellikleriyle yönlendirip, bunları yaşamak için işleyip kullanmaktaydılar. (Yıldırım, 1984: 158)

Anadolu coğrafyasında birçok medeniyet kurulmuştur ve her medeniyet de bu coğrafyaya kendi kültürünü yerleştirmeye çalışmıştır. Bu yerlerde yaşanan tarihi olaylar ise adların verilme sebebini ve adlara hangi anlamların yüklendiğini gözler önüne sermektedir. Kurulan medeniyetler, yerleşim yerlerinde kullandıkları adlarla hangi kültürün ne zaman ve nereye egemen olduğu, hangi dillerle etkileşim halinde olduğu ve bu adların kim tarafından verildiği birer ipucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Ülkemizde Kurtuluş Savaşı'ndaki mücadele ve zaferler sonucunda Maraş ili Kahramanmaraş; Antep ili Gaziantep; Urfa ili ise Şanlıurfa adını almıştır. Bunlar da yer adları biliminin tarihle olan ilişkisine açıklayan örneklerden birkaç tanesidir.

Yer adları bilimi ile psikoloji ilişkisine değinecek olursak bir yerin adını belirlerken toplumun içinde bulunduğu ekonomik, kültürel, ruhsal ve sosyal şartlar yer adını belirlemede önemli unsurlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir yerin insana kötü anılar hatırlatması ya da daha iyi şeyleri hatırlamak istemesi üzerine yer adlarındaki değişiklikler meydana gelmiştir. Sivas'ın Zara ilçesinde yer alan “Kötü köyü” buna verilebilecek örneklerden biridir. Rivayete göre köyde çıkan bir hastalık sonucunda köyde yaşayan herkes hayatını kaybetmiştir ve köy sakinleri köylerinin bu isimle anılmasının kendilerinde kötü bir hissiyat oluşturduğunu ifade ederek köyün isminin değişmesi için başvuruda bulunmuştur. (<https://www.haberler.com/artik-kotu-koylu-olmak-istemiyorlar-10759885-haberi/>). Bu yer adının insanlarda yaşattığı durum psikoloji alanının yer adları bilimiyle ilişki içinde olduğunu göstermektedir.

Coğrafya ile yer adları bilimi arasında da çok sıkı bir ilişki vardır. Yer adları bilimi araştırmalarında coğrafik terimler sıklıkla kullanılmaktadır. Yer adları biliminin dağ adı bilimi (oronimi), su adı bilimi (hidronim), göl adı (imnomonim), in adı (speleonim) gibi alt dalları yer adları biliminin coğrafya ile ilişkisini göstermektedir.

Sonuç olarak dil bilimin birçok bilim dalı ile ilişkili olduğu bir gerçektir ve diğer bilimlerle ilişki içinde olmaması dilin işlevselliğine aykırı bir durumdur. Bu konuyu Budarav “*Birçok ilimle ortaklaşa çalışan (coğrafya, dilcilik, tarih, etnografya) toponomi dil bilimsiz lal, tarih ilimsiz köksüz, coğrafya ilimsiz ise mekânsızdır*”. (Şenel ve Yavuz,

2013: 2242) şeklinde açıklamaktadır. Belirli bir bölgedeki yerlere adlar verilirken devletlerin “yerlileştirme/millileştirme” politikasının da olduğunu söylenebilir.

2.8. Yer Adları Biliminde Ad Verme Eğilimleri ve Sınıflama Çalışmaları

Yer adları; bir yerin tarihini, kültürünü, coğrafi özelliklerini ve genel karakterini tanıtmada ve tanıtmada önemli bir role sahiptir. Coğrafi Keşifler’in başlamasıyla birlikte dünyayı keşfetme ve yeni yerlere göç etme isteği insanları farklı kıtalara veya ülkelere yönlendirmiştir. Bu keşiflerin ve göçlerin sonucunda bulunan yerlere adlar verildi. Bu yerlere adlar verilirken din, kültür, tarih, bulunulan çevre, coğrafya, siyasi sebepler, tarihi şahsiyetler, toplumda yer edinmiş sanatçılar, yazarlar gibi birçok etken bulunmaktadır. Yer adları biliminde ad verme eğilimleri araştırmacılar tarafından gruplandırılmıştır ve bu gruplamaların çoğu 1984 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından gerçekleştirilen Türk Yer Adları Sempozyumu’nda ortaya konulmuştur:

Cemal Arif Alagöz yerleşim yerlerine ad verilirken şöyle bir gruplama yapmaktadır:

- 1- Yeni keşfedilen yerlerde bilinmeyen şartlarla karşılaşmak korkusu, tehlikeli sürprizler, kâşif ya da göçmenleri buralara dinî isimler vermeye sevk etmiştir. Bunlar Hz. İsa, Hz. Meryem ve Hristiyan azizlerine ait isimlerdir.
- 2- Çeşitli ülkelere, çeşitli sebeplerle göçenler geldikleri yerlere kendi eski yurtlarının adlarını vermişlerdir.
- 3- Yeni keşfedilen yerlere kâşiflerin isimleri verilmiştir: Colombia, J. Ross (Güney Kutbu kâşiflerinden)
- 4- Kâşiflerin mensup oldukları devletin hükümdarlarının veya yöneticilerinin isimleri verilmiştir: Washington ismi Amerika’nın birçok yerinde (8 yerde) görülmektedir.
- 5- İlim, sanat veya başka suretle tanınmış şahsiyetlerin isimleri de yer adlarına yansımıştır: George Everest, İngiliz Jeodezi ve Matematik bilginidir. Adı, Himalaya’da Dünya’nın en yüksek doruğuna lâayık görülmüştür. (Alagöz, 1984: 17)

Ülkemizde ise yer adları keşfedilen yerlerden daha farklı adlar taşımaktadır. Tarihi devir ve zaman içinde dağ, nehir, ova, tepe, dere, şehir, köy, kasaba adları değişmelere maruz kalmıştır. Türkler; köylere, şehirlere, dağlara ve yaylalara deneyim ve

gözlemleriyle bu yerlere dikkat çeken adlar vermiştir ve bu coğrafyayı vatan yapmıştır. (Yavuz ve Şenel, 2013: 2242)

Yerleşim yerlerine ad verirken oluşumu üzerinde anlam kuramayan insanoğlu bu durumu olağanüstü durumlara, hikâyelere bağlamış ve bir efsane meydana getirmiştir. Türkiye’deki yer adlarının oluşumunu efsanelere dayandıran Önder konuyla ilgili birçok örnek vermiştir. Bir devirde Horasan’dan Anadolu’ya uçarak gelen iki ermiş (veli), tam Konya’dan geçerken, burayı beğenmişler. Biri diğerine: (-Buraya konalım mı?) diye sormuş. Diğerinin cevabı da (Kon ya?...) olmuş. O günden beri şehrin adı Konya olmuştur. Bursa şehrinin adı üzerine de bir efsanenin olduğunu belirten Önder, bir gün Hazreti Süleyman’ın Uludağ’ın tepesine çıkıp kulağı ağır işiten vezirine “Cennet Burası” diye seslendiğini ve vezirin bu sözü “Cennet Bursa” olarak anladığını belirtmiştir. Ve şehrin adına Bursa adı verilmiştir. (Önder, 1984: 70) Anadolu’daki şehir adları, efsanelerle birlikte zengin bir kültür ve folklor haline gelmiştir. Şehir adları efsane ve hikâyeler yaratılarak süslenmiş, böylece yerleşim yerleri anlamlandırılmıştır.

Aksan, yerleşim yerlerini şu şekilde gruplandırmıştır:

1) Yerleşim yerine ve çevresine ilişkin özelliklerin belirtilmesi:

a) Yerin yapısına, konumuna ilişkin adlar verme: Işıktepe, Tozluca...

b) Yerin ve çevresinin renk özelliklerini belirten adlar verme: Akyayla, Yeşilyurt, Pembecik...

c) Yerin bir başka yere göre durumunu, konumunu belirleyen adlar verme: Ortapınar, Yenişehir, Eskişehir...

ç) Yerin ve çevresinin bitki örtüsünü, ürettiği ürünleri belirleyen adlar verme: Sarıçam, Elmalı...

d) Yerin ve çevrenin hayvanlarını belirleyen adlar verme (öteki ögelere göre daha küçük oranda rastlanır): Yılanlı, Susurluk (< Susıgırlık)...

e) Çevredeki yapılara ilişkin adlar verme: Fatmakuyu Alacahöyük,...

f) Çevredeki akarsuları belirleyen adlar verme: Koldere, Kolpınar, İncesu...

2) Yerleşim yerlerine kişiyle, bireyle ilgili ad verme eğilimi:

a) Yerleşim yerine o yerle ilgisi bulunan bir kimsenin adını ya da şanını verme: Alifuatpaşa, Gazimehmet, Gazipaşa...

b) Dinle ilgili adlar verme: Mollahasan, Şeyhbaba, Şeyhler...

c) Mesleklerle ilgili adlar verme: Terziler, Çanakçı, Peynirci... (Aksan, 2015: 107)

Başkan “Türkiye Köy Adları Üzerine Bir Deneme” adlı bildirisinde “Genel Nüfus Sayımı, 23 Ekim 1960 ve Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsü, Ankara, 1963” adlı iki kaynağı kullanarak bir sınıflama yapmıştır. Başkan, oluşturduğu sınıflamayı iki ana başlığa ayırmış ve bu ana başlıkları da yine kendi için gruplandırmıştır:

A. Tabiata ve Fiziksel Koşullara Dayanan Adlar

A1. Çevreyle ilgili adlar

a. Doğrultulular

b. Coğrafya adları:

c. Madenler

d. Değerli taşlar

e. Mevsimler

f. Günler

g. Sayılar

h. Renkler

A2. Bitkilerle ilgili adlar

a. Ağaçlar

b. Meyveler

c. Sebzeler

d. Tahıllar

e. Çiçekler

f. Bitki parçaları

A3. Hayvanlarla ilgili adlar

B. İnsanlara ve Topluluklara Dayanan Adlar

B1. Fiziksel yasayışla ilgili adlar.

a. Yiyecekler

b. İçecekler

c. Eşya konacak kaplar,

d. Kesici aletler,

e. Savaş ile ilgili adlar,

f. Koşum takımı,

g. Kumaş maddeleri,

h. Yapı kısımları

B2. Duygusal yasayışla ilgili adlar

a. Duyular

b. Aile bireyleri

c. Din ile ilgili adlar

B3. Kişilerin kendi varlıkları ile ilgili adlar

a. Vücut kısımları

b. Rütbeler ve mevkiiler

c. İnsanı ilgilendiren sıfatlar

d. Meslekler

e. İnsan adları (Başkan, 1974: 241-247)

Gülensoy, “Elazığ, Bingöl ve Tunceli İlleri Yer Adlarına Bir Bakış” adlı bildirisinde tarihî arşiv belgelerinin tasnif edilemeyip bilim adamlarının yararına

sunulamamasının ve değiştirilen yer adlarının yer adları çalışmalarında büyük bir engel ve eksiklik yarattığını ifade etmiştir. Masa başında yapılan araştırmaların çok verimli olmadığını belirten Gülensoy, saha araştırmalarının yaygınlaştırılması gerektiğini ve ağız ve folklor derlemeleri yanında yer adlarının da derlenmesi gerektiğini ifade etmiştir. Bu çalışmalara katılacak kişilerin anthroponymie ve toponymie alanlarında da yeterli eğitimden geçmelerini gerektiğini belirtmiştir. Gülensoy yörelerde değiştirilen yer adları neticesinde;

1. Yerin yapısına göre verilen adlarda
2. Yerin ve çevrenin renk özelliğine göre verilen adlarda
3. Yerin bir başka yerle farklı durumuna göre verilen adlarda
4. Yerin ve çevrenin hayvanlarına göre verilen adlarda
5. Çevredeki yapılara göre verilen adlarda
6. Çevredeki akarsulara göre verilen adlarda
7. O yere ilk yerleşen topluluğun lideri veya büyüğünün adına göre verilen adlarda
8. Dinle ilgili adlarda
9. Meslekle ilgili adlarda

Pek çok değişimin olduğunu ve bu sıralamanın iç içe girdiğini tespit etmiştir. (Gülensoy, 1984: 155)

Gülensoy, Başkan ve Aksan'ın Orta Asya'dan Anadolu'ya buradan da Rumeli'ye götürülen adları göremediğini ve Anadolu'da bazı kavim, kabile, bey, soy, oymak, cemaat ve aile adlarının da yer adı olarak kullanıldığını belirterek iki araştırmacının tasnifindeki eksikliği ortaya çıkarmıştır. Gülensoy'un tasnifi ise şu şekildedir:

A. Çevreyle İlgili Olarak Tabiat ve Fizik Koşullarına Dayanan Adlar:

1. Çevreyle ilgili adlar:

a- Doğrultular

b- Coğrafya adları (Çevrenin coğrafi özellikleri ve jeolojik yapısı: dere, çay, su, göl, ova, yayla, yazı, dağ, tepe, ören, bel, alan... vb.)

b1) Bölge adları (başı, burnu, boynu, boğazı, meydanı... vb.)

c- Madenler

c1) Basit taşlar (taş, kaya, kum, toprak)

d- Değerli taşlar

e- Mevsimler

f- Günler

g- Sayılar

h- Renkler

i- Yön adları

i1) *Ana ve ara yönler*

i2) *Yüz, ön, alt, dip... gibi yön bildiren adlar*

j- Belirleyici adlar

k- Yıpranmışlık, bakımsızlık, bırakılmışlık (*ören, viran, harebe, kırık, yarım, öksüz... vb.*)

l- Çevreyi ilgilendiren (*eski, yeni, güzel, büyük, küçük, yukarı, aşağı, ulu, keçi/kiçi (kiçig), sivri, baş, orta, yalın...*

vb.) sıfatlar.

m- Taşın toprağın durumu (topografik şekillere) bağlı adlar: Göktaşlar, Kınalık, Sarıtaş. Kızılyar, *Derindere... gibi.*

n- Arazinin kullanılış biçimine uygun olarak verilen adlar: Ağılözü, *Kervan Yolu, Göç yolu gibi.*

o- Çevredeki yapılarla ilgili adlar: Alaşatlık, *Kilise arkası, Kör çeşme vb.*

2. Bitkilerle ilgili adlar:

a. Ağaçlar (ağaç türleri)

a1) Meyve ağaçları

a2) Meyvesiz ağaçlar

b. Meyveler

c. Sebzeler

d. Tahıllar ve baklagiller

e. Çiçekler

e1) Yabani çiçekler

e2) Süs çiçekleri

f. Bitki parçaları (dal, budak, çubuk, tiyek... vb.)

g) Bitki örtüsü: Armutludere

3. Hayvanlarla ilgili adlar:

a. Yabani hayvanlar (arслан, kaplan, ceylan, domuz vb.)

b. Alıcı kuşlar (kartal, şahin, doğan, tuğrul vb.)

c. Evcil kuşlar (güvercin, kumru, bülbül vb.)

d. Evcil hayvanlar (inek, boğa, koyun, keçi, koç, dana... vb.)

e. Sürüngenler

f. Böcekler

g. Suda yaşayanlar (balıklar, kurbağagiller vb.)

h. Zararlı haşereler

B. İnsanlara ve Toplumlara Dayanan Adlar:

1. Fiziksel yaşayışla ilgili adlar:

a. Yiyecekler

b. İçecekler

c. Eşya konacak kaplar

c1) Su konacak kaplar (*bakraç, kova, bardak, ibrik... vb.*)

c2) Mutfak levazımatı (*kap-kacak, çanak-çömlek, tepsi.*)

c3) Aletler, takımlar

d. Kesici aletler

e. Savaş ile ilgili adlar

e1) Devleti simgeleyen adlar (*bayrak gibi*)

e2) Demokrasi ve insan haklarına uygun olmayan adlar (*köle, cariye(vb.)*)

f. Koşu takımı

g. Kumaş maddeleri

g1) Yünden yapılan eşyalar (*keçe, aba, kilim... vb.*)

h. Yapı kısımları

2. Duygusal yaşayışla ilgili adlar:

a. Duyular

b. Aile bireyleri

b1) Akrabalar

c. Din ile ilgili adlar

3. Kişilerin varlıkları ile ilgili adlar:

a. Vücut kısımları (*baş, yüz, göz, burun, yanak, boğaz, ayak, bacak, göbek, el, taban... vb.*)

a1) Vücutta oluşan tüyler (*saç, sakal, bıyık, tüy, kıl*)

b. Rütbeler (Ünvanlar), mevkiler

c. İnsanı ilgilendiren sıfatlar

d. Meslekler

e. İnsan (kişi) adları

f. Kişilerin fiziksel özellikleri de bulunan yer adları (*kel, topal, kör, sağır ... vb.*)

f1) Tarihî kişi adları

f2) Efsanevi kişi adları

f3) Yaşayan kişi adları

g. Kavim, kabile, boy, soy, oymak, cemaat adları

g1) 24 Oğuz boyunun adları

g2) Öteki Türk boylarının adları

g3) Türk dışı boyların adları

C. Orta Asya'dan Getirilen Yer Adları (*Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan, Doğu Türkistan, Özbekistan, Azerbaycan vb.*)

D. Moğolcadan Türkçeye Geçen Yer Adları

E. Arapça Yer Adları

F. Farsça Yer Adları

G. Öteki Dillerden Türkçeye Geçen Yer Adları (Gülensoy, 1998: 41-48)

Karaboran, “Türkiye’de Mevkii Adları Üzerine Bir Araştırma” adlı bildirisinde Doğan Aksan ve Özcan Başkan’ın yapmış olduğu sınıflamayı daha da genişletmiştir:

A. “Tabiata ve fiziki şartlara dayanan adlar:

1. Çevre ile ilgili (Doğrultu, coğrafya adları, maden, kıymetli taşlar, mevsimler, günler, sayılar, renkler)

2. Bitkilerle ilgili adlar. (Ağaç, meyve, sebze, çiçek, bitki parçaları)

3. Hayvanlarla ilgili adlar.

B. İnsanlara ve topluluklara dayanan adlar:

1. Kişilerin fiziki yaşayışı ile ilgili adlar (yiyecek, içecek, eşya konacak kaplar, kesici aletler, savaş ile ilgili adlar, koşum takımı, kumaş maddeleri, yapı kısımları)

2. Kişilerin duygusal yasayışı ile ilgili adlar

- a) Duyular (Ağrı, acı, yas, korku, kin, sabır)
- b) Aile bireyleri (Baba, dede, nine, ana, erkek, kadın, torun, oğul, kardeş, bacı, dayı, yeğen)
- c) Dinle ilgili.

3. Kişilerin varlıkları ile ilgili adlar (insan adları, vücut kısımları, meslekler, rütbeler, insanı ilgilendiren sıfatlar, mevkiler) (Karaboran, 1984: 109)

İnsanlara ait olan adların birçok yer adında kullanılagelmiştir. Saim Sakaoğlu, adları kullanılan şahısların kimler olduğunun tespit edilmesi gerektiğini belirterek bunları üç ana başlıkta toplamıştır:

1. Tarihi şahsiyetler

- a) Padişah, vezir, şeyhülislam gibi idareciler,
- b) Fikir, sanat, ilim sahalarında şöhret bulmuş şahsiyetler,
- c) Ordu mensupları
- ç) Diğerleri

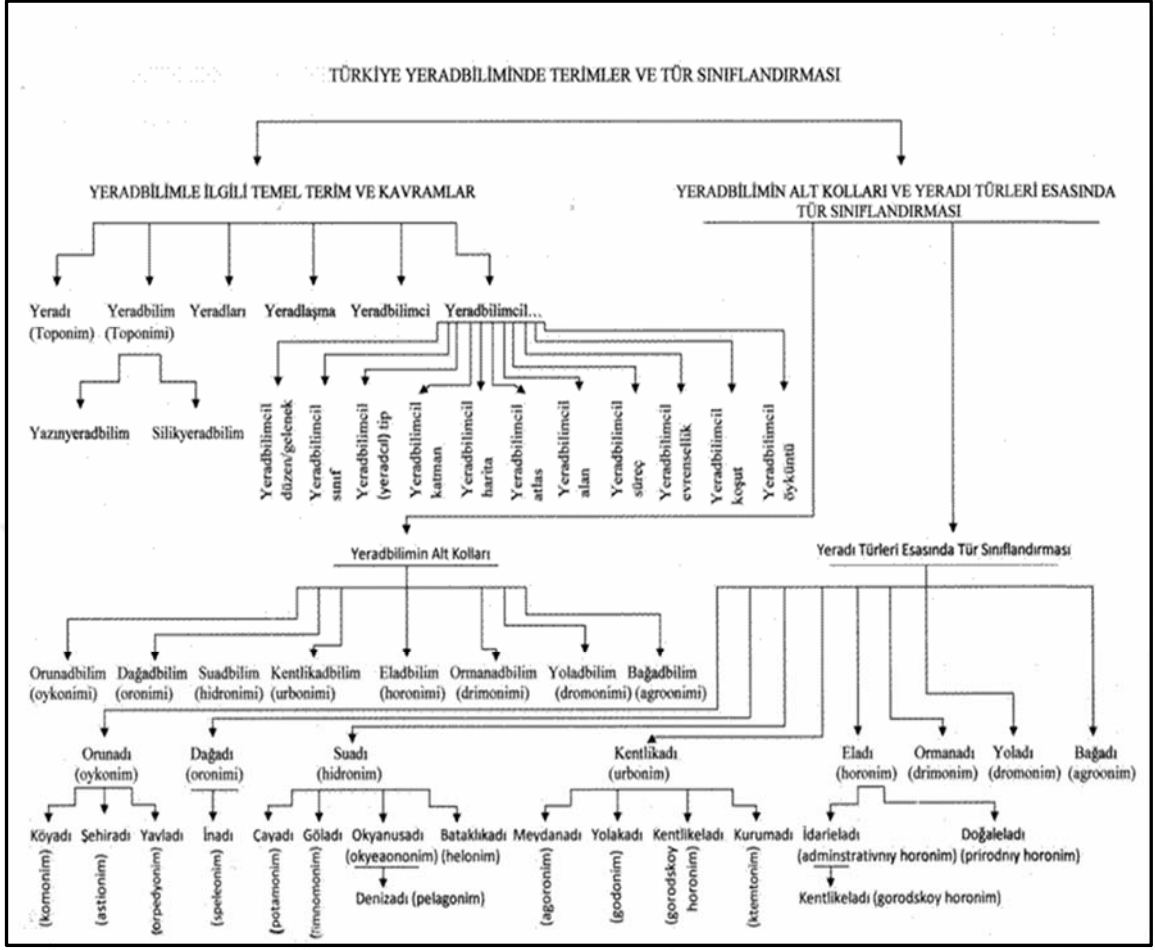
2. Mahalli şahsiyetler

- a) Eski idareciler (paşa, kaymakam, vali, belediye başkanı)
- b) Hayırseverler
- c) Diğerleri

3. Eski sakinler

- a) Başka din ve soya mensup olanlar.
- b) Başka soya mensup olanlar.
- c) Aynı soya mensup olanlar. (Sakaoğlu, 1984: 261)

Yer adları biliminde önemli çalışmaları olan İbrahim Şahin, yer adları biliminde terim ve sınıflama sorunlarını “Türkiye Yeradbiliminde Terim ve Tür Sınıflandırması Sorunları” çalışmasında konuyu tablo halinde detaylı bir şekilde ele almıştır:

Yer adlarının tasnifi konusunda Levent Kurgun'un "Denizli İli Yer Adları" çalışması ön plana çıkmaktadır. Kurgun, tasnif çalışmalarında sürekli yer adları ifadesinin kullanılmasının yerleşim yerlerinin adının yanında coğrafi nesnelerin adlarını da kapsadığı için yer adlarının "yerleşim yerleri adları" olarak kabul edilmesi gerektiğini belirtmektedir. Kurgun, tasnifini nesne, köken, yapı ve leksik olarak dört ana başlık altında toplamış ve bu ana başlıkları da yine kendi içinde sınıflamıştır:

1- Nesne

Herhangi bir yer adının yer ad bilim çerçevesinde ele alınabilmesi için, öncelikle işaret ettiği nesneye göre belirlenmesi ve coğrafi nesnenin yer adlarının en önemli ayırt edici özelliği olduğunu belirterek tasnif şemasında ilk sırada olması gerektiğini belirtir. Nesne grubunun altında beş farklı sınıflamaya gitmiştir:

a) Orun adları

- b) Su adları
- c) Yükselti adları
- d) Düzlük adları
- e) Mevki Adları

2- Köken

- 1) Orun adı (oykonim)
- 2) Su adı (hidronim)
- 3) Düzlük adı (adonim)
- 4) Yükselti adı (oronim)
- 5) Mevki adı
- 6) Boy adı (etnonim)
- 7) Kişi adı (antroponim)
- 8) Bitki adı (fitonim)
- 9) Hayvan adı (zoonim)
- 10) Yapı adı (ökodomonim)
- 11) Eşya adı (ktematonim)
- 12) Yol adı (dromonim)
- 13) Mezar adı (nekronim)
- 14) Harabe adı
- 15) Tanımlayıcı adlar
- 16) Hatıra karakterli adlar
- 17) Yapay adlar
- 18) Olaya dayanan adlar

3- Yapı

Yer adının yapısı konusunda yer adlarının tam ve kesik yer adları şeklinde iki gruba ayrıldığını ifade etmektedir.

4- Leksik Özellik

Yer adının hangi dile ait olduğunun belirlenmesi aynı zamanda etimolojik çalışmalarla da ilgilidir. Leksik bakımdan yaklaşım iki gruptan meydana gelmektedir:

- a) ana dile ait olanlar
- b) yabancı dile ait olanlar

Kurgun'un yaptığı tasnifte ilk üç madde yer adının toponomik özelliklerini, son madde ise yer adını oluşturan unsurların dildeki görünümünü ortaya çıkarmaya yöneliktir. (Kurgun, 2002: 72-78)

Orhan Şaik Gökyay da adların verilme sebeplerini, kimler tarafından verildiğini ve bu toprakların Türklere ne zaman, hangi yoldan geçmiş olduğunu bilmekte fayda olacağını belirtmiş ve şu tasnifi yapmıştır:

A) Kişilerin Doğrudan Verdiği Adlar

- a) Padişahın verdikleri
- b) Tarihte fetihleriyle ya da bilgin ve ermiş olarak ün salmış kişilere göre verilen adlar
- c) Ermişlere göre verilen adlar
- d) Tarihi olaylara göre verilen adlar

B) Yabancı dildeki yerlere Türklerin verdiği adlar

C) Rumeli'de Yürüklerin ve Evlad-ı Fatihan'ın Yerleştikleri yerlere verdikleri Türkçe adlar

D) Tutmayan adlar (Gökyay, 1984: 244-256)

Türkiye'deki tasnif çalışmalarında birçok ortak nokta söz konusudur. Araştırmacılar sınıflama yaparken yer şekilleri, hayvanlar, geçmişte yaşamış önemli şahsiyetler, tarihi olaylar, dini terimler, su kaynakları gibi ortak ifadeler kullanmıştır. Yer adına ya da yerleşim yerine verilen kişi adlarının tarihi ve sebebi tam olarak ortaya

çıkarılamamış ve bunu orada yaşayan kişilerin bilmemesi de tasniflerde yaşanan eksikliklerden biri haline gelmiştir. Yer adının gizemini tam olarak ortaya çıkaramayan araştırmacılar da halkın dilden dile aktardığı efsanelerle ya da hikâyelerle yer adını anlamlandırmaya çalışmaktadır.

2.9. Yer Adları Bilimiyle İlgili Yurt Dışında ve Yurt İçinde Yapılan Çalışmalar

2.9.1. Yurt Dışında Yer Adları Bilimi Çalışmaları

Ad bilimin en geniş kollarından biri olan toponim, diğer bilimlerle sıkı bir ilişki içerisinde olduğu için üzerinde birçok araştırma yapılan alan haline gelmiştir. Avrupa’da 20. yy’ın başından itibaren toponim çalışmalarına ilgi ve yoğunluk artmıştır. Toponimin kurucusu olarak kabul edilen J. Jakob Egli, “Geographical Onomatology” adlı eserinde 233 yer adını örnek olarak bulmuştur. Daha sonra aynı eserin diğer baskılarında ilk önce 17.000; daha sonra ise 42.000 yer adı anlamlarıyla birlikte verilmiştir. (Kurgun, 2002: 13)

Çalışmaların yoğunluk göstermesiyle birlikte toponim alanında farklı ülkelerden birçok araştırmacı çalışmıştır. Fransa’da Houze, Quicherat, Cocheris, d’Arbois de Jubainville, Longnon, A. Dauzat gibi araştırmacılar yetişmiş ve 1932 yılından sonra Revue des Etudes Anciennes dergisinde yeradbilim çalışmalarına yer verilmiştir. (Kurgun, 2002: 13) 1938’de Paris’te Uluslararası I. Toponymie ve Anthroponymie Kongresi toplanmıştır. (Eren, 2018: 11)

Fransa’nın yanı sıra Belçika’da da toponim çalışmaları devam etmiştir. Belçikalı araştırmacı Vincent, Carnoy, Vannerus, Van de Wijer toponim çalışmalarını yürütmüştür. 1926’da Toponymie ve Diyalektoloji Komisyonu kurulmuştur.

Toponim çalışmaları Avrupa’nın çeşitli yerlerinde devam etmiştir. İsviçre’de Jaccard, Ernes Muret, Aebischer ve Hubschmied; İspanya’da Griere ve Montoliu; İtalya’da Battisti, Bertoldi, Bertoni, Olivieri, Pieri, Serra, Alessio, Lambrogia, Pasquali; Portekiz’de Leite de Vasconellos adlı araştırmacılar toponim çalışmalarında adından söz ettirmiştir.

Almanya’da P. Skok ve Kaspers, H. Gröhler, Gamillscheg ve Schnetz önemli çalışmalar yapmıştır. Schnets 1925’te Zeitschrift für Ortsnamen Forschungen dergiyi

çıkarmış daha sonra ise 1938’de Zeitschrift für Namen Forschungen adını alarak çalışma alanını özel adlar üzerinde yoğunlaştırmış ve genişletmiştir. (Eren, 2018: 12)

Toponim çalışmalarında eski bir geçmişe sahip olan Slav ülkelerinde Miklosich, Slav yer adlarını yapı ve anlam yönüyle çalışmıştır. Çekoslovakya’da A. Profous Çek yer adlarını büyük bir çalışmada ele almıştır. Vladimir Smilauer, Çekoslovakya’nın yerleşme tarihini Profous’un toplamış olduğu adlara dayanarak yazmıştır. Smilauer sadece Çek alanında değil; tüm Slav yer adlarını ele alarak Uvod do toponomastiky adlı çalışmayı meydana getirmiştir. Max Vasmer, Rus yer adlarının yanı sıra Slav yer adlarını incelemiş ve Slav dilleri açısından büyük önem taşıyan Yunanistan’daki Slavca adları incelemiştir. Bu araştırmalara Fin ve Macar Slavistlerinden J. J. Mikkola ve Martti Räsänen Rus topraklarındaki Türk yer adlarını incelemiştir. (Eren, 2018: 13)

Macar araştırmacılarından J. Melich, J. Nemeth, Knieszsa ve L. Rasonyi önemli çalışmalarda bulunmuşlardır. Melich, Lumtzer ile birlikte Macarcadaki Almanca kelimelerin kökünde yer alan yer adlarını ele almıştır. Melich, daha sonra Gombocz’la birlikte Macaristan’daki yer adlarını ele almıştır. Melich, “Honfoglaláskori Magyarország” çalışmasıyla Macarların tarihini incelemeye çalışmıştır. (Eren, 2018: 13)

2.9.2. Yurt İçinde Yapılan Yer Adları Bilimi Çalışmaları

Türkiye’de yapılan toponim çalışmalarının Avrupa’ya göre geç başladığı söylenebilir. Türkiye’de yapılan çalışmaların ilki 1925’te Prof. Fuad Köprülü’nün “Oğuz Etimolojisine Dair Notlar” kabul edilmektedir. Bu çalışmanın sonucunda yer adlarının anlamına yönelik açıklamalar yapılmıştır. Bu gelişmelere dayalı olarak bilimde ve halkta ciddi seviyede bir bilinç oluşturulmuştur; ancak teorik alt yapıdan yoksun olduğu için sorunların devam ettiği söylenebilir (Şahin, 2019: 79). Sakaoğlu (2001: 29) ise Türkiye’de toponim çalışmalarının ilki olarak 1909 yılında Safvet Bey’in Türk Derneği’nin dördüncü sayısındaki “Osmanlı Coğrafya-yı Târihiyyesi” adlı çalışmayı kaynak olarak göstermiştir. 1928 yılında Türkiyat Mecmuası’nda Hüseyin Nihal Atsız ve Ahmed Naci’nin birlikte meydana getirdiği “Anadolu’da Türklere Ait Yer İsimleri” genelkurmay haritalarından toplanmış yer adlarını kapsamaktadır. Bu çalışmada Türk boylarına ait adlar listeler halinde aktarılmıştır. (Eren, 2018: 14) Ancak Atsız ve Naci tarafından yapılan bu çalışmada yer isimleri ve köy adı gibi malzemenin türünü ifade etmeye yönelik kelimeler hariç, bilinçli bir toponim çalışması olduğunu gösteren terimlere yer verilmemiştir. (Şahin, 2019: 80) “Mehmet Şakir’in 1928’de Halk Bilgisi

Mecmuasında çıkan yazısında Sinop ve çevresindeki köy adları incelenir. F. Aksu'nun Isparta İli Yer Adları (Isparta, 1936) adlı çalışması yer adları konusundaki ilk çalışmalardan sayılır. 1945 yılında S. Üçer ve M. Koman'ın Konya ili ve Yer Adları Üzerinde Bir Deneme adlı çalışması yayımlanır. İ. R. Işıtman'ın 1945'te çıkan "Köy Adları Üzerine Bir İrdeleme Terimleri" makalesi ile A. İnan'ın "Anadolu'nun Toponomisi ve Türk Boylarının Adları Meselesi" adlı makalesi alanın ilk çalışmalarındandır". (Aydın, 2016: 16)

Bu çalışmalardan sonra araştırmacılar Anadolu'daki yer adlarını incelemeye başlamıştır. Bu çalışmalar şu şekildedir: H. Eren, "Yer Adlarımızın Dili ve Türk Yer Adları: Sökün"; E. Bilgiç, "Anadolu'nun İlk Yazılı Kaynaklarındaki Yer Adları ve Yerlerinin Tayini Üzerine İncelemeler"; M. Eröz, "Ege Bölgesi'nde Yer (Köy ve Şehir) Adları; Ö. Başkan, "Türkiye Köy Adları Üzerine Bir Deneme"; D. Aksan, "Anadolu'da Yer Adları üzerine Yeni Araştırmalar"; T. Gülensoy "Türkçe Yer Adları Kılavuzu" (Aydın, 2016: 16)

Yer adları ile ilgili en kapsamlı çalışma ise 1984 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından düzenlenen "Türk Yer Adları Sempozyumu"dur. Kültür ve Turizm Bakanlığının da böyle bir sempozyum düzenlemesi yer adları konusunda bilinçlenmenin ve önemli çalışmaların olduğunu/olacağını gözler önüne sermektedir. Yer adları bilimi çalışmalarını geçmişten günümüze inceleyecek olursak birçok araştırmacının bu alanda önemli çalışmalara yer verdiğini görebiliriz. Fuat Köprülü, H. Nihal Atsız, A. Naci, Mehmet Şakir, Sırrı Üçer, Mesut Koman, Refet Işıtman ve Hasan Eren bu alanda çalışma yapan ilk araştırmacılar olarak karşımıza çıkmaktadır. Daha sonra ise Özcan Başkan, Doğan Aksan, Tuncer Gülensoy, Recep Albayrak, Levent Kurgun, Mustafa Şenel, Gülşah Parlak Kalkan ve İbrahim Şahin önemli çalışmalar yapmışlardır. Güven Şahin'in "Türkiye'de Yapılmış Toponim Çalışmaları" adlı makalesi Türkiye'de yapılan toponim çalışmaları üzerine çok detaylı bilgiler vermektedir.

Özetle yurt dışında toponim çalışmaları 20.yy.ın başlarında hız kazanmış ve olgunlaşmıştır; ancak Türkiye'de yapılan toponim çalışmaları cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte yeni başlayabilmiştir. Yapılan çalışmalar il bazında incelenmiş ve genel bir toponim çalışması az sayıda yapılmıştır. 1984 yılında yapılan "Türk Yer Adları Sempozyumu" büyük bir çalışmaya ve birlikteliğe öncülük etmiş ancak; Türkiye'nin ve Anadolu'nun köklü bir geçmişe sahip olduğu düşünüldüğünde bu denli büyük

Çalışmaların yapılmaması çok büyük bir eksiklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Günümüzde ise toponim alanında kitap, makale, yüksek lisans/doktora tezleri gibi birçok çalışma yapılmaktadır ve bu çalışmaların da incelenmemiş birçok yeri daha aydınlatacağı beklenmektedir.

2.10. Mikrotoponim Nedir?

Toponimin alt kolu olan mikrotoponim yerleşim yerinde sürekli yaşayan ve ancak o bölgede ikmet eden insanların bildiğı ama öbür yerleşim yerlerindeki insanların bilmediğı ve bu yüzden haritalarda yer bulmayan geçmişten günümüze sözlü bir şekilde aktarılan dağ, tepe, mera, ekinlik, mevki, sel yarıkları, hyk, kuyu, kk akarsu kıvrımları, kışlaklar, pınarlar, bağ evleri gibi yeradıl nesnelerin adlarını araştırıp inceleyen yer adbilim dalıdır. (şahin, 2019: 82) Mikrotoponim, bir bölgedeki en kk yerlerin bile insanın duygu, düşünce ve kültürüne göre adlandırılması yer adları bilimi çalışmalarının daha ayrıntılaşmasına ve genişlemesine katkıda bulunmaktadır. Murzayev'e göre mikrotoponimi insanların çevresinde çok bir yer kaplamayan mera, ekinlik, mevki, dikkat çekici tabiat şekilleri, sel yarıkları, hyk, kuyu, kk akarsu kıvrımları, kışlaklar, pınarlar, bağ evleri gibi nesnelerin adı olarak varlığını sürdüren coğrafi adların toplamıdır. (şahin, 2011: 1808)

Mikrotoponim için Hilmi Karaboran "mevkii adları"; İbrahim şahin ise "silikyeradbilim" terimini kullanmaktadır.

Toponimler objelerin büyüklük derecesine göre mikrotoponim ve makrotoponim olarak iki gruba ayrılmaktadır. şahin, bu belirlemenin kolay bir iş olmadığını açıklayarak bu belirlemede insanların yaşam alanlarının büyüklüğünün ne çıktığını belirtip yoğun yaşanan yerlerde insan hayatıyla ilgili toponim haritası çıkabilirken nadir yaşanan yerlerde ise toponimlerin bulunamayacağını ifade etmektedir. (şahin, 2011: 1808)

Mikrotoponim, yer adlarını tespit ederken dil bilim, tarih ve coğrafiya ile yakından ilgilenmek durumundadır. Mikrotoponim alışmaları bölgenin tarihini, coğrafiyasını, kültürünü ve yaşayış şekli gibi oğ şeyi gözler önüne sunmaktadır. Çalışmalarda bölgede yaşayan insanların yaşam tarzları da mutlaka önemli bir unsurdur. Doğumundan beri o bölgede yaşayan insan mikrotoponim konusunda daha önemli bilgilere sahip olacaktır ya da mesleğı gereğı sürekli olarak gezmekte olan birisi daha fazla bilgiye sahip olacaktır. oban, bekçi, postacı gibi kişiler bu konuya örnek gösterilebilir. Her insanın bilgisi ve

kültür düzeyi farklı olabilmektedir. Mikrotoponimi bakımından inceleyecek olursak kimi insanlar bir bölgedeki en küçük yerlerin adlarını bile bilebilirken; kimileri ise doğup büyüdüğü yerdeki adları bilememektedir. Bu noktada mikrotoponim çalışmaları, sadece o bölgedeki insanlar tarafından kullanılarak geçmişten günümüze aktarılan bütün yer adlarını daha geniş ölçüde inceleyebilmektedir.

Mikrotoponim çalışmalarında yaşlı kişilerin hafızalarını kaybetmesi ya da bölgede çeşitli sebeplerden dolayı göçün olması mikrotoponim çalışmalarının düzgün bir şekilde yapılmasını engelleyecektir. Bu yüzden yapılan çalışmaların farklı yerlerdeki kişilerden yapılması çalışmanın güvenilirliğini artıracaktır. Bu çalışmada ağız çalışmalarının en önemli kaynaklarından biri olan “Türkiye’de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü”ndeki mekân adları incelenerek Türk milletinin yer adlandırmaları konusunda dilini ve kültürünü nasıl kullandığının ortaya çıkarılması ve yer adları bilimine katkı sunulması amaçlanmaktadır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. Derleme Sözlüğü

Türkiye’deki ağız çalışmaları 19. yüzyıla dek dayanmaktadır. Ülkemizin çeşitli bölgelerinde halk ağzından derlenmiş olan Türkçe ve Türkçeleşmiş kelimeler bulunmaktadır. Halk ağzındaki kelimelerin tespit edilebilmesi için Türkiye geneli geniş bir katılımıla bölgeden bölgeye çalışmalar yapılarak Türkiye’nin ve Türkçenin önemli bir kültür aynası oluşturulmuştur. Bu kültür aynasını oluşturan en önemli kaynak ise “Türkiye’de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü”dür. Sözlükte 1932 yılına kadar yazı diline girmemiş ve 1932-1960 yılları arasında ülkemizin farklı bölgelerinde halk ağzından derlenmiş olan kelimeler bulunmaktadır.

Atatürk tarafından 12 Temmuz 1932’de Türk Dili Tetkik Cemiyeti -Türk Dil Kurumu- kurulması sonucunda Türk dili üzerinde araştırmalar yapmak, yaptırmak ve Türk dilinin güncel sorunlarıyla ilgilenerak çözüm yolları bulmak amaçlarından yola çıkarak Türk dili üzerinde yapılan çalışmalar yoğunluk kazanmış ve bu çalışmalar halk ağzına da yansımıştır. Ancak en uzak köylere kadar bütün yurttan söz derlemeye Türk Dili Tetkik Cemiyetinin gücü yetmeyeceği için, bu işe resmi organların yardım etmesi hükümet tarafından uygun görülmüş ve “Söz Derleme Talimatnamesi” oluşturulmuştur. Bu talimatnameye göre:

- a) Halk dilinde yaşayan Türkçe sözleri derlemek için Türk Dili Tetkik Cemiyetine yardımda bulunmak üzere her ilde valinin başkanlığında bir “derleme heyeti” kurulmuştur.
- b) Bu heyete Türk Dili Tetkik Cemiyeti il kurulu üyeleri ile belediye başkanı, en büyük komutan, il milli eğitim müdürü, sağlık müdürü, lise, öğretmen okulu, ortaokul, sanat, ticaret, tarım okulları müdürleri üye olarak girmişlerdir.
- c) Her ilçe merkezinde de kaymakamın başkanlığında yukarıdaki görevleri ilçede gören kimselerden birer “derleme şubesi” kurulmuştur.
- d) İl, ilçe merkezleri ile bucak ve köylerdeki okulların her biri, okul müdürleriyle başöğretmenlerin başkanlık edeceği birer “derleme ocağı” kurulmuştur.

- e) İl Merkez Derleme Kurulu, ilçe, bucak ve köylerdeki şube ve ocakların derlemeleri ile kendi derlemelerini Türk Dili Tetkik Cemiyeti genel merkezinden verilecek yönergeye göre tasnif ederek Türk Dili Tetkik Cemiyeti Genel Yazmanlığına göndermekle ve her hafta görülen işlerin özetini Bakanlığa bildirmekle görevlendirilmiştir.
- f) Bakanlık Genel Müfettişliklerine uğradıkları yerlerin söz derleme çalışmaları hakkında Bakanlığa bilgi vermeleri emredilmiştir.
- g) Derleme işinde en çok gayret gösteren memurların –mükâfatlandırılmak üzere- bağlı bulundukları bakanlıklara bildirilmesi emredilmiştir.

Derleme çalışmalarına yalnızca memurlar değil, serbest meslek çalışanları, dil meraklıları ve her yurttaş katılmıştır. Böylelikle ülkemizde bir derleme seferberliği başlamıştır. Cumhuriyet kurulduktan sonra Atatürk önderliğinde Türk medeniyeti gelişimini devam ettiren Türk halkından dilci olmayanların bile büyük bir gayretle bu işe atılmaları, ülkemizdeki Türk dili bilincinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Birinci derleme çalışmaları 1932-1934 yıllarında yapılmıştır ve bu çalışmaya listede adı bulunmayan dört-beş bin kişi katılmıştır. (Listede adlarının bulunmamasının sebebi, çalışma yapan kişilerin uzman olmaması gösterilebilir.) Bu çalışmada tespit edilen 150.000’den fazla kelime 1939-1951 yılları arasında dört cilt olarak basılan “Söz Derleme Dergisi”nde yayımlanmıştır. Daha sonra bu dört cilde iki cilt daha eklenmiştir. Ama bu çalışma yeterli görülmemiştir. Yetersiz görülme sebepleri ise şunlardır:

- a) Birçok kelimenin eserde yer almaması,
- b) Halk ağzında yaygın olarak kullanılan é, h, ñ seslerinin kullanılmaması
- c) Çalışmanın yeterince bilimsel olmaması,
- d) Kelimelerin anlam karışıklığına sahip olması,
- e) Madde başı düzensizliklerin olması
- f) Anadolu’daki ağızları tam olarak yansıtamamasıdır.

Bu eksiklik ve yetersizlikler sebebiyle Türk Dil Kurumu 1952’de derleme çalışmalarını yeniden düzenlemek ve genişletmek amacıyla çalışmalarına yeniden başlamıştır. İkinci derleme çalışmasında resmi örgütler dâhil edilmemiştir. Türk Dil Kurumu, dil alanında uzman olan kişileri hizmette bulunmak için çalışmalara davet etmiştir. Buradaki amaç ise

ilk derleme çalışmalarındaki aksaklıkları gidermek ve ortaya daha da bilimsel bir çalışma çıkartmaktır.

İkinci derleme çalışmaları 1952-1959 yılları arasında yapılmış ve birinci derlemeden daha verimli olmuştur. Bu çalışmada ise 450.000'e yakın kelime 917 kişi tarafınca daha ciddi bir şekilde derlenmiştir ve 600.000 kelimelik yeni bir çalışma ortaya konulmuştur. Yapılan çalışmalar ise sadece Türkiye ile kalmayıp Balkanlardan Kerkük'e; Kıbrıs'tan Suriye'ye kadar birçok yeri kapsamıştır. Yapılan çalışmanın Türkçenin zenginliğini ortaya koyarak "Türkiye'de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü" adlı eser Türk diliyle ilgili çalışma yapan araştırmacılar için önemli bir kaynak olarak yerini almıştır. (Derleme Sözlüğü, 2009: VIII-XI)

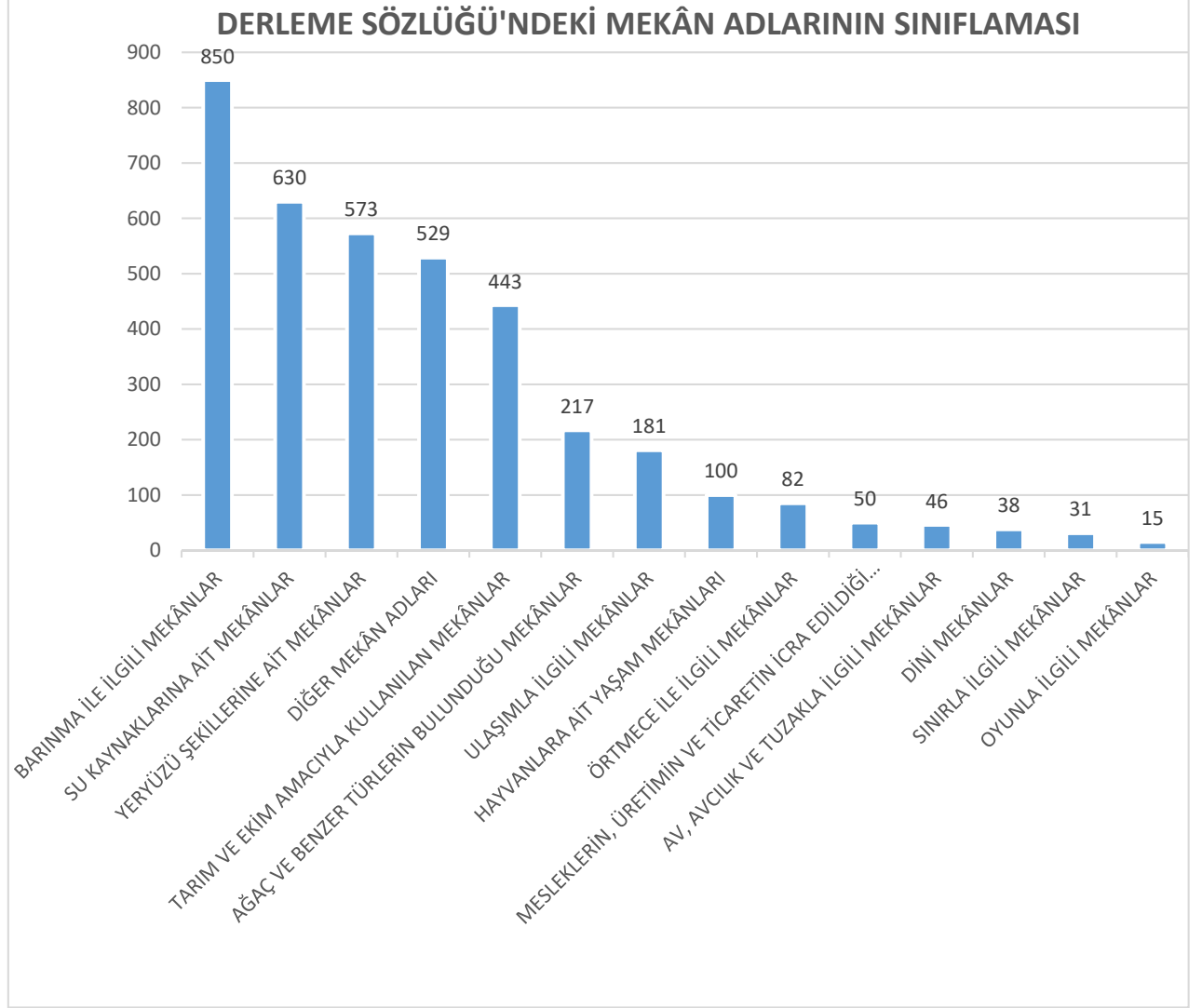
"Türkiye'de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü" önemli bir çalışma olarak Türk diline kazandırılmıştır; ancak o dönemdeki illerin ve ilçelerin mevcut statüsü değiştiği için daha doğru veriler ortaya koymak adına bu değişikliklerin güncellenmesi gerektiği açıkça görülmektedir. Ayrıca dönemin koşullarının zor olması ve bu alanda uzman olmayan kişilerin böyle bir çalışmada yer alması çalışmanın geçerliliğini ve güvenilirliğini düşüren unsurlardandır.

3.1. Derleme Sözlüğü'ndeki Mekân Adlarının Sınıflandırılması

Derleme Sözlüğü'ndeki mekân adlarının tespit edilip anlamsal şekilde sınıflandırılması çalışmamızın temel amaçlarından biridir. Tespit edilen örnekler sınıflamalara ayrılarak sözlük biçiminde verilmiştir. Çalışma diğer yer adları ile ilgili yapılan çalışmalara ait sınıflamalarından farklı bir sınıflamaya sahiptir. Derleme Sözlüğü gibi Türkçenin ağızlar alanındaki en büyük zenginliğinde tespit edilen kelimelerin anlamsal açıdan çok farklılık göstermesi yapmış olunan sınıflamanın diğer sınıflamalardan farklı olmasına sebep olmuştur.

Çalışmada tespit edilen mekân adları detaylı bir şekilde ele alınarak sınıflandırılmıştır. Derleme Sözlüğü'nde toplamda **3313** mekân adı tespit edilmiştir. Tespit edilen mekân adları, toplamda 13 farklı ana gruba ve bu ana gruplar da kendi içerisinde farklı alt kollara ayrılarak sınıflandırılmaya tabii tutulmuştur. Bu 13 sınıflama grubundan farklı olarak taşıdığı anlamın net bir yere ait olmaması sebebiyle tespit ettiğimiz diğer 548 örnek, bu 13 sınıflama grubuna dâhil edilmemiş ve "Diğer Mekân Adları" başlığına dâhil edilmiştir. Yapılmış olan sınıflamaların bazıları yine kendi içinde

de sınıflandırılarak ilgili başlığın altında sayısal verilerin olduğu grafiklerle birlikte verilmiştir. Aşağıdaki tabloda toplamda tespit edilen **3313** kelimenin kendi içindeki ana dağılımları sayısal veriler kullanılarak verilmiştir:

Grafik 1: Derleme Sözlüğü’ndeki Mekân Adlarının Sınıflaması

3.1.2. Yeryüzü Şekillerine Ait Mekânlar

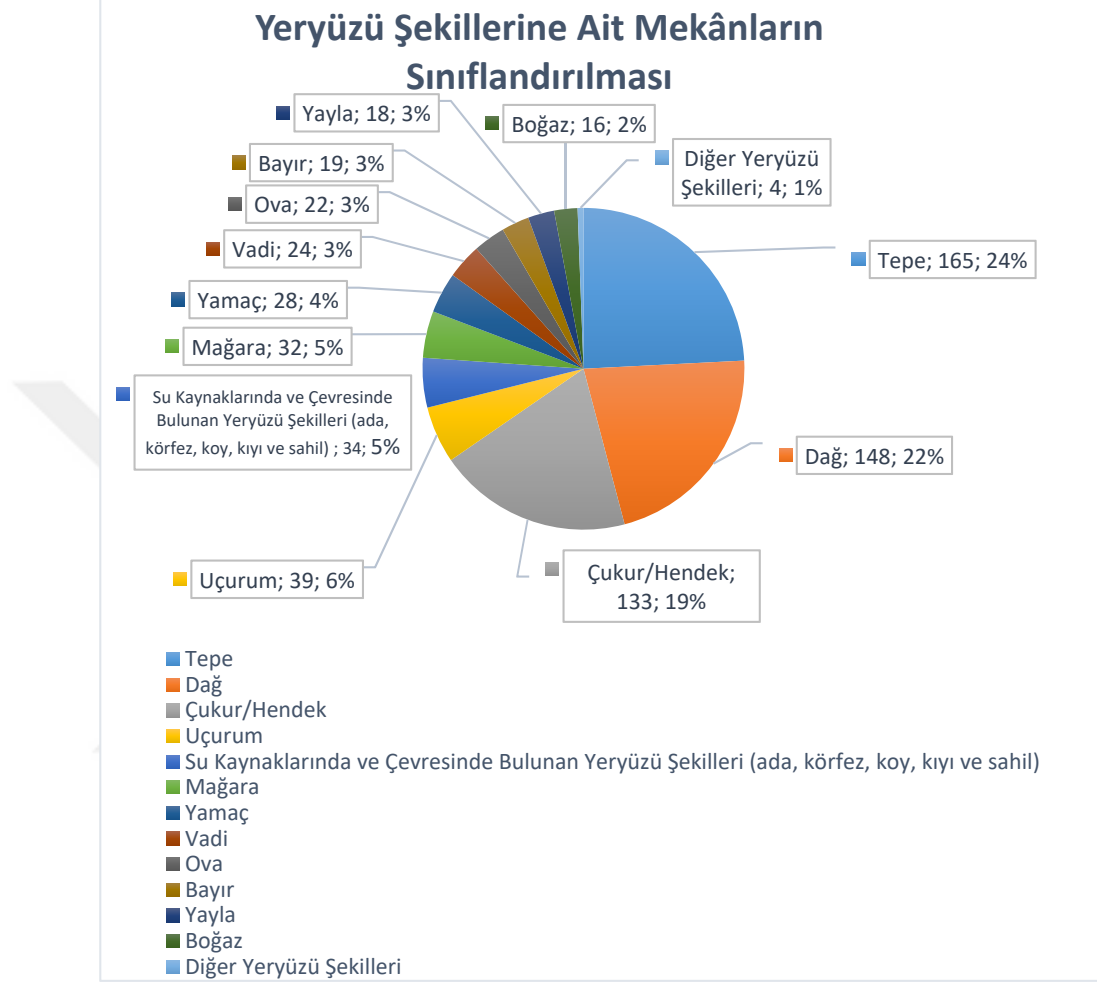
Derleme Sözlüğü’ndeki ilk sınıflandırmayı yeryüzü şekilleri oluşturmaktadır. Çalışmada Türkiye gibi yeryüzü şekillerinin fazlaca olduğu bir coğrafyada yeryüzü şekilleri ile ilgili oldukça fazla örneğe rastlandı. Bu grupta dağ, tepe, yamaç, vadi, ova, uçurum, mağara, çukur/hendek, bayır, yayla gibi birçok yeryüzü şekli incelendi ve bunlar kendi arasında ayrı bir sınıflamaya da tabi tutularak sayısal veri ve grafiklerle açıklandı. Yapmış olduğumuz sınıflamada “diğer yeryüzü şekilleri” adlı bölümde delta ve belen örneklerinde 1’er; yer altı anlamına gelen 2 örnek tespit ederek toplamda 4 örnek bu

kategoriye dâhil edilmiştir. Derleme Sözlüğü'nde tespit ettiğimiz yeryüzü şekilleri toplamda 573 kelimeden oluşmaktadır ve genel sınıflamada bu oran %15'tir. Yeryüzü şekillerine ait yerleri kendi arasında sınıflandırdığımızda en çok adlandırılan yeryüzü şeklinin 165 örnekle tepe; en az örneğin ise 16 örnekle boğaz olduğunu tespit ettik.

Yaptığımız incelemeler sonucunda bulunduğu halkın yeryüzü şekilleri ile oldukça içli dışlı olduğu ve Türkçenin de yeryüzü şekillerini adlandırma bakımından zengin olduğu açık bir şekilde görülmektedir. Aşağıda yeryüzü şekillerine ait yerlerden tespit ettiğimiz örneklerin bazıları ve yeryüzü şekillerinin kendi içindeki sınıflama, sayısal verilerle birlikte tablo halinde sunulmuştur. (Yeryüzü şekillerine ait kelimelerin tamamı için s.70'teki Ek 2.ye bakınız.)

Ağarım	: Uçurum, yar. (I, s.82)
Ambarlı	: Ova. (I, s.238)
Arkıt (IV)	: Dağ beli, geçit, boğaz. (I, s.327)
Arkinç	: Yayla. (I, s.327)
Avlumbaz	: İn, mağara. (I, s.390)
Aykırı (I)	: 1. Yamaç, yan. (I, s.422)
Bozantı (III)	: Dağ. (I, s.749)
Bölmeç (I)	: Tek dağ. (I, s.768)
Buk, Bük	: Kıyı. (I, s.783)
Cindoruk [Cindepe, Cindoruh, Cingara (II), Cingola, Cingora, Cinkorik, Cintepesi]	: En yüksek yer, tepe. (II, s.977)
Çöl (I)	: 1. Düz ova, yer. (II, s.1283)
Dağ Çatanağı [Dağ Çatı]	: Vadi. (II, s.1324)
Dikim (I) [Dikine]	: 1. Bayır. (II, s.1487)
Dirme	: Çıplak tepe. (II, s.1519)
Enez (III)	: Bayır. (III, s.1751)
Eslen	: 1. Çukur. (III, s.1785)
Eslenti	: Küçük vadi. (III, s.1785)
Fotuk (II)	: Küçük çukur. (III, s.1878)
Geçemek [Geçek (I) -2]	: 1. Dar geçit, boğaz. (III, s.1961)
Gedik (IV) [Ged (II) -2, Gelez (II)]	: Yüksek yer, tepe. (III, s.1966)
Gobra	: Çukur, hendek. (III, s.2088)
Heyik	: Yayla. (III, s.2353)
Hotar (I)	: Yayla. (III, s.2419)
İnkaya	: Mağara. (IV, s.2544)
Kaburga (II)	: Yamaç. (IV, s.2585)
Kah (II)	: Kıyı, sahil. (IV, s.2598)

Kanlak (II)	: Denizin çekilmesiyle ortaya çıkan kara parçası. (IV, s.2626)
Kayak (I)	: 1. Dağ üzerinde otu bol olan çukur yer. 3. Koy, körfez. (IV, s.2697)

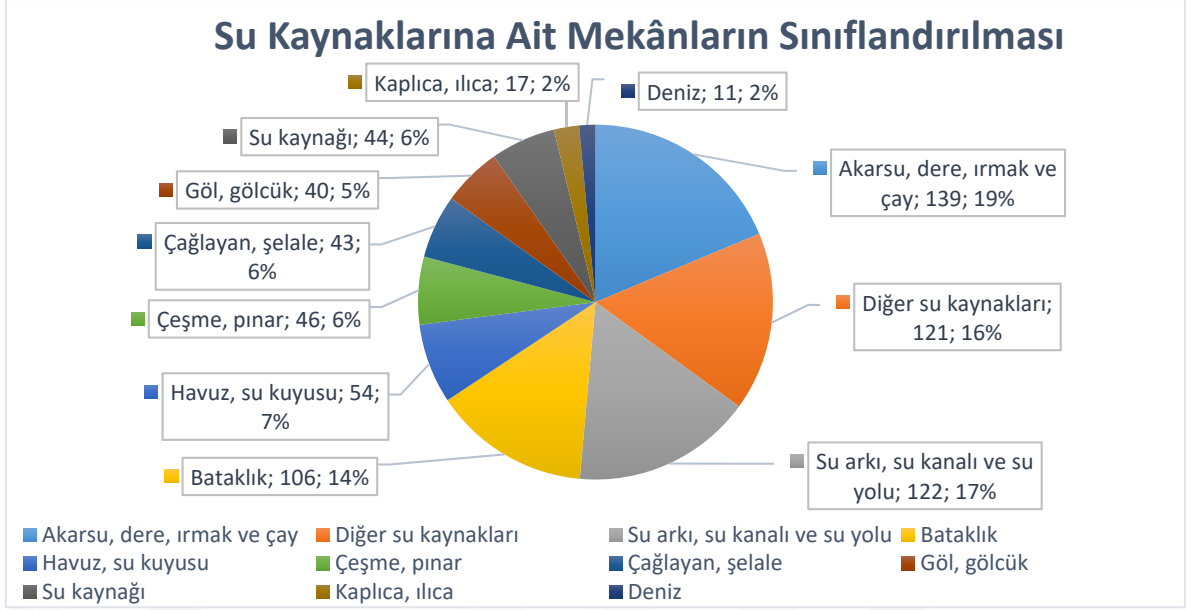
Grafik 2: Yeryüzü Şekillerine Ait Mekânların Sınıflaması

3.1.3. Su Kaynaklarına Ait Mekânlar

Su, Dünya'nın $\frac{3}{4}$ 'ü ile kaplı olması ve insan hayatının devamı için en önemli ihtiyaçlardan biri olması sebebiyle en önemli kaynaklarımızdan biridir. Türkiye, üç yanı denizlerle çevrili olan ve birçok su kaynağını bünyesinde barındırması bakımından oldukça zengin bir ülkedir. Bu zenginlik halkın diline ve yaşayış şekline de yansımaktadır. Halk ağzının en önemli kaynaklarından biri olan Derleme Sözlüğü'nü incelediğimiz zaman da bu zenginliği daha da fazla görmüş bulunmaktayız. Derleme

Sözlüğü'nde su kaynaklarıyla ilgili toplamda tespit ettiğimiz örnek 630'dur ve su kaynaklarına ait mekânların genel sınıflamadaki yüzdelik oranı %17'dir. Tespit edilen örnekler yine kendi içinde 11 gruba ayrılarak sınıflandırılmıştır. Su kaynaklarıyla ilgili adlandırmalarda 147 örnekle en çok akarsu, dere, çay, ırmağın; en az ise 11 örnekle denize ait yerlerin adlandırıldığı tespit edilmiştir. Bir diğer dikkat çekici nokta ise Derleme Sözlüğü'nü incelerken en büyük su kaynağı olan okyanusla ilgili hiçbir örneğe rastlanılmamıştır. Bu durum da halkın sadece çevresinde olan ya da bulunduğu coğrafyadaki kavramları adlandırdığını ve yaşanan coğrafya ile dil arasındaki ilişkinin de birbirine bağlı olduğunu göstermektedir. Su kaynaklarına ait tespit ettiğimiz örneklerden bazıları ve bulunan örneklerin kendi içinde sayısal verilerle belirtildiği tablo aşağıda yer almaktadır. (Su kaynaklarına ait örneklerin tamamı için s.87'deki Ek 3.e bakınız.)

Ağba	: Sazlık, bataklık. (I, s.85)
Aka (I)	: Akarsu. (VI, s.4412)
Ak (I)	: Gölün derin ve otsuz yeri. (VI, s.4412)
Akarca (II)	: 3. Kaplıca. (I, s.139)
Anavalı, Anavallı [Anavul -2, Anool]	: Suyun küçük arklara ayrıldığı yer. (I, s.253)
Arape	: Su yolu (I, s.299)
Arduç (II)	: Pınar. (I, s.308)
Ayak (III)	: 4. Sıcak su kaynağı. (I, s.399)
Çanakte	: Şelale. (II, s.1067)
Çançkır	: Küçük çağlayan.(II, s.1067)
Toly (III)	: Deniz. (V, s.3955)
Özek (V)	: 2. Susuz dere. 4. Sulak, verimli yer. (V, s.3371)
Özen (II)	: 3. Sulak, verimli yer. (V, s.3373)
Ötek (IV)	: Sürekli su çıkan yer. (V, s.3359)
Ötgün (II)	: Su kaynağı. (V, s.3359)

Grafik 3: Su Kaynaklarına Ait Mekânların Sınıflandırılması

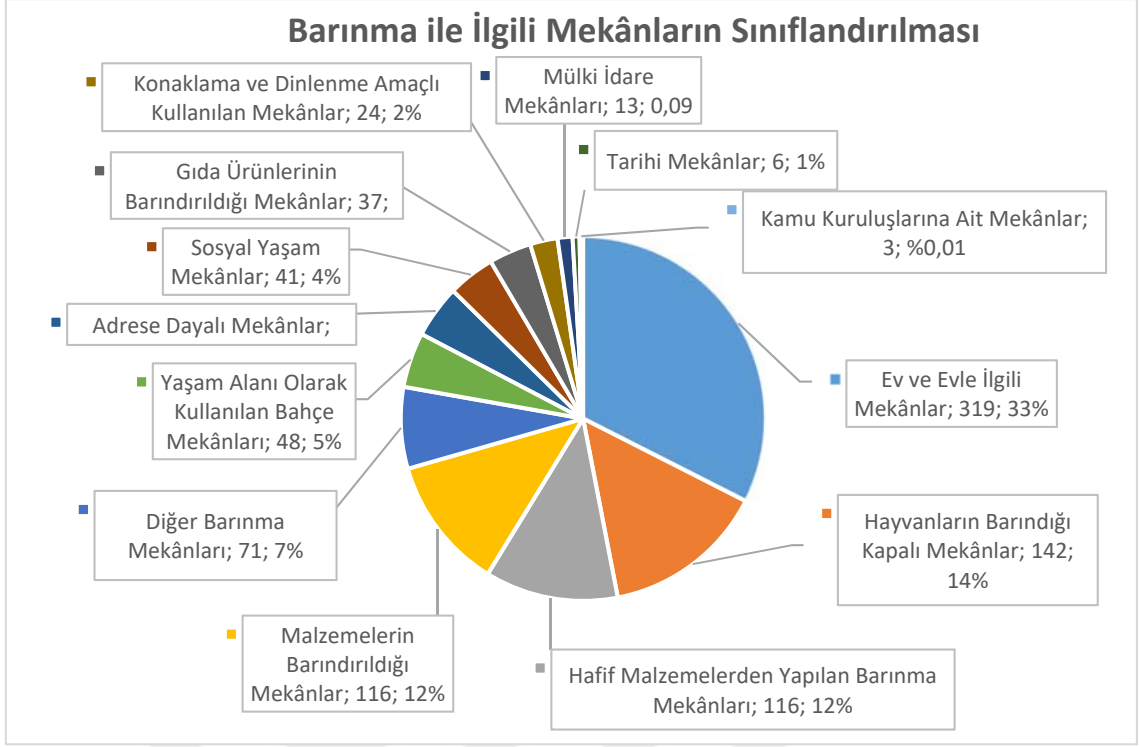
3.1.4. Barınma İle İlgili Mekânlar

İnsanın yaşadığı bölge ya da coğrafya yaşayış şekli ve kültürünü belirlemektedir. İnsanın çevresinde bulunan kavramları yaşadığı yere göre adlandırması da bu farklılığın sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Derleme Sözlüğü'ndeki mekânlar adlarını incelediğimizde tespit ettiğimiz örneklerden en fazla örneğin barınma ile ilgili mekânlarla ilgili olduğunu ortaya çıkardık. İnsanların günlük hayatta zamanını fazlaca geçirdiği mekânlar (ev, iş yeri, sosyal yaşam yerleri vs.) bu örneklerin oldukça fazla olmasında etkili olmaktadır. Barınma ile ilgili mekânlardan toplamda **850** örnek tespit edilmiştir ve genel sınıflamadaki yüzdelik oran %22'dir. Barınma ile ilgili yerleri kendi içinde sınıfladığımızda ev ve evle ilgili mekânların en çok örneğin olduğu grup olarak görmekteyiz. Ev ve evle ilgili 320 örneği tespit ettik. İnsanın da günlük hayatta zamanını en çok geçirdiği yerlerden birinin ev olduğunu düşündüğümüzde evle ilgili bulduğumuz örneklerin çok olması bu iki durum arasında güçlü bir ilişkinin olduğunu gösterebilir.

Barınma mekânları ile ilgili yapmış olduğumuz sınıflamada ev ve evle ilgili yerlerden sonra en çok örneği hayvanların barındırıldığı yerlerde tespit ettik. Barınma ile ilgili yerlerin sınıflamasındaki bu grupta ağıl, kümes, ahır gibi hayvanların barındırıldığı kapalı bir yerleri tespit ettik ve tespit ettiğimiz örnek 142'dir. Hafif malzemelerden yapılan barınma mekânları ise toplamda 116 olup bu örnekler kulübe, çardak, baraka ve çadır gibi yerlerden oluşmaktadır. Sınıflamamızda "Malzemelerin Barındırıldığı Mekânlar" adlı bölümde ise insanların yüklük yeri, kiler yeri, ambar, depo ve odunluk

yeri olarak kullandığı örnekleri tespit ettik ve toplamda 116 kelime ortaya çıkarmış olduk. “Adrese Dayalı Yerler” adlı sınıflamamızı ise toplamda 46 örnek oluşturmaktadır. Bu bölümde insanların yerleşim yerlerinde ikâmet ettiği ya da vaktini geçirdiği sokak, mahalle, cadde, meydan, semt gibi yerler oluşturmaktadır ve bu yerleri nasıl adlandırdıkları yer almaktadır. Sosyal yaşam yerler ile ilgili örneğimiz toplamda 41 olup bu örnekler arasında insanların sohbet ettiği yer, toplantı yeri, çarşı, hamam, kahvehane ve gazino gibi yerler bulunmaktadır. Malzemelerin barındırılması ile ilgili mekânlardan daha önce bahsetmiştik ancak bu malzemeler içinde gıda ürünleriyle ilgili örnekler fazla olunca sınıflamamızı daha da genişleterek “Gıda Ürünlerinin Barındırıldığı Mekânlar” adlı bölümü sınıflamamıza ayrı bölüm olarak dâhil ettik. İlgili bölümde toplamda 37 örneğe rastlamış bulunmaktayız. Konaklama mekânları ile ilgili toplamda 24 kelime tespit edilmiştir ve bu kelimeler insanların mola verdikleri, geceyi geçirdikleri misafirhane, otel, dinlenme yeri olarak karşımıza çıkmaktadır. “Mülki İdare Mekânları” adlı bölümümüzde insanların yerleşim yerlerini –ili, ilçeyi, kasabayı, köyü- nasıl adlandırdığını açıklayarak toplamda 13 kelime tespit edilmiştir. Tarihî yerler olarak toplamda 6 kelime tespit edilmiştir ve bu kelimeler ise kaleden oluşmaktadır. Barınma yerleri sınıflamamızda en az örneğe rastladığımız bölüm “Kamu Kuruluşlarına Ait Mekânlar”dır. Bu bölümde sadece 3 örneğe rastlanılmıştır. Bunlardan 2’sini karakol; 1’ini ise hükümet binası oluşturmaktadır.

İnsanların günlük hayatta çevresinde barınma amaçlı olarak kullandığı mekânlar oldukça fazla adlandırılmıştır ve Derleme Sözlüğü’ndeki bu mekânlar tespit edilerek çalışmamızda ortaya çıkarılmıştır. Aşağıda barınma ile ilgili mekânların sayısal dağılımına ait tablo ve tespit edilen bazı örnekler yer almaktadır. (Barınma ile ilgili mekânlara ait örnekler s.107 Ek 4.’te yer almaktadır.)

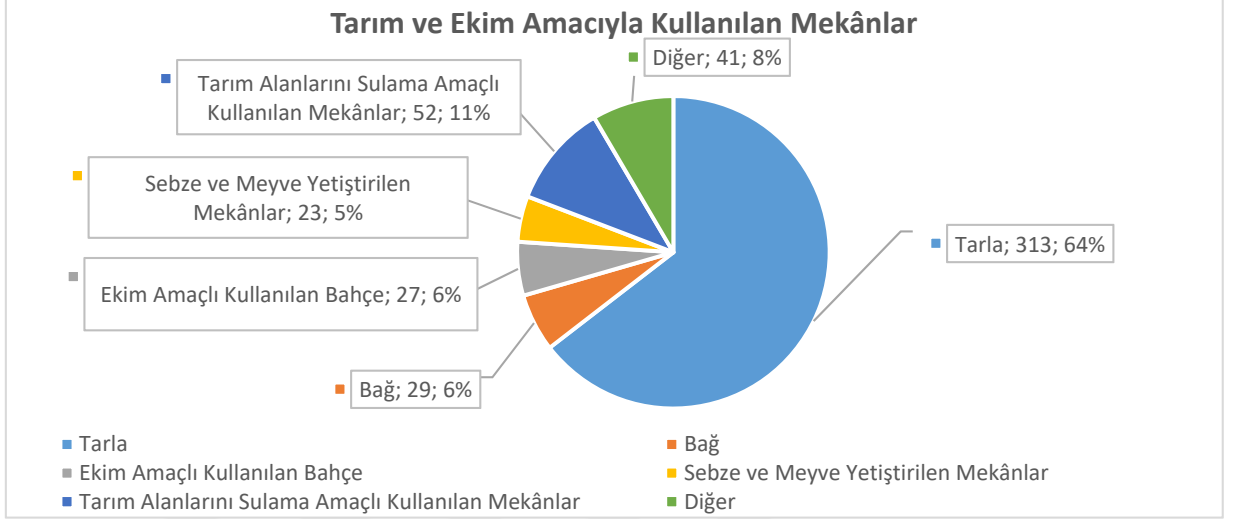
Grafik 4: Barınma İle İlgili Yerlerin Sınıflandırılması

Ağar (II) [Ağır (II)-2, Ağor, Ağrıl]	: Ahr. (I, s.81)
Āl	: Ağıl. (I, s.166)
Alabıcık (II)	: Kulübe. (I, s.174)
Arbaz	: Avlu. (I, s.301)
Areiş [Areış]	: Asma çardağı. (I, s.308)
Barhana	: Dağ evi. (VI, s.4446)
Bazar (II)	: 2. Çarşı. (I, s.586)
Bilan, Bilân (I)	: 2. Cadde. (I, s.690)
Hetil Hütül	: Kasaba. (III, s.2350)
İglek (III)	: Eğlence yeri. (III, 2512)
Uğrak (I)	: Yol üstünde durulacak yer, istasyon, otel, han. (VI, s.4028)
Ügür (I)	: Depo, ambar. (VI, s.4794)

3.1.5. Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Mekânlar

Derleme Sözlüğü'nde tarım ve ekim amaçlı kullanılan toplamda 443 (%12) örneğe rastlanılmıştır. Bu örnekler de yine kendi içinde sınıflandırılmıştır. Bu sınıflamada en çok 313 tarla adlandırılması tespit edilmiştir. Tarladan sonra bu tarz yerleri sulama amacıyla kullanılan 52 örnek tespit edilmiştir. Bağ anlamında 29; bahçe anlamında 27; sebze ve meyve ekilen mekânlar anlamında 23 örnek ortaya çıkarılmıştır. Açıkça

belirtilmeyen ekim alanları diğer başlığı altında ele alınmış ve toplamda 41 örneğe rastlanılmıştır. Aşağıda tarım ve ekim amacıyla kullanılan yerlere ait bazı örnekler ve kendi içindeki sınıflamanın sayısal verileriyle aktarıldığı grafik yer almaktadır. (Detaylı örnekler için s.134 Ek 5.e bakınız.)

Grafik 5: Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Yerler

Ahpin	: Sebze vs. ekilen küçük tarla (I, s.133)
Ahpunluk, Ahpunluk	: Gübreliğe yakın olan tarla. (I, s.133)
Akbın	: Salma su ile sulanan tarla. (I, s.142)
Almalık (II) [Almalık]	: 2. Elma bahçesi. (I, s.227)
Bağarası	: Bağların toplu bulunduğu yer. (I, s.474)
Bıgış (I)	: Cılız, verimsiz bağ. (I, s.662)
Buk (III)	: Kavun karpuz ekilen yer. (I, s.783)
Halaka	: 3. Ev önlerinde sebze yetiştirilen birkaç evleklik ufak sebzelik alan. (III, s.2256)
Hevis (I)	: 1. Bahçeyi sulamak için açılan ark. (III, s.2351)
Hop (III)	: Tarlaları sulamak için, tarlanın yüksekçe yerine yapılan havuz. (III, s.2404)
Kökenlik	: Sebzelik yer. (IV, s.2953)
Öz (II) [Özek (V) -1, 3, 4; Özelti -4, Özen (II) -2, 3; Özmek (I) -1, Özü (II)]	: 3. Bağ, bahçe, botan. 8. Tarla, köye yakın tarla. (V, s.3370)

3.1.6. Hayvanlara Ait Yaşam Mekânları

“Barınma ile İlgili Mekânlar” adlı bölümde hayvanların barındığı mekânları açıklamıştık. Tespit ettiğimiz örneklerle bakınca hayvanların yaşadığı mekânların –kapalı alandaki yerlerin- tam olarak belli olmaması üzerine hayvanların açık alanda yaşadığını düşündüğümüz yerleri ayrı bir sınıflamaya dâhil etmeyi uygun gördük ve yapmış olduğumuz sınıflama daha da genişletildi. Bunun sonucunda hayvanların yaşam yerleri üzerinde toplamda 100 kelime tespit edildi ve bu sınıflama bölümümüz genel dağılımda yer adlarının %3’ünü oluşturmaktadır. Hayvanların ait yaşam yerlerinden tespit edilen örneklerden bazıları aşağıda verilmiştir. (Detaylı bilgi için s.148 Ek 6.ya bakınız.)

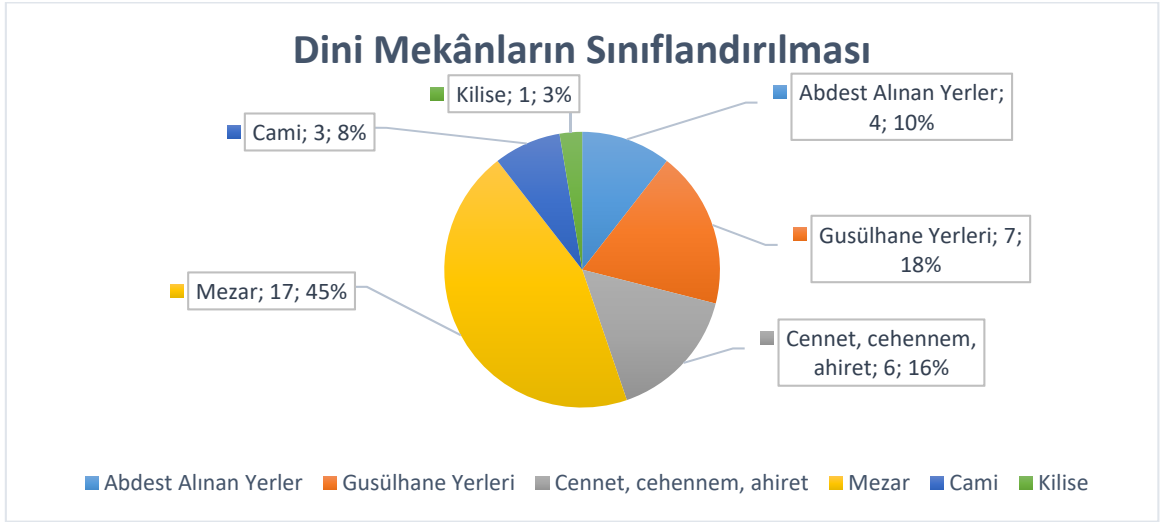
Ahraç, Ahraç	: Sığır ve davar sürülerinin yazın açıkta yattıkları yer. (I, s.133)
Ālek	: Hayvanların toplandığı yer. (I, s.211)
Cüp	: Kuzu bağlanan yer. (II, s.1027)
Çıkacak	: Hayvanların otlamasına yarayan yer. (II, s.1165)
Gözet (II)	: Baharda geceleri hayvan otlatılan yer. (III, s.2181)
Inak (II)	: Sığırların toplandığı yer. (IV, s.2478)
Kalle (II) [Kala (II), Kale, Kalli (II)]	: 2. Sincabın kış için ceviz sakladığı yer. (IV, s.2610)
Kaptan	: Tilki yuvası. (IV, s. 2637)
Orkaç	: Davar otlatırken mola verilen yer. (V, s.3290)
Temekleme	: Tavşanın kar altında gizlenerek barındığı yer. (V, s.3876)
Yiğrek (I)	: Öğle ve gece hayvanların topluca dinlendikleri yer. (VI, s.4279)

3.1.7. Dinî Mekânlar

Din ve dil arasında yakın bir ilişki söz konusudur. Her milletin kendine özgü dini ve dili vardır. Dil, insanların iletişimdeki ve adlandırmadaki kaynağıdır din de insanların inancıdır. Bu doğrultuda insanlar dillerini konuşurken dini terimleri de kendi kültürleri ve yaşayışları doğrultusunda adlandırmaktadır. Derleme Sözlüğü’ndeki dini yerlere bakıldığında zaman bu sayının 38 (%1) olduğunu ve dini terimlerin mezar, abdest alma yeri, cami gusülhane ve cennet-cehennem kavramlarından oluştuğunu görmekteyiz. Kilise ile ilgili adlandırmaya ise sadece bir örnekte rastlanılmıştır ve bu durum da yaşadığımız coğrafyada hakim olan İslam dininin dile etkisinin daha çok olduğunu göstermektedir. Dini yerlerden en fazla mezarla ilgili adlandırmalar; en az da kiliseyle

ilgili adlandırmalar tespit edilmiştir. Dini yerlerin kendi içindeki sınıflandırıldığı tablo ve tespit edilen örnekler aşağıdaki verilmiştir. (Detaylı bilgi için s. 152 Ek 7.ye bakınız.)

Abiriz [Abrez]	: Abdesthane, ayakyolu. (I, s.23)
Bakacak (III)	: Evliyaların mezarı, türbe. (I, s.489)
Behiş (I)	: Öbür dünya, ahiret. (I, s. 599)
Kirse	: Kilise. (IV, s.2882)
Tastabaş	: Camilerde müezzinlere ayrılmış yer. (V, s.3840)
Türbelik	: Mezarlık. (V, s.4015)

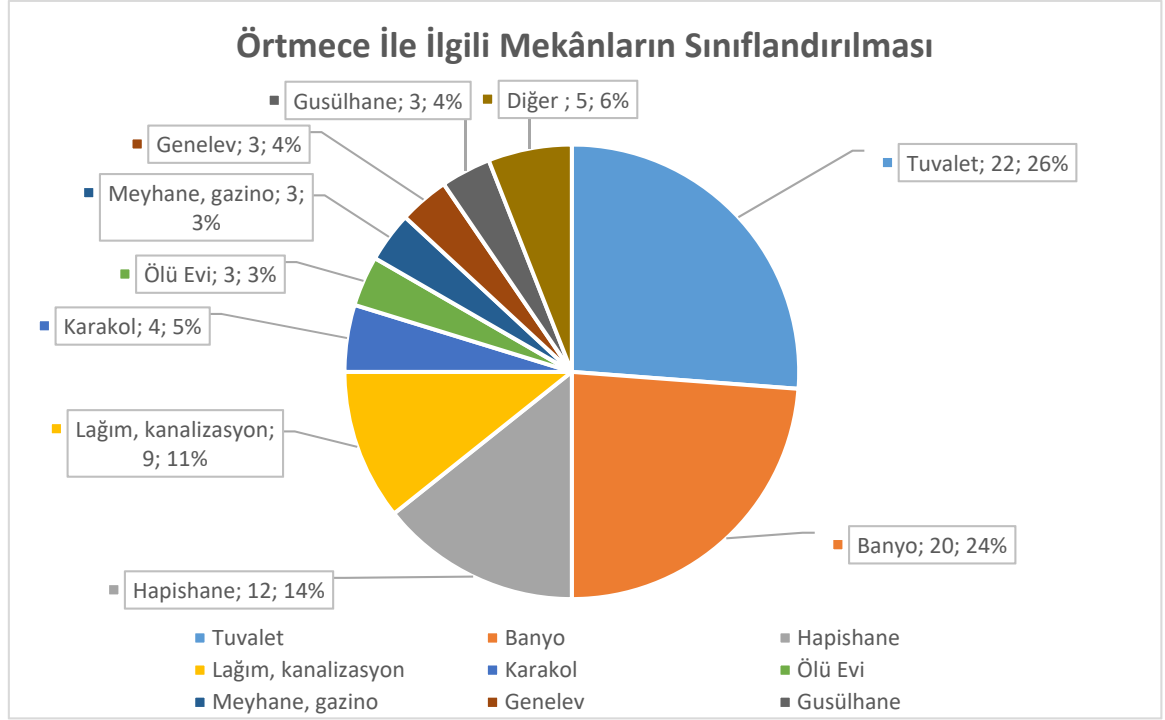

Grafik 6: Dini Mekânların Sınıflandırılması

3.1.8. Örtmece İle İlgili Mekânlar

Güzel adlandırma, iyi adlandırma, edebi kelimeler gibi adlandırmaların da tercih edildiği örtmece terimi, rahatsız edici, ayıp ve hakaret içeren ifadelerin söylenmesinin halk tarafından tercih edilmeyerek yerine dolaylı ifadelerin tercih edilmesidir. Dilde kullanılan örtmece ifadeler ile gerçekte var olan kavram değişmemektedir. Sadece kötü anlama gelen ifadelerin açık bir şekilde aktarılması insanlar üzerinde kötü bir durum meydana getirmektedir. İletişim sürecinde mesajı ileten ve alan kişide korku, utanma ve bunun gibi kötü durumlara neden olan ifadeler insanlar arasındaki iletişimi zorlaştırmaktadır. Bu kötü durumu ise insanlar örtmece ifadeler kullanarak değiştirmektedir. Yalçın ve Şengül, kötü anlama gelen ifadelerin olumlu yönde ifade edilmesinin örtmece ile sağlanacağını belirterek yasak ifadelerin yerine de başka bir ifade tarzının geliştirilmesiyle olumlu bir iletişimin mümkün olacağını belirtmektedir. (Yalçın ve Şengül, 2007: 766) Örtmece sözcükler dile zenginlik katmaktadır. Belli bir kavramı

ifade eden örtmece sözcüklerin dildeki söz varlığını etkilemektedir. Güngör, örtmecelerin sürekli değişmesinin dilin yeni kelimeleri üreterek zenginleştirdiğini ve var olan kelimelerin de farklı anlamlara dönüşmesiyle birlikte eş anlamlı kelimelerin ortaya çıkmasını ve kelimelerin çok anlamlı özelliğe ulaştığını belirtir. (Güngör, 2006: 81) Derleme Sözlüğü'ndeki örtmece ile ilgili yerlere de bakıldığında toplamda 85 (%2) örnek tespit edilmiştir. Bu örneklerden bazıları ve kendi içindeki sınıflamanın sayısal verilerle birlikte verildiği tablo aşağıda verilmiştir. (Detaylı bilgi için s.153 Ek 8.e bakınız.)

Grafik 7: Örtmece İle İlgili Yerlerin Sınıflandırılması

Babulluk (I)	: Meyhane. (I, s.454)
Bahar (II)	: Gusülhane. (I s.487)
Bardélhana	: Genelev. (I, s.530)
Bastırık (V).	: Hapishane. (I, s.547)
Beciğnelik	: Cinlerin bulunduğu inanılan pis yer. (I, s. 592)
Eren Evi	: Ölü çıkan ev. (III, s.1766)
Eşek Cenneti	: Cezaevi. (III, s.1789)
Evdesthane	: Tuvalet. (III, s.1802)

3.1.9. Mesleklerin, Üretimin ve Ticaretin İcra Edildiği Mekânlar

İş hayatında insanların zamanlarını geçirdiği birçok farklı yer bulunmaktadır. Bu yerler de adlandırılarak dilin söz varlığına katkıda bulunulmuştur. İnsanların çalıştığı

yerlere ait adlandırmalar Derleme Sözlüğü'nde toplamda 50 (%1) örnekle tespit edilmiştir ve aşağıda tespit edilen örneklerden bazıları yer almaktadır. (Detaylı bilgi için s.156 Ek 9.a bakınız.)

Avrat Pazarı	: Kadınların öteberi sattıkları yer. (I, s.391)
Bacı Bazarı	: Baç pazarı, hayvan veya eşyanın, belediyeye yüzde nisbetinde vergi verilerek alınıp satıldığı yer. (I, s.457)
Bat Pazarı	: Bitpazarı. (I, s.572)
Bazar (II)	: 1. Belli bir günde her türlü malın satıcı ve alıcılarının toplanıp alışveriş ettikleri yer, pazar. 2. Çarşı. (I, s.586)
Bazar Yiri	: Pazar kurulan yer. (I, s.586)
Han (III)	: 1. Dükkân. (III, s.2270)
Hapan (V)	: 1. Tahıl ve sebze satılan yer, hal. (III, s.2277)

3.1.10. Sınırla İlgili Mekânlar

Derleme Sözlüğü'nde sınırla ilgili yerlerin adlandırmaları fazla olmamakla beraber bu örneklerin toplamı 31'dir ve sınıflamamızın genel dağılımda yüzdelik oranı %1'dir. Aşağıda sınırla ilgili tespit edilen örneklerden birkaçı yer almaktadır. (Detaylı bilgi için s.157 Ek 10.a bakınız.)

An Yeri, Añ Yeri	: 2. Sınır yeri, ek yeri. (I, s.281)
Aşut	: 2. Hudut. (I, s.364) (VI, s.4429)
Avlak (IV) [Avlavu]	: 1. Hudut, sınır. (I, s.389)
Cıĝ (IV)	: Sınır. (II, s.899)
Cırım (I)	: 1. Sınır. (II, s.930)
Cirim (I) [Cerem, Cırım (I) -1, Ciri (II)]	: 1. Sınır. (II, s.985)

3.1.11. Av, Avcılık ve Tuzakla İlgili Mekânlar

İnsanların geçim kaynağı ya da spor olarak gördüğü av kültürü ve tuzakla ilgili yerler de halk ağızlarımızda yerini alarak dilimizin söz varlığına katkıda bulunmuştur. Derleme Sözlüğü'müzde bu alanla ilgili toplamda 46 örnek tespit edilmiştir ve bu yerlerin genel dağılımındaki yüzdelik oranı %1'dir. Tespit edilen kelimelerin bazıları aşağıda verilmekle beraber detaylı bilgi için s.159 Ek 11.e bakınız.

Aldancık	: Tuzak olarak hazırlanmış kar çukuru. (I, s.209)
Aldangıç	: 1. Üzeri ot veya kumla örtülmüş çukur, tuzak, hile. (I, s.209)
Dadak (VII)	: 1. Tavşan ve tilki avlamak için bir gün önce yiyecek bırakılan yer. (II, s.1318)
Pek (III)	: 2. Av bekleme yeri. (V, s.3422)
Tomik	: Tilki avı için yapılan avcı pusu yeri. (V, s.3958)

3.1.12. Ulaşım ile İlgili Mekânlar

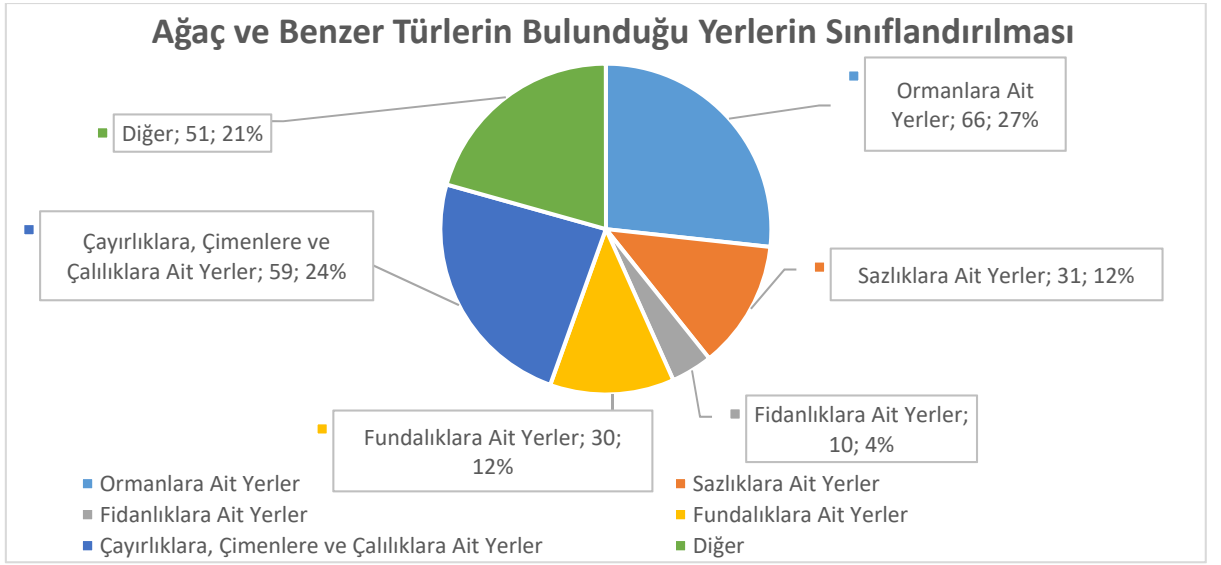
Ulaşım, toplumların bir yerden başka yere yerleşmesinde, ihtiyaçlarını gidermesinde önemli bir unsurdur. İnsanlarımız, ulaşımın gerçekleşmesinde aracı olan yol, geçit, köprü, geçit ve tünel gibi çevresinde bulunan yerleri adlandırma yoluna gitmiştir. Derleme Sözlüğü'nde ulaşım unsurları ile ilgili toplamda 181 örnek tespit edilmiş ve bu kelimelerin genel dağılımdaki yüzdelik oranı %5'tir. Aşağıda ulaşım ile ilgili yerlerden bazı örnekler yer alıp detaylı bilgi için s.161 Ek 12.ye bakınız.

Arkeri	: Düz yol. (I, s.326)
Cadağ	: Yol. (II, s.840)
Cıgız (II)	: Yol. (II, s.903)
Davan (I)	: Sarp geçit (II, s.1378)
Delikdağ	: Tünel. (II, s.1412)
Erme	: Köy yolu. (III, s.1775)
Gaban (I) [Geba, Geben (IV), Gös]	: 3. Dağların ve kayaların yarılmasıyla meydana gelen yol, geçit. (III, s.1884)

3.1.13. Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Mekânlar

Halk ağzında ağaçlar ve benzer türlerin bulunduğu ilgili yerler farklı kelimelerle adlandırılmıştır. Derleme Sözlüğü'nde birçok örnek tespit edilerek toplamda 217 (%6) örnek kendi içinde ayrıca sınıflandırılmıştır Bu sınıflama en çok yeri 66 örnekle ormana ait adlandırmalar kaplamaktayken en az yeri de 10 örnekle fidanlığa dair adlandırmalar oluşturmaktadır. Sınıflamamızın diğer adlı kısmı ise ağaç ve bitkilerin bulunduğu yerlere ait adlandırmaların olduğu ancak anlamlarının net bir şekilde belirtilmemesi nedeniyle belli bir sınıflamaya dâhil etmediğimiz örneklerden oluşmaktadır. Ağaç ve benzer türlerden tespit edilen örneklerden bazıları ve sınıflamamızın sayısal verilerle verildiği tablo aşağıda yer almaktadır. (Detaylı bilgi için ayrıca s.167 Ek 13.e bakınız.)

Asartmalık	: Koruluk, ağaçlık. (I, s.340)
Aslamalık	: Fidanlık. (VI, s.4427)
Biçelge	: 2. Çayır. (I, s.683)
Bölük (I)	: 1.Tarlalar ortasında kalmış orman parçası. (I; s.768)
Bözyer	: Sabah güneşi vurmeyan ağaçlık yer. (I, s.774)
Coç	: 2. Sulu, çimenli yer. (II, s.994)
Cozluk	: Otluk yer. (II, s.1004)
Kavkazlık	: Dikenlik, otluk yer. (IV, s. 2690)
Kayganlık	: Sık çalılık. (IV, s.2700)
Kayraksı	: Çalılık yer. (IV, s.2708)

Grafik 8: Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Mekânların Sınıflandırılması

3.1.14. Oyunla İlgili Mekânlar

Derleme Sözlüğü'nde oyun ile ilgili tespit ettiğimiz yerlere baktığımız zaman çocukların ve yetişkinlerin ilgili yerleri adlandırarak dilimize zenginlik katmış olduğunu görmekteyiz. Bu bölümle ilgili toplamda 15 kelime tespit edilmiştir. (Detaylı bilgi için s.174 Ek 14.e bakınız.)

Halaka	: 5. Köyün oyun meydanı. (III, s.2256)
Hame	: Çocuk oyununda eşilen yer, çukur. (III, s.2266)
Henek (II)	: Oyun yeri. (III, s.2339)
Hink (I)	: Çelik çomak oyununda kale olarak kazılan çukur. (III, s.2387)

3.1.15. Diğer Yerler

Yapmış olduğumuz 13 sınıflamaya yer adının açık bir şekilde belli olmadığı örnekler dâhil edilmemiştir. Bu bölümde oldukça fazla adlandırma tespit edilmiştir ve 529 (%13) örneğe yer verilmiştir. Aşağıda yer adının net bir şekilde ifade edilmediği bazı örnekler yer almaktadır. (Detaylı bilgi için s.175 Ek 15.e bakınız.)

Ağnak (I)	: 3. Eşinip debelenmekten çukurlaşan tozlu yer. (I, s.105)
Ahar (IV) [Aher]	: 1. Gurbet, dışarı yer. (I, s.125)
Akaba	: İniş, meyilli yer. (I, s.136)
Ardala (III) [Ardara]	: 1. Issız, arkada kalmış, sessiz yer. (I, s.303)
Arkaş	: Rüzgâr değmeyen kuytu yer. (I, s.326)
Başaltı	: 2. Emin yer, en güvenilecek yer. (I, s.552)
Belen (V) [Bölene (I)]	: Issız, kimsesiz yer. (I, s.612)
Cincil (I)	: En yüksek yer. (II, s.976)
Domuk	: 2. Çok soğuk yer. (II, s.1553)
Esik (I)	: 8. Rüzgâr almayan kuytu yer. (III, s.1781)
Galuk (II)	: Güneş almayan yer. (III, s.1905)
Gıjık (III)	: Kaygan yer. (III, s.2037)
Guz (IV)	: Engebeli yer. (III, s.2204)
Günay [Günbaşı]	: Güneş gören yer. (III, s.2225)
İrim (III)	: Yalçın kayalık yer. (IV, s.2551)
Kabanlık	: Ekilmemiş, taşlı yer. (IV, s.2582)
Longurluk	: Çamurlu yer. (IV, s.3087)
Mecene [Mecana, Mecāna, Mecena]	: Issız, boş yer. (IV, s.3148)
Oyuk (V)	: 3. Kuytu yer. (V, s.3306)
Önmece	: Bekleme yeri, beklenilen yer. (V, s.3343)
Püsnek	: Kuytu yer. (V, s.3505)
Sahratağzı (II)	: Çok yel alan yer. (V, s.3518)
Tuzla (II) [Tuzlalık]	: Otları tuzlu olan ya da hiç ot bitmeyen çorak, verimsiz yerler. (V, s.4005)
Uca (III)	: Issız yer. (VI, s.4021)
Yücelti	: 1. Yüksek yer, yükselti. (VI, s.4327)
Zımak	: 2. Güneş görmeyen yer. (VI, s.4837)

SONUÇ

“Derleme Sözlüğü’ndeki Mekân Adları” adlı çalışma, altı ciltlik Derleme Sözlüğü esas alınarak yapılmıştır. Derleme Sözlüğü’nden hareketle tespit edilen mekân adlarıyla ilgili kelimelerin çok zengin bir anlamsal yapıya sahip olması, eldeki çalışmada diğer yer adları bilimi çalışmalarının sınıflamalarından farklı olarak daha özgün ve detaylı bir sınıflama yapılması ihtiyacı doğurmuştur. Bu sebeple çalışmada tespit edilen mekân adları kendi içerisinde çok farklı alt dallara da ayrılarak sınıflandırılmıştır. Çalışmanın üçüncü bölümünde Derleme Sözlüğü’nde tespit edilen **3313** kelimenin anlamsal tasnifi 14 grupta incelenmiş ve aşağıdaki sayısal verilere ulaşılmıştır:

1. Yeryüzü Şekillerine Ait Yerlerden 572 kelime
2. Su Kaynaklarına Ait Yerlerden 630 kelime
3. Barınma ile İlgili Yerlerden 850 kelime
4. Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Yerlerden 443 kelime
5. Hayvanlara Ait Yaşam Yerlerinden 100 kelime
6. Dini Yerlerden 38 kelime
7. Örtmece İle İlgili Yerlerden 82 kelime
8. Mesleklerin, Üretimin ve Ticaretin İcra Edildiği Yerlerden 50 Kelime
9. Sınırla İlgili Yerlerden 31 kelime
10. Av, avcılık ve Tuzakla İlgili Yerlerden 46 kelime
11. Ulaşım ile İlgili Yerlerden 181 kelime
12. Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Yerlerden 217 kelime
13. Oyunla İlgili Yerlerden 15 kelime
14. Diğer Yerlerden 529

Derleme Sözlüğü’nde tespit edilen kelimelerin tasnifi sonucunda en fazla örneğin %22 oranıyla Barınma ile İlgili Yerlere ait olduğu, tespit edilen en az örneğin de (15 örnek) %1 oranıyla Oyunla İlgili Yerlere ait olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca 14 başlık altındaki örnekler kendi içerisinde farklı alt başlıklara da ayrılarak detaylı bir şekilde sınıflandırılmıştır.

Yukarıda sayısal verilerle birlikte sıralanan örnekler yer adları biliminin bir bölge için ne kadar da önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Bu çalışmada, dilin toplumun sosyo kültürel yapısını ayna gibi yansıtması sebebiyle, tespit edilen mekân adlarının tarih,

coğrafya, arkeoloji, dil bilim, sosyoloji gibi birçok bilim dalıyla ilişkili olduğu ayrıntılı bir şekilde tekrar ortaya konulmuştur. Ayrıca çalışmanın, yer adları biliminin bir bölgenin veya ülkenin siyasî, sosyal, ekonomik ve kültürel bakış açısını aydınlatmaya yardımcı olacağı da kanıtlanmıştır.

Birçok çalışmanın sonucunda birçok bölge taranarak oluşturulan Derleme Sözlüğü'nde Türkçenin zengin söz varlığı ve tasvir gücü ile birlikte aynı anlama sahip olan kelimelerin farklı bir şekilde adlandırılarak verilmesi, insanımızın hayal gücünün ve dilimizin zenginliğini açıkça göstermektedir. Çalışmada mekân adlandırmalarında mekânların sadece kendileri değil, ilgili olduğu kısımlarının da ayrıca adlandırılmış olması bu zenginliğin kanıtıdır: Örneğin; dağın yanında dağın eteği, dağın güneş alan yeri; dereyle birlikte derenin derin yeri, derenin kolları; vadi ve vadinin yüksek yeri, otluk yeri gibi birçok örnek detaylarıyla birlikte adlandırılmıştır.

Derleme Sözlüğü'nde mekân adları adlandırılırken sayılar, renkler, hayvanlar, bitkiler, insan vücudu, eşyalar, meslekler, mesken yerleri, sebze ve meyveler, yer şekilleri ve su kaynakları gibi birçok farklı gösteren kavramından yararlanılmıştır. Bazı kavramlar gösteren ile gösterilen arasında bağ kurarak bir çağrışım yaratılmaya çalışıldığı tespit edilirken; genel olarak gösteren ile gösterilen arasındaki bağ arasında bir ilişki kurulamayarak bu durum “Göstergenin Nedensizliği” ilkesiyle açıklanabilir. Birçok örnekte gösteren ve gösterilen arasında bir bağın olduğu tespit edilerek bu örneklerden bazıları aşağıda verilmiştir:

- **Diş (IV):** Dağlardaki girintili, çıkıntılı sivri yerler.
- **Dağ kellesi:** Dağın tepesi.
- **Bel (I):** İki tepe arasında geçit veren yer.
- **Boyun:** Dağın geçit veren yeri.
- **Öksüzdere:** Yalnız yağmur zamanı akan dere.
- **Kaburga (II):** Yamaç.
- **Yığma (I):** Tepe.

Derleme Sözlüğü'nde Eski Türkçe Dönemi'ne ait birçok arkaik unsura rastlanılmıştır. Eski Türkçe Dönemi'ne ait kelime ve eklerin canlı bir şekilde yaşadığı tespit edilmiştir: Derleme Sözlüğü'nde mutfak anlamındaki “**Aşdamı [Aşlık (II) -4]**” Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Aşlık**: Mutfak; Derleme Sözlüğü'nde çukur anlamıyla yer alan “**Batık** (I, s.570)” Kutadgu Bilig'de yine çukur anlamıyla “**Batıg**”; Derleme Sözlüğü'nde taşlık yer anlamındaki “**Çal (I) [Cala (II)]** (II, s.1046), **Çalça** ve **Çaldurum**” gibi yer adları Dîvânu Lugâti't-Türk'te **Çalañ yir**: Çorak, taşlık yer.; Derleme Sözlüğü'nde çakıllı yer anlamında kullanılan “**Çağşak (I) [Çahrah Yer, Çahşak (II)]**” Dîvânu Lugâti't-Türk'te aynı anlamıyla “**Çaxşak**”; Derleme Sözlüğü'nde otsuz, çıplak arazi anlamında kullanılan “**Daz**” Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Taz yir**: Çorak, bitkisi az olan yer; Derleme Sözlüğü'nde uçurum anlamında kullanılan “**Kat** (IV, s. 2682)” örneği Dîvânu Lugâti't-Türk'te **Kat kadrak**: Yamaç; Derleme Sözlüğü'ndeki çukur anlamında kullanılan “**Kazancık** (IV, s.2711)” örneği Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Kazgan**: Çöküntü, çatlak ve yarıklar bulunan arazi, çukur.”; Derleme Sözlüğü'ndeki engebeli, çukur yer anlamında kullanılan “**Kuyak**” örneği Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Kuy**: Vadinin dibi.”; Derleme Sözlüğü'nde çukur anlamında kullanılan “**Opruk (II) ve Orbuk (III)**” örnekleri Kutadgu Bilig ve Dîvânu Lugâti't-Türk'te çukur anlamıyla “**Oprı**”; Derleme Sözlüğü'nde dere, çay, ırmak anlamındaki “**Öz (I) [Özen (III), Özbek (II), Özden (III) -1]**” Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Öz**: Vadi, dere; Derleme Sözlüğü'nde uçurum, dik yer anlamında kullanılan “**Yalım (II)**” örneği Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Yalım kaya**: Sarp, yalçın dağ.”; Derleme Sözlüğü'nde düzlük, ova anlamında kullanılan “**Yazı (I) [Yaazi, Yazılık, Yazu]** (VI, s.4218)” örneği Orhun Yazıtları'nda **Yazı**: Düzlük, ova, Dîvânu Lugâti't-Türk'te “**Yazı**: Açık arazi, açıklık, kır, ova” şeklinde yer almaktadır.

Altı ciltten oluşan Derleme Sözlüğü'nün ele alınarak mekân adlarının incelendiği çalışma; mekân adlarının nasıl adlandırıldığını, nasıl sınıflandırıldığını ve bir mekâna ad verilirken hangi unsurların ön plana çıktığını diğer bilim dallarıyla da ilişkilendirerek ortaya koymuştur. Yaptığımız fişlemeler ve sınıflamalarla birlikte söz varlığı açısından mekân adlarının ne kadar zengin olduğu tespit edilmiştir. Birçok medeniyete ev sahipliği yapan Türkiye'de yer adları bilimi alanındaki çalışmaların daha da artması mekân adlarındaki değişikliklerin ve geçmişin her türlü yönüyle aydınlatılmasına katkıda bulunacaktır.

Eldeki çalışma Derleme Sözlüğü mekân adları açısından detaylı bir şekilde incelenerek oluşturulmuş olsa da Derleme Sözlüğü hazırlanırken çalışmaların uzmanlar tarafından yapılmaması, fişlemelerin farklı kişilerce yapılması ve eksiksiz bir şekilde yapıldığının bilinmemesi gibi nedenlerden ötürü tespit edilen sözcük sayısının çalışmada elde edilenlerden de fazla olabileceği olasılığı da gözden kaçırılmamalıdır.

KAYNAKÇA

- AKSAN, D. (1974). “Anadolu Yer Adları Üzerine En Yeni Araştırmalar”. Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten, Ankara, s.185-193.
- AKSAN, D. (2004). “Dil Bilim ve Türkçe Yazıları”, Multilingual, İstanbul.
- AKSAN, D. (2015). “Her Yönüyle Dil Ana Çizgileriyle Dil bilim (1, 2, 3 Cilt)”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.
- ALAGÖZ, C. A. (1984). “Türkiye Yer Adları Üzerine Bazı Düşünceler”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.11–23.
- ALKAYA, E. (2001). Tatar Türklerinin Kullandığı Türkçe Kişi Adları Üzerine Bir Değerlendirme. Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi. C. 11. s.1-25.
- AYDIN, E. (2016). “Eski Türk Yer Adları”, Bilge Kültür Sanat, İstanbul.
- BANGUOĞLU, T. (2011). “Türkçenin Grameri”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.
- BAYRAKTAR, N. (2006). “Dil Bilimi”, Nobel Yayın Dağıtım, Ankara.
- BURAN, A. (2015). “Türklük Bilimi Terimleri Sözlüğü”, Akçağ Yayınları, Ankara.
- BURAN, A-YUSUPOV, F. (2019). “Dilbilimsel Coğrafya, Alan Dilbilimi ve Türk Lehçeleri”, XI. Uluslararası Dünya Dili Türkçe Sempozyumu, Samsun, s.91-98.
- DEMİR, N-YILMAZ, E. (2003). “Türk Dili El Kitabı”, Grafiker Yayınları, Ankara.
- DEMİREL, Ö. (1999). “İlköğretim Okullarında Yabancı Dil Öğretimi”, Millî Eğitim Basımevi, İstanbul.
- EREN, H. (2018). “Yer Adlarımızın Dili”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ERGİN, M. (2013). “Türk Dil Bilgisi”, Bayrak, Basım, Yayın, Tanıtım, İstanbul.

ERKMAN, F-Akerson. (2008). “Türkçe Örneklerle Dile Genel Bir Bakış”, Multilingual, İstanbul.

GÖKYAY, O. Ş. (1984). “Yer Adlarında Kişilerin ve Olayların Payı”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.243-257.

GÜLENSOY, T. (1998). “Anadolu Yer Adlarına Genel Bir Bakış”. Prof. Dr. Dursun Yıldırım Armağanı, Ankara, s.41–48.

GÜLENSOY, T. (1984). “Elazığ, Bingöl ve Tunceli Yer Adlarına Bir Bakış”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.149-156.

GÜLENSOY, T. (2015). “Türkçe El Kitabı”, Akçağ Yayınları, Ankara.

GÜNGÖR A. (2006). “Tabu–örtmece sözler üzerine”, Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi, Erzurum, s. 69 – 93.

İBRAHİMOĞLU, K. (2008). “Azerbaycan’da ve Türkiye’de Eş Toponimler ve Onların Önemli Özellikleri”, Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi, 1/3: s. 238-243.

KAPLAN, M. (2012). “Kültür ve Dil”, Dergâh Yayınları, İstanbul.

KARAAĞAÇ, G. (2013a). “Anlam Bilimi ve İletişim”, Kesit Yayınları, İstanbul.

KARAAĞAÇ, G. (2013b). “Türkçenin Dil Bilgisi”, Akçağ Yayınları, Ankara.

KARABORAN, H. (1984). “Türkiye’de Mevkii Adları Üzerine Bir Araştırma”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.149-156.

KARAÇETİN, H. (1984). “Antik Çağ’da Anadolu’da Tarihi Yer Adları”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s. 219-223.

KORKMAZ, Z. (1997). “Türk Dili ve Kompozisyon Bilgileri”, Yükseköğretim Kurumu Matbaası, Ankara.

KORKMAZ, Z. (2003). “Gramer Terimleri Sözlüğü”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

KORKMAZ, Z. (2014). “Türkiye Türkçesi Grameri Şekil Bilgisi”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

KURBANOV, A. (2014). “Onomastiğin (Ad Bilimin) Esasları”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

KURGUN, L. (2002). “Denizli İli Yer Adları”, (Pamukkale Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Doktora Tezi), Denizli.

ORCAN, S. (1984). “Toponomi ‘Coğrafi Yer Adları Standardizasyonu’nun Milli ve Milletlerarası Önemi”. Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.55-62.

ÖNDER, M. (1984). “Anadolu Şehir Efsaneleri”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.70–76.

ÖRNEK, S. V. (1973). “Budunbilim Terimleri Sözlüğü”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ÖZCAN, B. (1974). “Türkiye Köy Adları Üzerine Bir Deneme”, Türk Dili Araştırmaları Yıllığı Belleten, Ankara, s.237-251.

ÖZÇELİK, S. (2016). “Dede Korkut (Dresden Nüshası- Metin, Dizin 2 Cilt)”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

PARLAK KALKAN, G. (2014). “Gaziantep İli Yer Adları Üzerine Bir İnceleme” (Fırat Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk Dili ve Edebiyatı Ana Bilim Dalı, Doktora Tezi), Elazığ.

ROY, H-TABLOT J. T. (2002). “Dil Bilimi Düşününde Dönüm Noktaları”, çevirenler: Eser E. Taylav ve Cem Taylan, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

SAKAOĞLU, S. (1984). “İnsan Adlarından Kaynaklanan Yer Adlarımız”, Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.259-264.

SAKAOĞLU, S. (2001). “Türk Ad Bilimi”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ŞAHİN, G. (2010). “Türkiye’de Yapılmış Toponomi Çalışmaları” Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, s.134-156.

ŞAHİN, İ. (2011). “Yer Adı Bilimi Araştırmalarında Mikrotoponimin Yeri, Önemi ve Araştırma Yöntemi: Tırnak Köyü Örneği”, Turkish Studies: 6/1: s.1807-1830.

ŞAHİN, İ. (2013). “Türkiye Yeradbiliminde Terim ve Tür Sınıflandırması Sorunları”, Avrasya Terim Dergisi, s.46-58.

ŞAHİN, İ. (2015). “Adbilim”, Pegem Akademi, Ankara.

ŞENEL, M. (2013). “Elazığ İli Yer Adları Üzerine Bir İnceleme”, Manas Yayınları, Ankara.

TOKLU, M. O. (2003). “Dilbilime Giriş”, Akçağ Yayınları, Ankara.

“Türkçe Sözlük”. (2011). Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

“Türkiye’de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü” (I-VI Cilt), (2009). Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ÜÇÖK, N. (2004). “Genel Dil Bilim” (Lengüistik), Multilingual, İstanbul.

VARDAR, B. (1980). “Dil Bilim ve Dil Bilgisi Terimleri Sözlüğü”, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

VARDAR, B. (2001). “Dil Bilimin Temel Kavram ve İlkeleri”, Multilingual, İstanbul.

YALÇIN, S. K. (2010). Güntülü Adı Üzerine Bir Değerlendirme. Müjgan Cumbur Armağanı. Türk Kültürü Araştırmaları Armağanı Dizisi 01. Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü Yayınları, Ankara, s. 251-253.

YALÇIN, S. K.-ŞENGÜL, M. (2007). “Dilin İletişim Sürecindeki Rolü ve İşlevleri”, Turkish Studies/Turkoloji Araştırmaları, s.749-769.

YAVUZ, S-ŞENEL, M. (2013). “Yer Adları (Toponim) Terimleri Sözlüğü”, Turkish Studies - International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish or Turkic Volume 8/8 Summer 2013, p. 2239-2254, Ankara.

YEDİYILDIZ, B. (1984). “Türkiye’de Yer Adı Verme Usulleri ve Yer Adı Değişikliklerinin Tarihi Değişimi”. Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s. 25-41.

YILDIRIM, D. (1984). “Coğrafya’dan Vatana Geçiş ve Vatan ile Göç Ediş Problemi”. Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri, Başbakanlık Basımevi, Ankara, s.157-168.

İnternet Kaynakları

<https://www.haberler.com/artik-kotu-koylu-olmak-istemiyorlar-10759885-haber/>.

(Erişim tarihi: 20.08.2020).

EKLER**Ek 1. Orijinallik Raporu**

Ek 2. Yeryüzü Şekillerine Ait Mekânlar

1. Ağarım	: Uçurum, yar. (I, s.82)
2. Ağdırık (III) [Ağmaç]	: Tepenin arkası, tepenin görünmeyen yeri. (I, s.88)
3. Ağız (II) [Ağö (II)]	: 2. Ortasında suların toplandığı bir toprak bulunan çepeçevre dağların bu toprağa bakan yamaçları. (I, s.94)
4. Akıncak	: Bayır, tepe, yamaç. (I, s.151)
5. Akyar	: Toprağı kireçli yamaç. (I, s.165)
6. Alag	: Tepelerde rüzgâr gören açık yerler. (I, s.186)
7. Alan, Alañ [Alanlık]	: 2. Etrafı tepelerle çevrili çukur yer, koyak. 5. Kır, ova. (I, s.195)
8. Alanyazı [Alayazı]	: Göz alabildiğine geniş düzlük ova. (I, s.197)
9. Alata (II)	: 1. Uçurum. (I, s.200)
10. Alçak	: Dere boyu, düz otlak yer, vadi. (I, s.209)
11. Algun	: 2. Tümsek, tepe. (I, s.214)
12. Amak [Annak (I) -2]	: 2. Tepenin en sivri yeri. (I, s.236)
13. Ambarlı	: Ova. (I, s.238)
14. Andık (I) [Anduk, Angit Kurdu]	: 5. İn. (I, s.260)
15. Anız, Añız (II) [Anız Tarla]	: 4. Tarla kenarlarında sınır yerine geçen hendek veya set şeklindeki tümsekler. (I, s.272)
16. Aral (II)	: Sıra dağlar. (I, s.295)
17. Aran (II)	: 1. Ova, sıcak yer. 2. Yayla. (I, s.298)
18. Aranç (II)	: Yamaç, karşı. (I, 298)
19. Araşk	: Tepelik. (I, s.300)
20. Arga	: Dağın kuz tarafı. (I, s.308)
21. Argaç (II) [Argeç (II) -1,2; Argeş, Arhaç (II), Arkaç (II) -1, 2, 3]	: 1. Davarların açıkta toplu olarak yattıkları yer, düz dağ sırtları. 2. Hafif meyilli yer, bayır. (I, s.309)
22. Argıdaal, Argadal [Argit (II)]	: Dağ beli, geçit, boğaz. (I, s.311)
23. Arık (I) [Arh -1, 2; Arıg (II) -1, 2; Arığ (II), Aruk (III)]	: 4. Yol veya tarla kenarlarına açılan hendek. (I, s.315)
24. Arım (II)	: Dağlarda sarp ve kayalık olan yerler. (VI, s.4425)
25. Arın, Arıñ	: 2. Yüz, cephe, dağların, tepelerin yüzü. (I, s.320)
26. Arkaç (I) [Ahraç]	: 2. Dağ sırtı. (VI, s.4425)
27. Arkıt (IV)	: Dağ beli, geçit, boğaz. (I, s.327)
28. Arkinç	: Yayla. (I, s.327)
29. Arlık (II)	: Çimenli bayır. (I, s.328)
30. Arukun	: Tepelik. (I, s.337)
31. Asar (I)	: 1. Kayalık, tepe. (I, s.340)
32. Asar Burnu	: 2. Kayalık, tepe. (I, s.340)
33. Askaç	: Dağın ağaçsız, düz, otlak yeri. (I, s.344)
34. Asorcuk	: Köyün ortak malı olan yayla. (I, s.347)

35. Aşakbel	: Dağın yukarısı. (I, s.349)
36. Aşamak (II)	: Gedik, geçit yeri. (I, s. 350)
37. Aşe	: Sarp kayalar, uçurum. (I, s.352)
38. Aşıntı	: Gedik: O köye şu görünen aşıntıdan geçen yol gider. (I, s.354)
39. Aşırt [Aşırtmaç (II), Aşırt (I) -4]	: Sirt ve bayırların geri tarafı, görünmeyen yüzeyi. (I, s.357)
40. Aşırt (I)	: 3. Dağ ve tepelerin üzerinden arka kısma aşılacak yer. (I, s.357)
41. Aşot	: Akarsular ortasındaki adacık. (I, s.362)
42. Aşut	: 3. Tepe arkası. (VI, s.4429)
43. At Uçuran	: Dağların sarp, dik yerleri. (I, s.373)
44. Atak (VII) [Atacak - 3]	: 1. Orman veya dağların yüksek yamaçlarından eteklere doğru tomruk yuvarlanan yol, uçurum. (I, s.365)
45. Atlaç	: Yamaç, dağın yüzü, sırtı. (I, s.370)
46. Avgan (I) [Avgos, Avgun (I) -2, Avkın - 1]	: 3. Suyun, derelerin kenarlarında oyduğu çukur yer. (I, s.380)
47. Avlağı	: 1. Kıyı. (VI, s.4432)
48. Avlağı (II)	: 4. Dağlık alanlarda bol otlu düzlük. (I, s.389)
49. Avlumbaz	: İn, mağara. (I, s.390)
50. Avuk (III)	: Dağlarda dik, sarp, yalçın sırt. (I, s.395)
51. Avuş (I)	: Dağın geçit yeri. (I, s.396)
52. Aykırı (I)	: 1. Yamaç, yan. (I, s.422)
53. Badal (II)	: 2. Yol veya tarladaki girinti çıkıntı, tümsek ve hendek. (I, s.462)
54. Bağır (I)	: Bayır, yamaç. (I, s.478)
55. Balkan [Balgam - 1, Balgamlık -1, Balgan- 1 Balğan (I) -1, Balhan-1, 2, Balkannık]	: 6. Ovalık, alçak yerler. (I, s.507)
56. Ban (III)	: Otlak, mera. (I, s.515)
57. Barık [Barıh]	: 1. Sivri tepeler arasındaki uçurum, yüksek kayalardaki çatlaklıklar. (I, s.532)
58. Batan (III)	: Dağ geçidi. (I, s.569)
59. Batık (IV)	: Dağlarda etrafı bodur ağaçlarla çevrilmiş çukurlar. (I, s.570)
60. Beden, Beten (IV)	: Ahırda, sidiğin dışarı akmasını sağlayan, üstü kapalı hendek. (I, s. 595)
61. Bel (I)	: 1. İki tepe arasındaki geçit veren alçak yer. (VI, s.4454)
62. Bel (III)	: 1. Tepe, yüksek yer, üzeri yassı tepe, ufak tepe. 2. Sirt, bayır, yamaç, dağ eteği. 3. Dağ silsilesi, sıradağ. (I, s.605)
63. Bel Altı	: Uçurumların, yarların ve bazı dağların altında görülen oyuk, barınak yeri. (I, s.606)
64. Belan, Belāñ, Belāñ	: 1. Tepe, yüksek yer, üzeri yassı tepe, ufak tepe. 3. İki tepe arasındaki alçak kısım, belen. (I, s.606)
65. Belek (VIII)	: Üzerinden yol geçen tepe. (I, s.609)

66. Belen, Beleñ (I) [Bel (III) -1, 2, 4; Belalan, Belan -1, 2; Belenğ -1, 2; Belenk (I), Belon, Bilan, Bilān (I)-1]	: 1. Tepe, yüksek yer, üzeri yassı tepe, ufak tepe. 2. Sırt, bayır, yamaç, dağ eteği. 3. Dağ silsilesi, sıradağ. 3. Yüksek dağlık yerlerde görülen düzlük, ağaçsız açık yer. 6. Yüksek düzlükteki büyük ve geniş çukur. 7. Dağda ağaçlık yer. (I, s.612)
67. Belenğ	: 1. Tepe, yüksek yer, üzeri yassı tepe, ufak tepe. 2. Yüksek, dağlık yerlerde görülen düzlük, ağaçsız açık yer. (I, s.613)
68. Ben (IV)	: Dağ veya tepenin görünmeyen kısmı, ardı. (I, s.625)
69. Biçik (VI)	: Dağ yamacı. (I, s.656)
70. Bıkır	: Kayaların zamanla parçalanmasından meydana gelen yar. (I, s.664)
71. Bicik (VII) [Biçik (I) - 3]	: Dağda iki kaya arasındaki boşluk. (I, s.682)
72. Biçenek	: Otlak. (I, s.683)
73. Biçik (I)	: 5. Denize doğru uzanmış kara parçası, burun. (I, s.683)
74. Boğsak (III)	: 2. Derelerin, dağların kesiştikleri yer, boğaz. (I, s.730)
75. Boyun (I)	: 1. Dağ sırtı. 2. Dağın geçit veren yeri. (I, s.747)
76. Bozantı (III)	: Dağ. (I, s.749)
77. Bögür [Boğör, Boğür, Bögür, Bügür]	: 3. Dağın yamacı. (I, s.758)
78. Bögür (I) [Börg, Börnü]	: Dağ yamacı. (I, s.766)
79. Bölme (III)	: Ada. (I, s.768)
80. Bölmeç (I)	: Tek dağ. (I, s.768)
81. Bucak (IV) [Bıcak(II)]	: 4. Dağ eteği. 5. Dağ tepesi, doruğu. 7. Irmak kenarı, sahil. (I, s.776)
82. Buk, Bük	: Kıyı. (I, s.783)
83. Burun Ucu	: Bir yarımada veya dağın denize uzanan en uç tarafı. (I, s.804)
84. Burunca	: Tepe. (I, s.803)
85. Buruncuk Kaşı	: Bir yanı engin, üstü düz tepe. (I, s.803)
86. Buzluğan	: Buzu eksik olmayan tepe. (I, s.811)
87. Bük (II) [Büklük]	: 6. Belen. 7. Yamaç, sırt. (I, s.815)
88. Canantav	: Yanardağ. (II, s.854)
89. Car (IV)	: 1. Uçurum. (II, s.859)
90. Cayla	: Yayla. (II, s.870)
91. Cenik (I) [Çenik]	: 1. Ova 3. Deniz kıyısına yakın yerler, sahil. (II, s.882)
92. Cıba (IV)	: 2. Tepe, yüksek yer. (II, s.888)
93. Cıbir (X)	: 1. Ağaçsız ova. 2. Ağaçsız dağ. (II, s.893)
94. Cıgılı Kuz	: Dağlarda ufak taşlı bölge. (II, s.901)
95. Cıkka (III)	: Dağ ve ağaç tepesi. (II, s.906)
96. Cindoruk [Cindepe, Cindoruh, Cingara (II), Cingola, Cingora, Cinkorik, Cintepesi]	: En yüksek yer, tepe. (II, s.977)

97. Citi Dav	: Sivri, yüksek dağ. (II, s.987)
98. Coblak	: 2. Düz arazide yağmur sularının biriktiği çukur. (II, s.992)
99. Cobuk (III) [Coplak (I) -1, Coplan (I) -2, Copul]	: Arazi üzerindeki ufak çukurlar. (II, s.993)
100. Cole	: Çukur. (II, s.996)
101. Combultum	: Derin, uçurum. (II, s.997)
102. Coplak (I)	: 1. Arazi üzerindeki ufak çukurlar. 2. Sarp dağlarlar çevrili vadi. (II, s.999)
103. Coplan (II) [Coblam, Coblan (I) -1, Cobul (I) -1, Combara (I), Coplak (I) -2, Coplandere, Coplun]	: Sarp dağlarla çevrili vadi. (II, s.1000)
104. Cubul (III)	: Hendek. (II, s.1009)
105. Curunlu	: Üstünden su damlayan mağara. (II, s.1019)
106. Çağlan	: 2. Delta, çatalağız. (II, s.1037)
107. Çahrah (I)	: 2. Dağların yıpranmış olan yerleri. (II, s.1040)
108. Çakaksı	: İki tepe arasındaki vadi. (II, s.1041)
109. Çakat	: Dağın başı, tepe. (II, s.1042)
110. Çal (I) [Cala (II)]	: 1. Taşlık yer, çıplak tepe. 4. Sulu, düz ova. (II, s.1046)
111. Çalça	: Dağlarda kayaların toplu bulunduğu yer. (II, s.1050)
112. Çaldurum (I)	: Dağların engebeli taşlık yerleri. (II, s.1050)
113. Çanak	: Dağ tepeleri üzerindeki oyuklar, çukurlar. (II, s.1067)
114. Çarşak [Cah (I), Car (IV) -1, 2; Çaşak (I) -1,2]	: 2. Kayalık yamaç yer. 3. Uçurum. (I, s.1084)
115. Çartan	: Uçurumun dibi. (I, s.1084)
116. Çavundur	: Düz ovaların ortalarında yükselen yerler. (II, s.1096)
117. Çelen (III)	: Tepelerin kar tutmayan yerleri. (II, s.1120)
118. Çılgı (VI)	: Uçurum. (II, s.1173)
119. Çimçimi	: Doruk, zirve. (II, s.1222)
120. Çimek (II)	: Çimenli tepe. (II, s.1223)
121. Çingil (VI)	: Ağaç ve dağ doruğu. (II, s.1228)
122. Çitir (II)	: Dağların kayalık tepeleri. (II, s.1245)
123. Ço (II)	: Tepe, doruk. (II, s.1253)
124. Çokek	: 2. Dağ geçitlerindeki basık yerler. (II, s.1260)
125. Çoplak (I) [Çoplan -3]	: İki tepe arasındaki dar ve çukur yer. (II, s.1269)
126. Çökecik	: Kaymakta olan dağ veya toprak. (II, s.1281)
127. Çökek (I) [Çökelge, Çöknek]	: 2. Çukur yer. (II, s.1281)
128. Çöl (I)	: 1. Düz ova, yer. (II, s.1283)
129. Çuhur (I) [Cuhur, Cufur]	: Çukur. (II, s.1302)

130. Çukrak	: Dağ başındaki çukurluk. (II, s.1302)
131. Çungur (I) [Çunkur (I)]	: 2. Çukur. (II, s.1304)
132. Çümüş	: Denize doğru çıkmış olan burun şeklindeki kara parçası. (II, s.1308)
133. Dā, Daa (II)	: Dağ. (II, s.1311)
134. Dagar (IV) [Dağar (IV)]	: Çukur. (II, s.1321)
135. Dağ Çatanağı [Dağ Çatı]	: Vadi. (II, s.1324)
136. Dağ Döşü	: 1. Dağ eteği. (II, s.1325)
137. Dağ Duruğu [Dağ Düğdüsü, Dağ Kellesi]	: Dağın tepesi. (II, s.1325)
138. Dağa (I)	: Yayla, yüksek yer. (II, s.1321)
139. Dağkılıcı	: Dağın en yüksek yeri, tepe. (II, s.1325)
140. Dağsalı	: Dağlık bölge, sıradağ. (II, s.1326)
141. Damlama (I) [Damlaca, Damlamaca, Damlantı (II), Damlarca]	: Tepesinden, kenarlarından su sızan, damlayan mağara. (II, s.1353)
142. Darak (IV)	: Tepe, zirve. (II, s.1366)
143. Dāsak	: Dağlık arazi. (II, s.1374)
144. Dav (I)	: 1. Dağ. (II, s.1378)
145. Daz (I) [Dazalah, Dazlak (II), Dız (I)]	: 3. Otsuz, çıplak arazi, tepe. (II, s.1390)
146. Dazan	: Rüzgar tutan tepe. (II, s.1390)
147. Dazgıran	: Yüksek ve çıplak dağ. (II, s.1390)
148. Denizkulağı	: Karaların denize uzanan kısmı, burun. (II, s.1424)
149. Deşnek	: 2. Çukur. (II, s.1439)
150. Devrent [Devrend, Devret]	: 2. Derin çukur, uçurum. (II, s.1445)
151. Dığan [Dıgan (III)]	: Suyun hafif toplandığı yer, çukur. (II, s.1451)
152. Dikkilik	: En üst, tepe, uç. (VI, s.4487)
153. Dımdımı	: Suyun damla damla aktığı mağara. (II, s.1460)
154. Dızlañ	: Ağaçsız, çıplak dağ. (II, s.1477)
155. Didil	: Çukur. (II, s.1482)
156. Dikim (I) [Dikine]	: 1. Bayır. (II, s.1487)
157. Dikmen (I)	: 1. Koni biçiminde sivri tepe. 2. Dağların en yüksek yeri. 3. Yayla. (II, s.1489)
158. Dimdoruk	: Tepe, uç, en yüksek yer. (II, s.1499)
159. Dinburç	: Doruk, uç. (II, s.1500)
160. Dindoruğu [Dindoru]	: Dağın en sivri yeri, tepe. (II, s.1501)
161. Dingil (I) [Denk (II), Dıngaç, Dıngaz (I),	: Tepe, uç, doruk (II, s.1503)

Dıngıl (I), Dıngılık, Dıngıkalazu, Dıngi (II), Dıngılörçük, Dıngili (I), Dıngiliki Dıngiltepe, Dıngo, Dıngor]	
162. Dintepe	: 1. Yüksek tepe. (II, s.1509)
163. Dintoru	: Dağın tepesi. (II, s.1509)
164. Direm (II)	: Tepemsi yüksek yer. (II, s.1513)
165. Dirkem	: Doruk, dağ sırtı. (II, s.1517)
166. Dirme	: Çıplak tepe. (II, s.1519)
167. Diş (IV)	: 1. Dağlardaki girintili çıkıntılı, sivri yerler. (II, s.1520)
168. Divrik	: Dağın tepesi, doruk. (II, s.1528)
169. Doğruk (I) [Dogruk, Dorok -1]	: Tepe, uç, zirve, doruk. (II, s.1537)
170. Dolay (I) [Dolayan, Dolayı -L, Dolaylama (II) -1, 2; Doley -2]	: 2. Tepelerin derelere doğru uzanan girintili çıkıntılı yerleri. 5. Bir yanı dağ olan yol ve suyun kıyısında bir şerit gibi uzanan kara parçası. 6. Dağın eteği. (II, s.1545)
171. Dolayı	: 3. Dağın yamacı ve yamaçtan giden yol. (II, s.1545)
172. Doley	: 2. Dağın eteği. (II, s.1546)
173. Domal [Domu]	: Tepe. (II, s.1549)
174. Dorik	: Alçak tepelerdeki düzlüklerin ismi. (II, s.1564)
175. Doruk (I) [Dora (I), Dorak (I), Doran (I), Doru (II), Dorug, Doruh (II), Dörük, Duruk (I) -1]	: Tepe, en yüksek yer, uç. (II, s.1564)
176. Dölek (I)	: 1. Düz, engebesiz arazi, tepenin eteği. (II, s.1577)
177. Dömek (I) [Döme (I)]	: Küçük tepe. (II, s.1580)
178. Dömen (II)	: Dağın sivri ve çıplak tepesi. (II, s.1581)
179. Döş (II)	: Yamaç, bayır. (II, s.1588)
180. Dumbi	: Küçük tepe. (VI, s.4490)
181. Dumlak	: Tepenin arkası. (II, s.1603)
182. Dupbur	: Tepenin en yüksek noktası. (II, s.1604)
183. Düden (I) [Döden, Duden, Düden -1, 2, 3, 4]	: 9. İçinde yağ, peynir saklanan ve soğuk hava deposu gibi kullanılan mağara.
184. Düğdü (III)	: 1. Ufak ve tek tepe. 2. Tepelerin en yüksek yeri. (II, s.1619)
185. Dümbülek	: Dağın doruğu. (II, s.1629)
186. Düvdü	: Yüksek yer, tepe. (II, s.1640)
187. Düz (III) [Düzen (V) -4]	: Ova, kır, düzlük yer. (II, s.1643)
188. Düzbunat	: Dağın doruğu. (II, s.1643)
189. Düzeñ (V) [Düzegi, Düzeni]	: 1. Yüksek dağların tepelerindeki düz yerler. 2. Dağların az meyilli olan yerler. 3. İki tepe arasındaki düz yerler. 4. Ova, kır, düzlük yer. (II, s.1644)

190. Egmece	: Dağın aşağıya doğru sarkmış kısmı (III, s.1673)
191. Eğez (I)	: Derin ve çukur in. (III, s.1677)
192. Ekebe	: Dağ yollarında merdiven gibi çıkılan sarp yerler. (III, s.1692)
193. Ekinnege	: Dağ aralarında ya da tepelerde, yamaçlar üzerinde bulunan düz ve verimli yerler. (III, s.1695)
194. Elpe	: Tepe. (III, s.1727)
195. Elşük	: Hendek, kazılmış çukur. (III, s.1728)
196. En (VIII)	: 1. İki yamaç arasındaki düz ve verimli toprak parçası. (III, s.1743)
197. Eneç (II)	: 2. Tepe üzerindeki çukur yer. 3. Ufak tepe, tepelik. (III, s.1747)
198. Enez (III)	: Bayır. (III, s.1751)
199. Engebe (I)	: 1. Bir tepenin yüzü. (III, s.1752)
200. Engeme (I) [Engebe (I) -2, Engene, Engiş (I), Enimeç, Eniş (I), Enişirek]	: 5. İki tepe arasındaki yer. (III, s.1753)
201. Engime	: Büyük tepelerin küçük iniş yerleri, küçük uçurum. (III, s.1754)
202. Eniç	: İniş, iki tepe arası. (III, s.1757)
203. Eñseyüz	: Dağ ve tepelerin arka tarafı. (III, s.1761)
204. Ergene (I)	: Dağ beli. (III, s.1768)
205. Erik (II)	: Çukur yer. (III, s.1769)
206. Esik (I)	: 1. Çukur yer. 2. Tepelerin düz kısmı. 3. Vadi. 4. Hafif sırt, yamaç. 5. Uçurum. 7. Dağ ve tepelerde suların ayrı ayrı yamaçlara ayrılıp aktığı bölge. (III, s.1781)
207. Eskin (II)	: Karla dolan ve düz yerden ayır edilemeyen çukur. (III, s.1785)
208. Eslen	: 1. Çukur. (III, s.1785)
209. Eslenti	: Küçük vadi. (III, s.1785)
210. Eşme (III)	: 1. Toprağı kazarak açılan küçük çukurlar. 2. Yağmur sularını toplamak için toprağa kazılan çukur. (III, s.1795)
211. Eşmek (IV) [Eşnek (I) -2]	: Su dolu çukur. (III, s.1795)
212. Eşnek (I)	: 1. Ova ve dağdaki çukurlar. 2. Su dolu çukur. (III, s.1795)
213. Eyme (III)	: İki dağ arasındaki alçak yer. (III, s.1824)
214. Fendak	: Hendek. (III, s.1843)
215. Foduk	: Hendek. (III, s.1875)
216. Fotuk (II)	: Küçük çukur. (III, s.1878)
217. Gabalak (I)	: Tepe. (III, s.1883)
218. Gağşak (I)	: Uçurum. (III, s.1894)
219. Gandak (II)	: 3. Hendek. (III, s.1910)
220. Gāra Yer	: Yer altı. (III, s.1921)
221. Garklık (I)	: İçinde su toplanan kara üzerindeki çukurlar. (III, s.1927)
222. Gaş (I)	: 1. Dik yamaç, uçurum. 2. Kıyı. (III, s.1933)

223. Gayran (III)	: Tepe. (III, s.1949)
224. Gayranlık Doruğu	: Gayran taşı bulunan tepe. (III, s.1949)
225. Geçek (I) [Geçembek]	: 2. Dar geçit, boğaz. (III, s.1960)
226. Geçemek [Geçek (I) - 2]	: 1. Dar geçit, boğaz. (III, s.1961)
227. Ged (II) [Gedel (III)]	: 1. Çukur. 2. Yüksek yer, tepe.(III, s.1964)
228. Gede (III)	: Sahil. (III, s.1964)
229. Gedik (IV) [Ged (II) -2, Gelez (II)]	: Yüksek yer, tepe. (III, s.1966)
230. Geduk (II)	: Dağ yamacı. (III, s.1968)
231. Ger (V)	: 2. Dağ ve tepelerin üzerindeki yüksek burun. (III, s.1994)
232. Gerey (III)	: Dağların girintili çıkıntılı gölgeli yeri. (III, s.2000)
233. Geri (II)	: 3. Dağın girintili çıkıntılı yeri. (III, s.2001)
234. Geriş (I)	: 1. Dağların ve tepelerin üst kısmı, sırt. 2. Büyük dağ. (III, s.2003)
235. Get (I)	: 3. Dağ ve tepelerdeki çukurluklar. (III, s.2007)
236. Gez (IV)	: 2. Sıra dağların uzayıp giden sırtları. (III, s.2018)
237. Gez (XV)	: Çukur. (III, s.2019)
238. Gındam	: Dağ sırtlarında suların iki ayrı yamaca aktığı yerler, sırtlar. (III, s.2049)
239. Gıran (II)	: 1. Tepe. 2. Tepelerin üstündeki düz yerler. 3. Dağ eteği. (III, s.2052)
240. Gidim	: Dağ aşırı, sırt aşırı yerler. (III, s.2074)
241. Girinti (III)	: Denize doğru uzanmış kara parçası, burun. (III, s.2084)
242. Girtnak	: Dağlardaki girintili çıkıntılı yerler. (III, s.2085)
243. Gobra	: Çukur, hendek. (III, s.2088)
244. Gorlam	: Dağların çıkıntılı yerleri. (III, s.2105)
245. Gozgeçe	: Dağın güneş görmeyen yeri. (III, s.2113)
246. Göden	: Yüksekten akan suyun yerde açtığı çukur. (III, s.2125)
247. Gök Boyun	: Otlı tepe. (III, s.2135)
248. Gökdolay	: Dağın en yüksek yeri, tepe. (III, s.2137)
249. Göl (II)	: Yüksek yerden dökülen suyun oyduğu yer, çukur. (III, s.2140)
250. Gönük (I)	: 3. Engebeli yer, dağ yamaçları.(III, s.2155)
251. Göper	: 2. Çukur (yer) (III, s.2157)
252. Gözek Taşı	: Yüksek tepeler. (III, s.2178)
253. Gözelek	: Tepenin en yüksek yeri. (III, s.2178)
254. Gukkulik [Guggulik, Gugulik (I)]	: En yüksek yer, zirve. (III, s.2190)
255. Gutmek	: Çukur, oyuk yer. (III, s.2203)
256. Guytu	: Kuytu, çukur yer. (III, s.2204)
257. Güey (I)	: Dağların güneş alan yamaçları. (III, s.2215)
258. Gün Yaka	: Dağların güneşe bakan tarafı. (III, s.2232)
259. Güz Yeri	: Yüksek yer, tepe. (III, s.2244)

260. Güzle (I) [Güzlek (III)]	: 1. Yörüklerin en son oturdukları daha az serin ve köye yakın olan yayla. (III, s.2244)
261. Hacıkabak	: Çamlıkların arkasından yükselen çıplak tepe, doruk. (III, s.2248)
262. Hamen	: 1. Kesilen tomrukların kaydırıldığı zaman açtığı yol, hendek. (III, s.2266)
263. Handek	: Su yolu, hendek. (III, s.2272)
264. Harım (IV)	: 1. Derin çukur, hendek. 2. Tepe. (III, s.2289)
265. Hark	: Hendek. (III, s.2291)
266. Harman (I)	: Tepe. (III, s.2292)
267. Haruḥ	: Küçük hendek. (III, s.2297)
268. Hatayli	: Tepe. (III, s.2305)
269. Hatih [Hatik (I), Hatuk]	: Çukur. (III, s.2306)
270. Havut (I)	: 1. Su biriktirmek için açılan çukur. (III, s.2313)
271. Hekövü	: 1. Hendek. (III, s.2330)
272. Hendeyh (I)	: Hendek. (III, s.2339)
273. Herel (I)	: Mağara, ağıl. (III, s.2343)
274. Herim (I)	: Sarp, yalçın kayalık, uçurum. (III, s.2345)
275. Heyik	: Yayla. (III, s.2353)
276. Hodal	: Sivri ve iki çatal biçiminde dağ tepesi. (III, s.2391)
277. Hodulca	: Yüksek tepe. (III, s.2393)
278. Hollik (III) [Hontik]	: Küçük çukur. (III, s.2397)
279. Hortik (II) [Hortuk (II), Hoytuk]	: Çukur yerler. (III, s.2414)
280. Hosan	: Büyük ve yüksek kayalar arasındaki derin vadi, uçurum. (III, s.2415)
281. Hoşur (I)	: Yüksekten dökülen suyun açtığı derin çukur. (III, s.2417)
282. Hotar (I)	: Yayla. (III, s.2419)
283. Hoyek	: Oyuk, çukur. (III, s.2422)
284. Höbek (I)	: 2. Küçük tepe. (III, s.2426)
285. Höşür	: 1. Uçurum. (III, s.2438)
286. Höşürüm	: Kayalardan hızla akan suyun açtığı gedik. (III, s.2439)
287. Höyük (I) [Hörük (III), Höyyük, Hürük, Hüyük -1]	: 1. Toprak yığını, tepelik. 2. İki tepe arasındaki alçak yer. (III, s.2440)
288. Hunik	: Huni gibi çukur yer. (III, s.2443)
289. Il (I)	: Çok uzaktan görünebilen dağ. (IV, s.2465)
290. Ingar	: Dağ. (IV, s.2478)
291. Iran	: Yalçın kayalıklar arasındaki çimenli vadiler. (IV, s.2483)
292. İrim Gırım	: Dağ, bayır, dere, tepe. (IV, s.2487)
293. İme (I)	: 1. Çukur ve kuytu yer. (IV, s.2535)
294. İngin	: Çukur yer. (IV, s.2544)
295. İngün	: Dağ yamacı. (IV, s.2544)
296. İnkaya	: Mağara. (IV, s.2544)

297. İnlik [İnlikeinlik, İnnik (II) -1]	: 1. Hayvan mağaraları olan yer. 2. Yazın bile karların erimediği çukur, kuytu yer. (IV, s.2544)
298. İsik (V)	: Çukur. (IV, s.2556)
299. İsirinlik	: Dağlardaki domuz ini. (IV, s.2556)
300. İşek (II)	: Kurt, çakal vb. hayvanların barındığı ıssız ve açıklık yerlerdeki küçük tepelik. (IV, s.2563)
301. İvek	: Sırt, yamaç. (IV, s.2572)
302. İvlak	: Sulu, çukur yer. (VI, s.4528)
303. İzve	: Çukur. (IV, s.2577)
304. Kaba (I)	: Mağara. (IV, s.2578)
305. Kabalak (II)	: Tepe. (VI, s.4529)
306. Kaban	: 1. Uçurum. (VI, s.4529)
307. Kaban (I) [Kabalak (VI)]	: 2. Tepe, yüksek tepe. (IV, s.2582)
308. Kabız [Kabuz]	: Dağlarla çevrili dar boğaz. (IV, s.2584)
309. Kaburga (II)	: Yamaç. (IV, s.2585)
310. Kaçafan	: Uçurum. (IV, s.2587)
311. Kağ (IV)	: Dağ yamacı. (IV, s.2594)
312. Kağşak (III) [Kavşak (II)]	: 1. Uçurum, sarp kayalık yerler. (IV, s.2597)
313. Kah (II)	: Kıyı, sahil. (IV, s.2598)
314. Kahra	: Yer altı. (VI, s.4531)
315. Kahra (II)	: 2. Mağara.
316. Kalaça	: 1. Küçük tepe. (IV, s.2608)
317. Kaman (II)	: Dağların tepesine yakın olan yerler. (IV, s. 2613)
318. Kanaralık	: Dağların büyük taşlık, kayalık yerleri. (IV, s.2619)
319. Kandak (II) [Kandal (I) -1, 2]	: 1. Uçurum. 2. Hendek, çukur. (IV, s. 2621)
320. Kandal (I)	: 1. Uçurum. 2. Hendek, çukur. (IV, s. 2621)
321. Kanlak (II)	: Denizin çekilmesiyle ortaya çıkan kara parçası. (IV, s.2626)
322. Kapan (II) [Kaşak]	: 1. Dik kayalık yerlerdeki dar yollar, uçurum. (IV, s. 2631)
323. Kapız (I) [Kapis (I), Kapuz -1]	: 1. Derin vadi, geçit, boğaz. (IV, s. 2635)
324. Kapuz	: 1. Derin vadi, geçit, boğaz. (IV, s. 2638)
325. Karaful	: Yüksek tepelerin eteği. (IV, s. 2644)
326. Karda	: Yayla. (IV, s. 2657)
327. Kartın	: 1. Dağ tepesi. 2. Sarp kayalık, yamaç. (IV, s. 2671)
328. Kaş (I) [Kaşboyu, Kaşmar]	: 1. Sarp kayalıklar, uçurum. 2. Tepe, dağ. (IV, s. 2677)
329. Kat (V)	: İki tepenin arası, uçurum. (IV, s. 2682)
330. Kayah	: 1. Bir ucu dağda son bulan kapalı boğaz, iki dağ, tepe arasındaki boşluk, vadi. 2. Küçük vadi. (IV, s.2697)
331. Kayak (I)	: 1. Dağ üzerinde otu bol olan çukur yer. 3. Koy, körfez. (IV, s.2697)
332. Kayancak	: Tepenin eğimli yeri. (VI, s.4541)

333. Kayır (IV)	: 1. Uçurum. (IV, s.2702)
334. Kaymaz (I)	: Dağ eteği. (IV, s.2705)
335. Kayyüzü	: Dağların kayalık yeri. (IV, s.2710)
336. Kazamak	: Hendek. (IV, s.2711)
337. Kazancık	: Çukur. (IV, s.2711)
338. Kazmalık	: Dağ eteklerinde bulunan çukurlar. (IV, s.2714)
339. Kedik (III)	: Çukur. (IV, s.2719)
340. Kefer (II)	: Hendek. (IV, s.2720)
341. Keh (I)	: 3. Dağların en yüksek noktası, doruk. 4. Küçük tepeler. 5. Dağ sırtları. (IV, s.2721)
342. Keher (III)	: Vadilerdeki küçük tepeler. (IV, s.2722)
343. Keler (II)	: 1. Kaya oyukları, doğal mağara. (IV, s.2730)
344. Keli (I)	: 2. Dağ ve tepelerin eteği. 3. Dağ ve tepelerin en yüksek noktası. (IV, s.2733)
345. Kepez (I)	: 2. Yüksek tepe, dağ. 3. Dağların kuytu yerleri. 4. Mağara. 6. Göl ve ırmaklardaki çukurlar. (IV, s.2748)
346. Kepir (I) [Kelez (II), Kelez Yer, Kel Toprak, Kel Yer, Kepez (I) -1, Kepis (I), Kepür -1, 2; Keren (II) -1, Kerer -1]	: 11. Yüksek tepe. (IV, s.2749)
347. Kerer (II)	: İn, mağara. (IV, s.2754)
348. Kerez (IV)	: Küçük tepe. (IV, s.2755)
349. Kertlez (I) [Kertelez, Ketlez (II)]	: 2. Tepe. (IV, s.2759)
350. Key (II)	: Ufak dağlar, kayalar. (IV, s.2779)
351. Kez (III)	: 1. Tepe. (IV, s.2780)
352. Kıbiz	: Çok kayalık boğaz, geçit. (IV, s.2782)
353. Kıdırım	: Uçurum. (IV, s.2789)
354. Kırpma	: Dağın dereye doğru bakan yeri. (IV, s.2837)
355. Kırağan	: Geçit, dağın boynu. (IV, s.2815)
356. Kıran (I) [Kılan (III), Kıra (IV), Kırağ (I), Kırağı (I), Kırak, Kırakık (I), Kırancık, Kırata (II), Kırav (III), Kıravga, Kıravka, Kıreş, Kırgı (I) -3]	: 2. Dağ sırtı, tepe, yamaç, bayır. 3. Dağ tepesindeki ağaçsız yer. 4. Dağın sırtından geçen yol. 5. Dağ eteği. (IV, s.2816)
357. Kırandibi	: Tepenin en aşağı bölgesi, eteği. (VI, s.4556)
358. Kırgı (I)	: 1. Dağ ve yamaçların yalçın, sarp, keskin yerleri. 3. Dağ eteği. 4. Bayır yer. (IV, s.2822)
359. Kırkı	: Dağların sarp ve engebeli yerleri. (IV, s.2830)
360. Kırma (VII)	: 1. Ot bitmeyen bayır yer. 3. Dağ ve tepelerdeki kuytu yer. (IV, s.2834)

361. Kırtıl (V)	: 2. Yayla. (IV, s.2838)
362. Kısak (I)	: 2. İki dağ ve tepe arasındaki geçit, boğaz. (IV, s.2840)
363. Kısık (I) [Kısak (I) - 1, 2; Kısası, Kısıktaş, Kısak (II) -1, Kısak -2]	: 1. İki dağ ve tepe arasındaki dar geçit, boğaz. 2. Dağların kuytu yeri. 3. Uçurum. 9. Sıralanmış tepelerin küçük vadileri: Tepenin kısığı kuytudur, koyunları orada yatır. (IV, s.2843)
364. Kısak (II) [Kısak - 1]	: 1. İki dağ ve tepe arasındaki dar geçit, boğaz. (IV, s.2845)
365. Kısak	: 2. İki dağ ve tepe arasındaki geçit, boğaz. (IV, s.2845)
366. Kik (II)	: Sahil, kumluk yer, kumsal. (IV, s.2871)
367. Koçu (II)	: Çukur, oyuk yer, hendek. (IV, s.2896)
368. Kodaman	: Büyük tepelerin üzerindeki düzlük. (IV, s.2897)
369. Kol (I)	: 2. Vadi. (IV, s.2907)
370. Kolçak (VII)	: Dağların yamaçlarında ocak şeklindeki oyuk ya da çukur. (IV, s.2910)
371. Kolik (III)	: Kazılmış yuvarlak çukur. (IV, s.2911)
372. Kop	: Dağlarda büyük kayaların içindeki boşluk, doğal mağara. (IV, s.2920)
373. Kopuz	: 1. Boğaz, dar yer. 2. Düz alanlarda görünmeyen oyuklar, çukurlar. 3. Deniz kıyısındaki körfez. (IV, s.2923)
374. Kort (II)	: Çukur. (IV, s.2928)
375. Kortik	: 1. Yaylalardaki çukur ve alçak yerler. 2. Çukur. (IV, s.2928)
376. Kortuk [Kortik -2]	: Çukur. (IV, s.2929)
377. Korumak [Koruntu]	: Tepe üstlerinde yaylamağa ve tarıma elverişli düzlükler. (VI, s.4568)
378. Kovak (III)	: Dağlar arasındaki çukur.
379. Kovaltı [Kovçak, Kovsuk (II) -2, Kovuğ, Koysuk]	: Çukur. (IV, s.2940)
380. Kovsuk (I)	: Yaylalarda yüksek kayaların eteği. (IV, s.2941)
381. Kovsuk (II)	: 2. Çukur. (IV, s.2941)
382. Kovu (II)	: Çukur ve bataklık yer. (IV, s.2941)
383. Kovuz (III)	: Kenarları dik yamaçlı vadi. (IV, s.2941)
384. Koy	: Mağara. (VI, s.4569)
385. Koyak (I) [Kayak (I) -2, 2, 4; Kayağ -1]	: 1. Bir ucu dağda son bulan kapalı boğaz, iki dağ, tepe arasındaki boşluk, vadi. 3. Dağlar ve kayalıkların üzerindeki doğal çukurlar. 5. Dağ üzerinde otu bol olan, bitek, kuytu yer. (IV, s.2942)
386. Koytak	: 1. Yel değmeyen yer, çukur. (IV, s.2944)
387. Koytan (II)	: Dağın çıkıntılı yeri. (IV, s.2944)
388. Kölek (III)	: Yağmur sularının toplandığı küçük çukur. (IV, s.2954)
389. Körfez	: 1. Kıyı. (VI, s.4571)
390. Kört (I) [Körtik]	: Dağların tepelerindeki çukur, çukur tarla. (IV, s.2969)
391. Kulak (III)	: Yağmur ve sel sularının toplandığı çukur. 4. Küçük vadi. (IV, s.2995)

392. Kumluk	: İçme sularının temizlenmesi için su yollarında yer yer açılan çukurlar. (IV, s.3001)
393. Kunka	: Tepecik. (IV, s.3002)
394. Kurnik	: Çukur. (VI, s.4575)
395. Kuyak	: Engebeli, çukur yer. (IV, s.3020)
396. Kuyluç	: 2. Körfez. 3. Çukur. (IV, s.3020)
397. Kuytak [Kuytal, Kuytuk, Kuytul, Kuytuluk]	: Çukur, kuytu yer. (IV, s.3022)
398. Küllük (IVX)	: Dağın en yüksek tepesi, doruğu. (IV, s.3032)
399. Kümbet (III)	: 1. Tepecik. (IV, s.3034)
400. Langaz (I) [Longaz - 1, 2]	: 1. Tepeler arasındaki çukur yerler, uçurum. (IV, s.3064)
401. Leçelik	: Tepelerin arkasındaki kuytu düzlükler. (IV, s.3070)
402. Lemper	: Hendek. (IV, s.3073)
403. Livrik	: Dağın tepesi. (IV, s.3082)
404. Lolloz	: Dağın tepesi. (IV, s.3086)
405. Longaz (I)	: 1. Tepeler arasındaki çukur yerler, uçurum. (IV, s.3087)
406. Lopka (I)	: Yağmur sularının toplandığı küçük çukur. (IV, s.3088)
407. Löbür	: Çukur. (IV, s.3090)
408. Lülük (V)	: Dağın sivri yeri. (IV, s.3096)
409. Lüngür (I)	: Kuyu gibi derin, çukur yer. (IV, s.3096)
410. Māra (II)	: Mağara. (IV, s.3127)
411. Meke (III)	: Sönmüş yanardağ. (IV, s.3153)
412. Menet	: Yüksek yayla. (IV, s.3162)
413. Menges	: 2. Az derin olan koyakların ortasındaki yüksek tepe. (IV, s.3164)
414. Meris [Meriz]	: Bağları, bahçeleri birbirinden ayıran hendek. (IV, s.3170)
415. Mertmen	: 3. Önü çukur alçak tepe. (IV, s.3171)
416. Mıdık (IV)	: Tepe, küçük dağ. (IV, s.3180)
417. Millak	: Küçük çukur. (IV, s.3200)
418. Miyik	: Yüksek yer, tepe. (IV, s.3207)
419. Modul Tepe	: Sivri tepe. (IV, s.3209)
420. Müşker (I)	: Sönmüş yanardağ. (IV, s.3232)
421. Nağrapa	: Mağara. (IV, s.3234)
422. Nıçık	: Tepe. (IV, s.3251)
423. Oba (III)	: 1. Ova. 2. Tepe. 3. Yazın hayvanlarla çıkılan yayla. (V, s.3261) 2. Yaylada çadır kurulan bölge. (VI, s.4610)
424. Obruk	: 2. Mağara, in. (VI, s.4610)
425. Obruk (III) [Orbuk (III) -2, 6; Opruk (II) -4, 5, 7]	: 2. Küçük çukur. 3. Dağlar ve tepeler arasındaki derin ve büyük çukurlar. 4. Yazın bile karı erimeyen yüksek dağlardaki mağaralar. 5. Su biriken oyuk yer, doğal çukur. (V, s.3263)
426. Obuz (II) [Obus]	: 4. Çay ve ırmakların geçtiği dar boğaz, iki sırt arasındaki çukur. 5. Suların oyararak yaptığı çukur yer. (V, s.3264)

427. Ofruk	: 2. Kayalık yerlerdeki mağaralar, oyuklar. (V, s.3268)
428. Omurga (II)	: Dağ sırtı. (V, s.3282)
429. Omuz (II)	: Dağ yamacı. (V, s.3282)
430. Onurga (I)	: Düz arazide uzunlamasına olan tepecik. (V, s.3286)
431. Opan	: Köylülerin, içinde yağ, peynir sakladıkları mağara. (V, s.3287)
432. Opruk (II)	: 4. Dağlar ve tepeler arasındaki derin ve büyük çukurlar. 5. Yazın bile karı erimeyen yüksek dağlardaki mağaralar. 7. Su biriken oyuk yer, doğal çukur. 8. Volkanik kuyu. (V, s.3287)
433. Orbuk (III)	: 2. Yazın bile karı erimeyen yüksek dağlardaki mağaralar. 3. Çayın oyduğu yer. 4. Hendek. 5. Yerüstü sularının içinde kaybolduğu doğal oyuklar. 6. Su biriken oyuk yer, doğal kuyu. (V, s.3289)
434. Ortaç	: Tepe. (V, s.3290)
435. Oylak	: Çukur yer. (V, s.3303)
436. Oylum (I)	: 1. Vadi. (V, s.3303)
437. Oylum Oylum (II)	: Çukur, derin yerler, vadiler için. (VI, s.4620)
438. Oyrak [Oyak]	: 1. İki dağ arasındaki çukur yer. 2. Toprak üstündeki küçük büyüklü çukurlar. (V, s.3305)
439. Oyuk (V)	: 1. Mağara. (V, s.3306)
440. Oyuntu	: Irmak yatağında suyun oyduğu çukur yer. (V, s.3307)
441. Öbüz (II)	: 4. Dağ yamacındaki çukurumsu yerler. (V, s.3309)
442. Ömel (II)	: Küçük çukur. (V, s.3336)
443. Öpçük [Öpcük, Öpcik]	: Kıyı. (V, s.3345)
444. Ören (VII)	: 3. Bir bölgenin en verimli ovası. 4. Dağlar arasındaki çukur yer, koyak. (V, s.3348)
445. Örtlek (II)	: Sönmüş yanardağ. (V, s.3351)
446. Örüm	: 4. Ekinli ova. (VI, s.4630)
447. Öyük	: Toprak tepe. (V, s.3368)
448. Öz (II) [Özek (V) -1, 3, 4; Özelti -4, Özen (II) -2, 3; Özmek (I) -1, Özü (II)]	: 1. Tepeler arasındaki çukur, düzlük yer, koyak. 5. Su kıyısındaki yeşil yer, ova. 6. Geniş ve büyük hendek. (V, s.3370)
449. Özek (V)	: 1. Tepeler arasındaki çukur, düzlük yer, koyak. (V, s.3371)
450. Özen (II)	: 2. Tepeler arasındaki çukur, düzlük yer, koyak. (V, s.3373)
451. Özenti (III)	: 1. Dağ eteklerinde, iki sırt arasındaki düzlük. 4. Düz yerdeki çukurlar. (V, s.3373)
452. Özmek (I) [Özelti -1]	: 1. Tepeler arasındaki çukur, düzlük yer, koyak. (V, s.3374)
453. Paduk (II)	: Dağların kuytu yerleri. (V, s.3379)
454. Peğ (I) [Peğe (I), Peh (II) -2, Pek (IV)]	: 3. Hendek. (V, s.3421)
455. Penç	: Yamaç. (V, s.3427)
456. Pendek	: Hendek. (VI, s.4644)
457. Perede	: 1. İki tepe arası. (V, s.3430)
458. Perese (IV)	: 1. Dağların geçilmesi zor, dik yerleri. (V, s.3431)

459. Pulur (I)	: 1. Küçük tepe. (V, s.3487)
460. Pur (I)	: 8. Kayalıklarla kaplı uçurum. (V, s.3489)
461. Püçük (I)	: Kıyı, kınar. (V, s.3495)
462. Sağrı (I)	: 1. Toprağın üstündeki küçük tepeler. 2. Dağın tepesine yakın dik, yokuş yer. (V, s.3517)
463. Sahrınç	: Dağlardaki doğal kuyular. (V, s.3518)
464. Sal (III)	: 2. Dağın eteğindeki geniş düzlük yer. (V, s.3523)
465. Salacak (I)	: 1. Değirmen suyunu boşa akıtmak için oluğun önüne açılan hendek. (V, s.3523)
466. Sarkaç	: 1. Dağ eteği. (V, s.3549)
467. Saylak (I)	: 2. Dağın dik ve kayalık yüksek yeri. 3. Dere tepe, engebe. (V, s.3562)
468. Saylam [Saylak (I) - 4, Sıylam -1, 2]	: 3. Dağın düzlük yeri. (V, s.3562)
469. Saylan (I)	: Yar, uçurum. (V, s.3562)
470. Seben (I)	: Yüksek dağ. (V, s.3565)
471. Segir (I)	: 1. Sıradağ. 2. Dağ sırtı, bayır. (V, s.3567)
472. Selav	: Dağ üstündeki çukurlar. (V, s.3575)
473. Semir	: 1. Sıradağ. 2. Yamaç. (V, s.3582)
474. Senir [Senğir, Senri]	: İki dağ arasındaki sırt. (V, s.3584) 2. Tepe, doruk. (VI, s.4685)
475. Sergen (VI)	: Tepelerdeki düzlük yerler. (V, s.3590)
476. Sızğa	: Küçük vadi, dere yatağı. (V, s.3630)
477. Sorkun (II)	: Yüksek dağ sırtı. (V, s.3667)
478. Soro	: İn, mağara. (V, s.3668)
479. Sovalak	: 3. Kır, bayır. (V, s.3669)
480. Söve (IV)	: 1. Taşlı yokuş, dağ yamaçları. (V, s.3683)
481. Söyke (I) [Söğke, Söykeme (I), Söykoz]	: Eğri yer, bayır, yamaç. (V, s.3684)
482. Suğla	: 3. Su akıntısını çevirmek için açılan hendek. (V, s.3691)
483. Surgul	: Dağın en yüksek, en sivri tepesi, doruk. (V, s.3700)
484. Şamatara	: Hendek. (V, s.3743)
485. Şar (II)	: Mağara. (V, s.3750)
486. Tabun	: Ateşin saklandığı, korunduğu çukur. (V, s.3800)
487. Tapır (I)	: 2. Tepe ya da dağ üstündeki düzlükler. (V, s.3828)
488. Tav (V)	: Dağ. (V, s.3847)
489. Tav Öreni	: Dağ üstündeki düzlükler. (V, s.3849)
490. Tavşankulağı	: Taşsız, kayasız tepeler. (V, s.3850)
491. Tendürek	: Yanardağ ağzı. (V, s.3879)
492. Tepe Çukur	: Tepelerdeki çukurlar. (V, s.3884)
493. Teydir	: Tepe üstündeki küçük düzlükler. (V, s.3905)
494. Tıngaç	: Küçük tepe. (V, s.3916)
495. Tırkas [Tırhaz, Tırkaz (IV)]	: 1. Yer altındaki mağara ve yollar. (V, s.3923)
496. Tile (IV)	: Dağ ya da ağaç tepesi. (V, s.3934)

497. Toloz (V)	: Mağara. (V, s.3955)
498. Tomalıç	: Tümsek, tepe. (V, s.3956)
499. Tombak (III)	: Tepe. (V, s.3957)
500. Tombu [Tombülcek, Tomp -1, Tomsu (I), Tomsuk (I), Tönbel, Töngü (II) -2, Töslü]	: Küçük tepe. (V, s.3958)
501. Tomru	: Dağlardaki küçük tepeler. (V, s.3959)
502. Tomsek	: Gübre dökülen çukur. (V, s.3959)
503. Tonga (II)	: 1. Dağın en yüksek yeri. 2. Dere kıyılarındaki yüksek yerler. (V, s.3961)
504. Tongu	: Düz yerlerdeki tümsekler, tepeler. (V, s.3961)
505. Topar	: Tepe, tümsek. (V, s.3965)
506. Toprak Çal	: Çıplak, otsuz dağ. (V, s.3966)
507. Topuk (V)	: Deniz ve göllerde sonradan oluşan adacıklar. (V, s.3967)
508. Toruk (II) [Topuk (I)]	: Tepe, en yüksek yer, uç. (V, s.3972)
509. Toyla [Toylan (I) -3]	: 2. Kumlu tepe. 4. Küçük tepe. 5. Kaba topraklı yamaçlar. (V, s.3977)
510. Töbek	: Tepe. (V, s.3979)
511. Tömbek (II) [Tömbe (II), Tömbü, Töme (I), Tömek (II) -2, Tömrü, Tömrük -2]	: 1. Küçük toprak yığınları ya da yuvarlak tepecikler. (V, s.3982)
512. Tömbez	: İki tepe arası. (V, s.3982)
513. Tömek	: Dağ üstündeki küçük tepeler. (VI, s.4774)
514. Tömrük	: 1. Ova. 2. Küçük toprak yığınları ya da yuvarlak tepecikler. (V, s.3983)
515. Töngü (II)	: 1. Doğal ya da yapma yığıntılar, tepeler. 2. Küçük tepe. (V, s.3984)
516. Töpbe	: Tepe. (VI, s.4775)
517. Tuç (III)	: Bayır. (V, s.3987)
518. Tumba (IV)	: Dağ üstlerindeki tepecikler. (V, s.3992)
519. Tüktül	: Düz yerlerdeki ya da büyük dağların yanındaki küçük tepeler. (V, s.4008)
520. Tüm (I) [Tönbel, Tümbe, Tümbek -1, Tümbelis, Tümbez, Tümbü, Tümme (II), Tömrü, Tümse, Tümsü, Tünbül, Tünse, Tünsek, Tümsek (I)]	: Tepe, tümsek. (V, s.4012)
521. Tüney (III)	: İki dağ arası. (V, s.4013)
522. Türtmek	: Tepecik. (V, s.4016)
523. Ua	: Ova. (VI, s.4022)
524. Uç (I)	: 2. Kıyı. (VI, s.4022)
525. Uçmak (II)	: Yar, uçurum. (VI, s.4024)

526. Ueke	: Hendek. (VI, s.4784)
527. Uğur (I)	: 3. Kıyı. (VI, s.4032)
528. Umbal (II)	: Hendek. (VI, s.4038)
529. Ücek	: İki tepe arasındaki yer, boğaz. (VI, s.4057)
530. Üşük (II)	: Çukur. (VI, s.4080)
531. Verep [Verev (I), Verevi -1, 2]	: 1. Bayır, yokuş, yamaç. (VI, s.4098)
532. Yaka (I)	: 3. Sırt, bayır. 4. Kıyı. (VI, s.4129)
533. Yalağı (III)	: Çukur. (VI, s.4136)
534. Yalağ, Yalak (I) [Yalağan (I) -2]	: 4. Çukur yer. 10. Vadideki küçük, verimli düzlük. 12. Dağ yamacındaki düzlük. (VI, s.4137)
535. Yalak İçi	: İki dağ arasındaki dar boğaz. (VI, s.4138)
536. Yalçı (III)	: Yüce dağların eteği. (VI, s.4145)
537. Yalger	: Yayla. (VI, s.4145)
538. Yalıkıyı	: Deniz kıyısı. (VI, s.4146)
539. Yalım (II)	: Uçurum, dik yer. (VI, s.4813)
540. Yalpak (I) [Yalpan, Yalpañ, Yalpi (I)]	: 1. Sarp yer, uçurum. 3. Kayan yamaç. 4. Çukur yer. (VI, s.4151)
541. Yalpi (III)	: İki tepe arasındaki düzlük. (VI, s.4151)
542. Yaltı	: Yamaçtaki az eğimli yer. (VI, s.4152)
543. Yamız (III) [Yamağ, Yamak (VI), Yampa, Yanbey, Yanpir (III)]	: 1. Kıyı. 3. Yamaç. (VI, s.4158)
544. Yasgam	: Dağ yamacı. (VI, s.4194)
545. Yaykın (II)	: Dağ eteği, dere kıyısı gibi yerlerde bulunan küçük düzlük. (VI, s.4213)
546. Yazı (I) [Yaazi, Yazılık, Yazu]	: 1. Düzlük, ova. (VI, s.4218)
547. Yeleç	: Dağ sırtı. (VI, s.4234)
548. Yelen (III)	: Ova. (VI, s.4235)
549. Yeli (II) [Yelek (V), Yelke (I) -1]	: Dağın doruğa yakın bölümü. (VI, s.4236)
550. Yelke (I)	: 1. Dağın doruğa yakın bölümü. 2. Küçük tepe. (VI, s.4237)
551. Yelli Boyun	: Dağ yamacının ovaya bakan bölümü. (VI, s.4239)
552. Yellik (II)	: Çok yel alan tepe. (VI, s.4239)
553. Yemsük	: Çukur yer. (VI, s.4246)
554. Yeralan	: Ovada yükselen küçük tepe, höyük. (VI, s.4251)
555. Yeyle	: Yayla. (VI, s.4263)
556. Yığma (I) [Yığma Tepe]	: Toprakla doldurma tepe, hüyük. (VI, s.4265)
557. Yılım	: Dik yamaç, uçurum. (VI, s.4272)
558. Yırım	: 2. Uçurum. 3. Hendek. (VI, s.4276)
559. Yırtmaç (I)	: Vadi. (VI, s.4277)
560. Yırtmaç (I)	: Vadi. (VI, s.4277)
561. Yiv (I)	: Kıyı. (VI, s.4284)

562. Yivek	: Dağdaki çukur. (VI, s.4285)
563. Yiven [Yiveng]	: Koyak, dağ aralarındaki çukur. (IV, s.4285)
564. Yivlim [Yivlen]	: 1. Vadi. (VI, s.4286)
565. Yorak (V)	: Kıyı. (VI, s.4298)
566. Yücek (II) [Yüğ, Yüğcek (II)]	: Ovadaki küçük yükselti, hüyük. (VI, s.4327)
567. Yüglük	: Dağın en yüksek noktasına yakın tepe. (VI, s.4327)
568. Yügrük(VII)	: Dağın doruğu. (VI, s.4328)
569. Yürep	: Yamaç. (VI, s.4335)
570. Zaga (I)	: Mağara. (VI, s.4342)
571. Zehel (III)	: 2. Çukur, alçak yer. 3. Deniz kıyısı. (VI, s.4358)
572. Zindan	: 2. Uçurum. (VI, s.4840)
573. Zozan	: Yayla. (VI, s.4400)

Ek 3. Su Kaynaklarına Ait Mekânlar

1. Abana (II)	: 1. Ana su. 2. Suyu bol memleket. (I, s.8)
2. Abara (I)	: 3. Çift demiri ve pullukla açılan su yolu. (I, s.11)
3. Acıca (I)	: 2. Maden suyu kaynağı. (I, s.45)
4. Ağba	: Sazlık, bataklık. (I, s.85)
5. Ağızdih	: 3. Su arkının sulanan yerlere açılan kısmı, ark başı, arklardan sulanacak tarlaya açılan su yolu. (I, s.96)
6. Ağızlā	: 2. Su arkının sulanan yerlere açılan kısmı, ark başı, arklardan sulanacak tarlaya açılan su yolu. (I, s.97)
7. Ağızlık (I) [Agazlık, Ağazlık, Ağızdih -2,3; Ağızlā -1, 2; Ağız Taşı]	: 14. Su arkının sulanan yerlere açılan kısmı, ark başı, arklardan sulanacak tarlaya açılan su yolu. (I, s.99)
8. Ağnak (I)	: 5. Mandanın yattığı su birikintisi, gölcük. 6. Balıkların yumurtalarını bırakmak üzere suyun dibinde sürtünerek meydana getirdikleri çukurlar. 7. Balığın gölde yüzmek için seçtiği kısım. (I, s.105)
9. Ağyatan	: Toğrağın çukur yerinde biriken yağmur suyu. (I, s.116)
10. Ağzı Gara	: 6. Toprağın yüzündeki yarık ve çukurlarda biriken sular. (I, s.117)
11. Ağzı Kara [Ağzı Gara -1, 2, 3, 5, 6; Ağzıllı, Ağzı Kılı, Ağzı Kızıl]	: 13. Toprağın yüzündeki yarık ve çukurlarda biriken sular. (I, s.118)
12. Ahah (II)	: 1. Akak, su yatağı. (I, s.123)
13. Ahar (II) [Ahır (I) -5]	: 1. Çay, dere, akarsu. 2. Su arkı, ince kanal, akak. 3. Pınar. 4. Çeşme. (I, s.125)
14. Aılan	: Derenin hızlı akan kısmı. (I, s.132)
15. Ahur Havuzu	: Kışı ahırda geçiren hayvanların, içinde su içtikleri, taştan oyulmuş havuz. (I, s.135)
16. Ahuyul	: Yüzü buz tutup altından su akan dere. (I, s.135)
17. Ak (I)	: Gölün derin ve otsuz yeri. (VI, s.4412)
18. Aka (I)	: Akarsu. (VI, s.4412)

19. Akak (I) [Akanak(I)-1,2; Akgun (II)-1,2; Akılğan (I) - 2,3; Akıntı (I) -2, Akıntılı (I)-1, Akırgan (II) -1,2; Akkın (II) - 1,2; Aklam (I) -1, Aklan (I) - 2,3,4; Akmaç, Aknak]	: 1. Mecra, yatak, kuru sel yarıntıları, dere yatağı. 3. Çağlayan, ırmak veya dereye suyun hızlı aktığı yer. (I, s.137)
20. Akar [Akak (I) -2, Akan (I) - 1,2; Akanca, Akarca (II) -1,2; Akılğan (I) -4, Aklan (I) -5, Aklantı -2]	: 1. Irmak, dere, çay, küçük akarsu. 2. Çeşme, pınar, kaynak, su oluğu. (I, s.139) 1. Çağlayan. 2. Akıntılı yer. (VI, s.4412)
21. Akarca (II)	: 3. Kaplıca. (I, s.139)
22. Akıldak (II)	: Küçük su toplumu çizgisi, su çatı. (I, s.151)
23. Akılğan (I) [Akgın (II) -4, Akılkan -1, Akıntılı (I) -2, Akkın (II) -4, Aklan (I) -6, Akna]	: 1. Akıntılı, hızlı akan su, akıntılı su kanalları. (I, s.151)
24. Akım Çatağı	: Küçük sellerin birleşerek büyük bir sel meydana getirdikleri yer. (I, s.151)
25. Aklağı	: Akan suyun yatağında oyduğu çukur. (I, s. 157)
26. Akmaz	: Bir yere akıntısı olmayan küçük göl veya toprak yer. (I, s.159)
27. Aknal	: Akıntılı, hızlı akan su, akıntılı su kanalları. (I, s.159)
28. Akraç (II)	: Derelerin büklüm, dönemeç yeri. (I, s.160)
29. Aksuna	: Su altında felce uğrayıp dışarı çıkan dalgıcın, iyileşmesi için tekrar indirilmesi gereken aynı su derinliği. (I, s.162)
30. Alak (I) [Alaka]	: 1. Bataklık yer. 2 (I, s.189)
31. Alt (I)	: Tarlanın çukur, su toplanan yeri. (VI, s.4418)
32. Ana (III) [Anaç (VI)-2]	: 2. Irmak, nehir gibi suların aktığı asıl yatak. (I, s.243)
33. Anaç (VI)	: 1. Su arkı, bent. (I, s.246)
34. Anavah, Anavallı [Anavul -2, Anool]	: Suyun küçük arklara ayrıldığı yer. (I, s.253)
35. Anay (I) [Aney (III)]	: 5. Irmaktan ayrılan suyun başlangıç yeri. (I, s.253)
36. Andal (I) [Andan (II), Andol]	: 3. Bahçe ve bostanlarda evlekler arasındaki su yolu, ark. 5. Pirinç ekmeye elverişli akıntısız sulak yer, bataklık. (I, s.257)
37. Anvalı	: Suyun akış yönünü değiştirmek için dere ve çayın yatağına taş ve kazıkla yapılan bent, suyun ayırım yeri. (I, s.281)
38. Aplangaç, Aplangeç, Aplangıç	: 1. Suyun atlanıp geçilebilecek yeri. (I, s.289)
39. Arap Oturağı	: Derelerde su akıntılarının yaptığı çukurluklar. (I, s.299)
40. Arape	: Su yolu (I, s.299)
41. Arduç (II)	: Pınar. (I, s.308)
42. Arıgın	: Üstü kapalı su yolu. (I, s.314)
43. Arık (I) [Arh -1, 2; Arıg (II) -1, 2; Arığ (II), Aruk (III)]	: 1. Su yolu, ark. 2. Dere, çay. (I, s.315)
44. Arık (II)	: Su yolu. (VI, s.4425)
45. Arıncık	: Küçük göl. (I, s.321)
46. Arkaçtı	: Suyun kendi kendine açtığı yol, ark. (I, s.325)

47. Arklan	: Ufak ve düzensiz su yolu. (I, s.327)
48. Arrk	: Ark. (I, s.331)
49. Asıntı (I)	: Suyun geçtiği yer yarması. (I, s.343)
50. Āşırı	: Hayvanları sulamak için yapılmış, yağmur suyu ile dolan orta büyüklükteki havuz. (I, s.355)
51. Atılan [Atak (VII) -2, Atılğan, Attırım]	: Şelale. (I, s.369)
52. Atlama (I) [Atlangeç, Atlangıç]	: 3. Akarsuyun atlanarak geçilebilen yeri. (I, s.371)
53. Avgın	: Üstü kapalı su yolu. (I, s.373)
54. Avgan (I) [Avgos, Avgun (I) -2, Avkın -1]	: 1. Üstü açık sarnıç. 2. Pınar. 3. Suyun, derelerin kenarlarında oyduğu çukur yer. (I, s.380)
55. Avgant [Avgaz, Avgı, Avgın (I) -1, Avgon, Avgun (I) -1, Avğın -1, Avğun (II) -1, Avkant, Avkas, Avkın -2, Avkun]	: Üstü kapalı veya açık su yolu, ark. (I, s.380)
56. Avgun (I)	: 3. Kanalla gelen suyun çeşmelere ayrılacağı yerde birikiği küçük taş havuz. 4. Sulak, bol sulu yer. 5. Esas arktan ayrılan su yolunda açılıp, kapatılan yer. (I, s.381)
57. Avğın	: 2. 3. Kanalla gelen suyun çeşmelere ayrılacağı yerde birikiği küçük taş havuz. (I, s.381)
58. Avkan (II)	: Suyun toplandığı yer. (I, s.386)
59. Avkın	: 2. Üstü kapalı veya açık su yolu, ark. (I, s.386)
60. Avla (I) [Avlā, Avlağ (I) -1, Avlağa -3, 4, 7; Avlağı (I) -1, 4; Avlağu, Avlak (IV) -3, Avlay, Avli, Avlo -1, 3, 5; Avlu (III), Avlu İçi, Avlum -1, Avsıt (I), Avul (I) -1, Ay Avlağı]	: 8. Tahıl yıkamak için su kenarında yapılan ark, küçük havuz. (I, s.388)
61. Avlak (III)	: 2. Bataklık ve sulak yer. 4. Akarsularda balık avlanan durgun yer. (I, s.389)
62. Ayak (III)	: 4. Sıcak su kaynağı. (I, s.399)
63. Ayazma (I)	: Kaynak, kutsal kaynak, maden suyu. (I, s.410)
64. Ayazmana	: Dağlarda su kaynağı. (VI, s.4435)
65. Ayılğan	: Akarsu yolu üzerinde sığ, temiz, dar yer. (I, s.41)
66. Ayırdım [Ayırt (I) -1]	: Yol ya da su yollarının birleştiği yer. (VI, s.4436)
67. Aylan [Aylak (V)]	: 3. Tarla sulamakta kullanılan kuyu. (I, s.424)
68. Aynaz	: Sulu yer, bataklık. (I, s.428)
69. Azmak (I)	: 1. Akarsu kenarlarında yağmurdan sonra tarlalarda, yollarda görülen küçük su birikintisi, gölcük, su toplanan çukurcuk. 2. Bataklık, sazlık, büyük su birikintisi. 3. Akarsuyun denize döküldüğü yer. (I, s.441)
70. Azman (II) [Azmanlık]	: 1. Çalı ve dikenli bol tarla. 2. Bataklık. (I, s.442)
71. Badıfan	: Ana su kanallarından açılan ikinci derece kanalların ağzı. (I, s.466)
72. Bağla (IV)	: Ufak göl. (I, s.481)
73. Bağlak (V)	: Ana suya karışan derecikler. (I, s.481)
74. Balgamhk [Balgan - 2, Balganhk, Balıhan, Balkan - 5, Balkanlık]	: 1. Bataklık, sazlık. (I, s.503)

75. Balgan	: 1. Bataklık, sazlık. (I, s.503)
76. Balhan	: 1. Sazlık, bataklık. 2. Pis suların biriktiği yer. (I, s.504)
77. Balık Kulağı [Balıklağı]	: 3. Kışın balıkların biriktiği ve çok olduğu yer. (I, s.505)
78. Balkan [Balgam - 1, Balgamlık -1, Balgan-1 Balğan (II) -1, Balhan-1, 2, Balkannık)	: 1. Sazlık, bataklık. 2. Pis suların biriktiği yer. (I, s.507)
79. Bana (II)	: Kaplıca. (I, s.515)
80. Banaz (III)	: 2. Akarsuyun yüzmek için derinleştirilmiş yeri, su birikintisi. (I, s.516)
81. Bandak (II)	: 1. Dağlardan inen suların dağ eteğinde meydana getirdiği bataklık. (I, s.517)
82. Bara (I)	: 2. Göl. 3. Bataklık. (I, s.523)
83. Barak (VI)	: 2. Yeşillenmiş sazlık. 3. Kirli göl. (I, s.524)
84. Batağan (I)	: Bataklık. (I, s.568)
85. Bataka [Batalaç, Batalak (I), Batalga, Batalgan, Batılga, Hatılğan -1, Batılğanlık, Hatılka, Batılkan, Batırgan, Batlak (II), Butalga]	: 1. Sazlık, bataklık, çayırlarda kapalı küçük bataklık. (I, s.569)
86. Batılğan [Batağan (II)]	: 1. Sazlık, bataklık, çayırlarda kapalı küçük bataklık. (I, s.570)
87. Batınca	: Suyun kaybolduğu yer. (I, s.571)
88. Becenelik	: Bataklık. (I, s. 592)
89. Bel (V)	: Suların ayırım yeri. (I, s.605)
90. Belen, Beleñ (I) [Bel (III) -1, 2, 4; Belalan, Belan -1, 2; Belenğ -1, 2; Belenk (I), Belon, Bilan, Bilān (I)-1]	: 8. Derelerin birleşip aktığı büyük dere: Kırk dereyi bir belen keser. (I, s.612)
91. Berdelik	: Sazlık, bataklık.(I, s.631)
92. Bere (III)	: 2. Suyun aktığı yer, su yatağı. (I, s.633)
93. Besrek (III)	: Büyük su birikintisi. (I, s.640)
94. Bet (II)	: Ana arkten tarlaya su kesilen yer, bent. (I, s.645) 2. Su yolu, ark. (VI, s.4457)
95. Beye	: 1. Suyun biriktirildiği toprak havuz. (I, s.647)
96. Bıçık (I) [Bıçık (III), Bıçıntı -1, Bıçık (I) -2]	: Sel yatağı, dere, dere yatağı. (I, s.656)
97. Bıçıntı	: 1. Sel yatağı, dere, dere yatağı. (I, s.657)
98. Bığ (I) [Bıh, Bik (I)]	: Tarlada açılan su yolu, ark. (I, s.662)
99. Biçik (I)	: 1.İki derenin birleştiği yer. 8. Su yolu. (I, s.683)
100. Boğsak (III)	: 1. Dere kıyısı, sığ, nemli yer. 2. Derelerin, dağların kesiştikleri yer, boğaz. (I, s.730)
101. Bozantı (II)	: Otlak, sulak yer. (I, s.749)
102. Bödenk [Böglen]	: Dere ve çayırların derin yeri. (I, s.757)
103. Bödenk [Böglen]	: Dere ve çayların derin yeri. (I, s.757)
104. Bödet	: Dere, çay. (I, s.757)
105. Böget [Bölet -3, Böned, Bönet -2]	: 1. Irmağın en derin yeri. 3. Havuz. 4. Gölün derin yeri (I, s. 758)
106. Bögetlik	: Suyun toplandığı çukur. (I, s.758)

107. Böget [Böet -1, Böğenti -1, Bölet 2, Böne, Böñet -1, Bövet -1, Böyet, Buğenti, Buğet -I, Büğenti, Büğek (II) Büğenti, Büğet -2, Bünet -2, 3; Büvet -3, Büyet]	: 1. Su birikintisi, gölcük, bataklık. 3. Taştan veya balçıktan yapılan ve içinde su biriktirilen havuz. (I, s.763)
108. Bönet, Böñet	: 2. Havuz. (I, s. 769)
109. Börke	: Havuz. (I, s.770)
110. Bösek	: Yağmur sularının toplandığı çukur. (I, s.773)
111. Bucak (IV) [Bıcak(II)]	: 6. Çay, ırmak kıyılarındaki tarla ile su arasındaki çayır, sazlık, çalılık yer. (I, s.776)
112. Buduk (II)	: Hayvanların su içtiği yer.) (I, s.778)
113. Buğet	: 1. Su birikintisi, gölcük, bataklık. (I, s.780)
114. Bulak (I) [Balak (Iı) -1, Bilah, Bilağ, Buğlek, Bulag, Bulah -1, 2]	: 1. Kaynak. (I, s.785)
115. Bulatahık	: Bataklık. (I, s.787)
116. Bunar, Buñar [Bınar, Binar, Buğar, Buvar ,1 ,2]	: 1. Çeşme, pınar. 2. Kaynak. (I, s. 792)
117. Bunat	: Kaynak. (I, s.792)
118. Burgu	: Artezyen kuyusu. (I, s.797)
119. Buvet	: 2. Irmağın en derin yeri. (I, s.807)
120. Büet	: Irmağın en derin yeri. (I, s.812)
121. Büğet	: 1. Irmağın en derin yeri. 2. Su birikintisi, gölcük, bataklık. (I, s.813)
122. Bük (III)	: 1. Akarsularda kıvrıntı dönemeç.
123. Bük (III) [Bükleç, Buküş-L,2; Bükçe • I, 2; Bükemeç -1, 2; Bükleç (II) -1,2; Büklembeç -1, Bükleş -1, 2; Bükülüç, Büküm, Bükümbeç, Bükme (I), Bükmeç, Bükmet Bükürç, Büküç - L, Bükülgeç -I, 2; Büküm -3, Bükümeç, Büküş (I) -1, 2]	: 2. Akarsuların büküntü yerleri. (I, s.816) 2. Akarsuların en derin ve durgun akan yeri. (VI, s.4469)
124. Bükleç (II)	: 2. Akarsuların büküntü yerleri. (I, s.817)
125. Bükleş	: 2. Akarsuların büküntü yerleri. (I, s.817)
126. Bükümbeç	: Akarsuların büküntü yerleri. (I, s.817)
127. Bünek (I)	: 2. Irmağın en derin yeri. (I, s.822)
128. Bünget	: Irmağın en derin yeri. (I, s.822)
129. Büngüldek (I) [Bıngıldayık -2, Böngüldek -2, Büğleşen, Büğlü (II), Büngüdük, Büngül (I) -2, Büngüldeyik, Büngüleç]	: Kaynak, pınar. (I, s.823) 2. Gür kaynak. (VI, s.4470)
130. Bürke	: Havuz. (I, s.827)
131. Büvet [Böet -2, Bögen (L), Bögert, Böget -L, Böğ (II), Böge (II), Böğek, Bögen (III), Bögenek, Böğenti -2, Böget -2, Böventi, Bövet -3, Böyenti	: 2. Irmağın en derin yeri. 5. Mandaların çıktığı bataklık (I, s.832)

Buğat, Buvek, .Buvet -1, 2, Buet -I, 2, 3; Buge (I), Bütet -1, 3; Bünek (I) -1, 2; Bünet -1, Bünget, Büve (III) , Büvek -I, Büvent, Büventi] I	
132. Cablak [Caplak (I), Cukulak, Çapul (II) -2, Çukulak]	: Obruk, su doldurulan çukur. (II, s.838)
133. Çağıldak (I) [Cağlak (II) -L, Carcara (II), Coğıldak, Cöylek, Çağalgan, Çağçara, Çağlagan, Çağlak (I), Çağlam, Çağlan-1, Çağlar, Çağsak (III) -2, Çağva, Çahlak, Çalgain (IV), Çallayuk, Çanğlağa, Çankıldak, Çanlağı, Çauşak, Çardak (II), Çavlan, Çaylak (I) -1, Çaylan (II), Çelek (III), Çırakman (IV), Çoğlağan]	: Çağlayan. (II, s.843)
134. Çağlak (II) [Çağlan, Cevrinti, Çevlik (II), Çevrengeç, Çevrik (II), Çevrim (I), Çevrinti (II), Çevrük (II), Çezeke, Çoplan - L]	: 2. Suyun akıntılı yeri, su çevirisi. (II, s.845)
135. Cah	: 2. Kuyu. (II, s.1039)
136. Canelik	: Derelerin denizle birleştiği yer. (II, s.855)
137. Caver	: Su tutulan yer. (II, s.865)
138. Cıbil (VI)	: 1. Suyun sığ yeri. 2. Suyu az ırmak ve gölcük. (II, s.891)
139. Cıbir (VII) [Cıbil (VI) -1, Cıpıl (II)]	: Suyun sığ yeri. (II, s.893)
140. Cığıl	: Suyun sığ yeri. (II, s.899)
141. Cımız (I)	:1. Yaz, kış sulu olan yer, bataklık, (I, s.917)
142. Cııldan	: Suyun sığ yeri. (II, s.925)
143. Cırantı	: Yamaçlardan akan sellerin yaptığı küçük dereler. (II, s.925)
144. Cırtan	: Küçük şelale. (II, s.925)
145. Cıvık (III)	: Bataklık. (II, s.943)
146. Cıydan	: Derin olmayan dere. (II, s.945)
147. Ciberik (II)	: Sulu yer. (II, s.954)
148. Cibil	: 2. Suyun sığ yeri. (VI, s.4475)
149. Cilgar [Cilhar (I)]	: 1. Akarsu kolu. (II, s.965)
150. Cimcimelik (Cimcimeliyh)	: Bataklık. (II, s.972)
151. Cinkörez	: Efsanevi, tabanı olmayan bir kuyu. (II, s.981)
152. Cirenk	: Ana arkten ayrılan küçük ark. (II, s.985)
153. Coblan (I) [Cebel (IV) -4, Coblum]	: 1. Bataklık. (II, s.992)
154. Coblan (II) [Caplan -1, 2; Caplanlık, Coblandere, Cobran, Cohrum, Coc, Cocak (I), Coç -I, Coçluk, Cohlan,	: 1. Büyük, derin dere. 2. Bataklık. (II, s.993)

Copbon, Coplan (I) -1, 3; Cor (VIII), Corma, Cumbuldum, Cırpan (I), Coç (II)-1]	
155. Cobul (I)	: 1. Batakılık. (II, s.993)
156. Coç	: 1. Batakılık. 2. Sulu, çimenli yer. (II, s.994)
157. Com (II)	: Suyun en derin yeri. (II, s.996)
158. Combak (II)	: Küçük göl. (II, s.997)
159. Conp	: Denizin sığdan sonra birdenbire derinleşen yeri. (II, s.999)
160. Cop (II)	: Batakılık. (II, s.999)
161. Coplan (I)	: 1. Batakılık. (II, s.999)
162. Coşak (I)	: Batakılık. (II, s.1003)
163. Cömrük	: Kaplıca. (II, s.1007)
164. Cör [Çörme]	: Batakılık, sazlık. (II, s.1007)
165. Culfabaşı	: Suyun dönek yeri. (II, s.1012)
166. Cumbulak (II)	: İyi su biriken yatak. (II, s.1015)
167. Cumburt (II)	: Küçük göl. (II, s.1016)
168. Cunur (I) [Çunur -2]	: Hamam havuzu. (II, s.1017)
169. Cunut (II)	: 1. Suyun çıktığı yer, kaynak. 2. Batakılık. (II, s.1017)
170. Curum (II)	: 1. Taş havuz. (II, s.1019)
171. Cünüt (Cunut (I), Cünütlük, Cünütsevi, Çünüt]	: Batakılık. (II, s.1027) Sulu, suyu kesilmeyen yer. (VI, s.4476)
172. Çağlak	: Suyun yüksekte düşüğü yer. (VI, s.4477)
173. Çağlı Pınar	: Suyu bazen kesilen bazen akan pınar. (II, s.1037)
174. Çağsak (III)	: 1. Suyun biriktiği yer. (II, s.1038)
175. Çahrah (I)	: Çay ve derelerin geçit verdiği yer. (II, s.1040)
176. Çakrak (III)	: Akarsuların en akıntılı yeri. (II, s.1046)
177. Çalak (VII)	: Küçük çağlayan. (II, s.1049)
178. Çalgam (II) [Çalgan -2]	: Suyun akıntılı yeri. (II, s.1051)
179. Çalgan	: 1. Taşlık ve meyilli su yatağı. 2. Suyun akıntılı yeri. (II, s.1051)
180. Çalkara	: Su kenarındaki kaynak. (II, s.1058)
181. Çalma (X)	: Orman ve çalılık içindeki otu bol sulak yer. (II, s.1059)
182. Çamır Çaylak	: Batakılık, çamurlu yer. (II, s.1064)
183. Çamura [Çamur]	: Sazlık, bataklık. (II, s.1066)
184. Çanakte	: Şelale. (II, s.1067)
185. Çançır	: Küçük çağlayan. (II, s.1067)
186. Çanlıak	: Şelale ve çağlayanların döküldükleri bataklık. (II, s.1071)
187. Çaparıs	: Taşlı, sırpa dere. (II, s.1074)
188. Çarşak [Cah (I), Car (IV) -1, 2; Çaşak (I) -1,2]	: 4. Çağlayan. (I, s.1084)
189. Çaşak	: 4. Çağlayan (I, s.1085)
190. Çat (I) [Catak, Çatak (I) Çatal (III), Çatan (II), . Çatayaz (III), Çatık (I) .2, Çatıntı (I), Çatır	: 1. İki dere veya iki yolun birleştiği yer. (I, s.1086)

(II), Çatırık {I}, Çatrık, Çatuk (II) -1, 2 ; Çatun, Çatyol]	
191. Çatak (II)	: 1. Su akıntılı yerler. 2. Dağlarda derin dereler. (I, s.1087)
192. Çatık (I) [Çatılı]	: 2. İki dere veya iki yolun birleştiği yer. (I, s.1089)
193. Çatuk (II)	: 2. İki dere veya iki yolun birleştiği yer. (II, s.1092)
194. Çavdırma (III)	: Akarsuyun kollara ayrıldığı yer, savak. (II, s.1093)
195. Çayanası [Çayevi]	: Çayın taşarak iki tarafında bıraktığı yatak yerleri. (II, s.1097)
196. Çayğara [Çaykara, Çaybeği, Çayğara, Çaykara, Çayrak (II)]	: 1. Çay kenarında çıkan göze, kaynak, pınar. 2. Kumsal, nehir yatağı. (II, s.1097)
197. Çaylak (I)	: 2. Irmağın en geniş yeri. (II, s.1097)
198. Çaylan (I)	: 1. Akarsuların geçit verdiği yer. (II, s.1098)
199. Çayrampalık	: Sulak, bataklık yer. (II, s.1098)
200. Çeğnek	: Yolun üstündeki bataklık. (II, s.1107)
201. Çeke Çamur	: Bataklık. (II, s.1109)
202. Çem (II)	: Akarsu. (II, s.1127)
203. Çemlik (II)	: Kaplıca. (II, s.1131)
204. Çenak (Cenak)	: İki derenin birleştiği yer. (II, s.1133)
205. Çepöz (III)	: Denizde yosun, sünger taşları ile sazlı yerler. (II, s.1143)
206. Çerme (I) [Çerma]	: 1. Çay kenarlarında sulu ve yeşil yer. 2. Akarsuların topraktan çıkan sızıntısı, memha, kaynak. 3. Çeşme. 4. Sıcak su kaynağı, kaplıca. (II, s.1147)
207. Çermik [Çerme (I) -4, Çermih, Çermük]	: Sıcak su kaynağı, kaplıca. (II, s.1147)
208. Çevre (II)	: Akarsuyun bölündüğü yer. (II, s.1152)
209. Çeylen (II)	: Çay ve derelerin derin olmayan yeri. (II, s.1156)
210. Çıgılan	: Suların sığ ve balık yatağı olan yeri. (II, s.1161)
211. Çıkak	: Kaynak, memba. (
212. Çılçılan	: Çağlayan, şelale. (II, s.1171)
213. Çımık (III)	: Bataklık. (II, s.1176)
214. Çırazan	: Düden, yer altına akan suların oyup getirdiği derin kuyu. (II, 1186)
215. Çırçır (V)	: 1. Yüksekten akan su, küçük çağlayan. (II, s.1186)
216. Çırmar	: 2. Tarlayı sulamak için açılan su yolu. (II, s.1188)
217. Çırnık (III)	: Küçük dere. (II, s.1188)
218. Çırtık (V)	: İnce su yolu. (II, s.1190)
219. Çıtırık (VI)	: İki derenin birleştiği yer. (II, s.1195)
220. Çızı	: 1. Tarlada su yolu. (II, s.1202)
221. Çibil (II)	: 1. Çok sulak yer, çayır. (II, s.1202)
222. Çibil (III)	: Çayın sığ olan yeri. (II, s.1202)
223. Çilen (I)	: Sığ yer, suyun derin olmayan yeri. (II, s.1216)
224. Çinçin (IV)	: Su kuyusu. (II, s.1226)
225. Çipil (III) [Cibil (VIII), Cibillik (II) -3, Cilim (I), Cipil (I), Cipilden, Çipillik (I)]	: 2. Bataklık. 3. Sığ su. (II, s.1232)

226. Çipildek (I) [Çipilden]	: Suların sığ yer. (II, s.1233)
227. Çipillik	: Sulu, çamurlu yer. (VI, s.4481)
228. Çirik (IV)	: Az akan bazen de hiç akmayan pınar. (II, s.1235)
229. Çiringil	: Pınar. (II, s.1235)
230. Çirlen	: Sığ yer. (II, s.1236)
231. Çirmar	: Tarlaları sulamak için yapılan su yolu. (II, s.1236)
232. Çirpinti (I)	: Denizle çayın birleştiği yer. (II, s.1237)
233. Çizi (I) [Cızı (II) -1, 2; Cızılık (II), Cizi (I) -1, 3; Cızı -1, 2; Çizik -1, 2]	: 1. Tohum ekmek için pullukla açılan yer, karık. 3. Tarlada su yolu. (II, s.1253)
234. Çoç (II)	: 1. Bataklık. (II, s.1255)
235. Çoğuş	: Göllerde kamışlar arasından geçen kayık yolu. (II, s.1258)
236. Çokek	: 1. Bataklık, sulu arazi. 2. Dağ geçitlerindeki basık yerler. (II, s.1260)
237. Çokrak (I)	: 1. Pınar. 2. Kaplıca, ılıca. (II, s.1261)
238. Çollag	: Yüksek ve geniş çağlayan. (II, s.
239. Çongül	: Gölcük. (II, s.1
240. Çoplan [Çopul	: 2. Su biriken yer. (II, s.1269)
241. Çorma	: Bataklık yer. (II, s.1272)
242. Çögürte	: Su yolu. (II, s.1280)
243. Çökek (I) [Çökelge, Çöknek]	: 1. Bataklık, su kenarı. (II, s.1281)
244. Çöl (I)	: 4. Sazlık yer. 5. Azıcık kazılınca su çıkan yer. (II, s.1283)
245. Çöllen [Çörçörüm]	: Çağlayan. (II, s.1283)
246. Çölpek	: Su biriken çukur yer. (II, s.1284)
247. Çöngül (II)	: Ufak bataklık yer. (II, s.1288)
248. Çöre (I)	: Çeşme. (II, s.1292)
249. Çörlen	: 1. Çeşme. (II, s.1293)
250. Çörmük (II)	: Kaplıca. (II, s.1293)
251. Çörten (I) [Cortum, Cörtlen, Çoratan, Çortan, Çorten, Çortuk (I), Çortum, Çortun -1, Çөгerten, Çөгürtlen, Çöklek, Çöklem, Çöklen, Çöldek, Çöleki, Çölen, Çöllem, Çölten, Çöplek, Çöpleñ (I), ,;Ördek (I), Çörte (I), Çörtek M, Çörtele, Çötle (II), Çörtlegen, Çördek, Çörtlen, Çörtlet, Çörtlük (I), Çörtmen, Çörtür, Çöt (II), Çöten (III), Çötle, Çötlek, Çötlen, Çötmen, Çövle, Çövürten]	: 2. Kuyu veya çeşme suyunun çıktığı küçük havuz, yalak. (II, s.1294)
252. Çörtle (I)	: Memba, pınar. (II, s.1294)
253. Çunur	: 2. Hamam havuzu. (II, s.1304)
254. Çurmut	: Su yolu. (II, s.1305)

255. Dabul (II)	: Tarla ve bostanlarda evlek ve tarhlar arasında açılan su yolu. (II, s.1316)
256. Dağar (I) [Dagar (I) -1,2; Dager, Dağarcık (I) -1, 2; Dahar (II)]	: 9. Su deposu. 10. Havuz, tabakanelerde derilerin ıslatıldığı havuz. (II, s.1323)
257. Dalyon	: Denizin boyu açmayan sığ yeri. (II, s.1347)
258. Dartma [Datma]	: 3. Su yolu. (II, s.1373)
259. Dayaz [Deyaz (II)]	: Derin olmayan su kenarı, sığ. (II, s.1386)
260. Daylı (V)	: Suyun bol olduğu yer. (II, s.1389)
261. Değiz [Deyiz]	: Deniz. (II, s.1402)
262. Dere Bıçığı [Dere Bıçığı, Dere Biciği]	: Birkaç derenin birleştiği yer. (II, s.1432)
263. Dere Mıcığı	: Büyükçe bir dereден sağa sola ayrılan derecikler. (II, s.1433)
264. Deringöz	: Dere. (II, s.1434)
265. Deşnek	: 1. Kaynak: Deredeki deşneğin suyu tatlıdır. (II, s.1439)
266. Dırıl (I)	: Dere kenarı. (II, s.1470)
267. Dombul (II)	: Suyun ayrıldığı ana bent. (II, s.1552)
268. Domuzluk (I) [Damızlık (III), Damuzluh, Doguzluk, Doğuzluh, Doğuzluk -2, Domuzduh, Domuzla, Donguzluh, Donguzluk -1, Donızlağı, Donuzluh, Donuzluk, -1, Donzluk, Douzluk]	: Su değirmenlerinde çarkın bulunduğu ve döndüğü yer. (II, s.1556)
269. Dongurdak (I)	: Çağlayan. (II, s.1560)
270. Donuz Batıran	: Geçilmesi zor çamurlu yer, bataklık. (II, s.1562)
271. Dölek (IX)	: 2. Yağmur sularının düz bir yerde birikerek oluşturduğu göl. (II, s.1578)
272. Dönmeç	: 2. Suyun dolanarak aktığı yer. (II, s.1586)
273. Dudam	: Yukardan akan suyun kuyu şeklinde oyduğu yer. (II, s.1595)
274. Duden	: 1. Su kaynağı. 4. Bataklık. (II, s.1595)
275. Düden (I) [Döden, Duden, Düden -1, 2, 3, 4]	: 1. Su kaynağı. 2. Kuyu. 3. Tabii boşluk, tabii lâğım. 4. Derin ve geniş su birikintisi. 5. Bataklık. 8. İçinde girdap bulunan su.
276. Dülek (I)	: Düz yer, düden (I) (II, s.1627)
277. Dünger	: Gölcük. (II, s.1631)
278. Düvet	: Kuyu. (II, s.1642)
279. Egren	: Suyun derin yeri. (III, s.1673)
280. Eğiş (III)	: 1. Tahıl ve bostanları sulamak için sabanla açılan yol. (III, s.1680)
281. Eğişmeç (II)	: Bostanın su yolu. (III, s.1680)
282. Eğmeç (II)	: 2. Çay ya da ırmağın kıvrıntı yer. (III, s.1681)
283. Eğrek (I)	: 4. Hayvanların toplu olarak durdukları su başı. (III, s.1682)
284. Eküge	: Su yollarının bölünme yeri. (III, s.1701)
285. Endeme	: 2. Sebzeleri sulamak için açılan su yolu. (III, s.1746)

286. Eneç (I)	: 2. Az akan ya da hiç akmayan dere. 3. Dağlarda kışın akıp, yazın kesilen kaynağın yatağı. (III, s.1747)
287. Enet (II)	: 1. Kayık ve gemilerin denize indikleri düz yer. 2. Enginde akan suya ve pınara gidebilmek için açılan yol. (III, s.1751)
288. Engebe (III)	: Dere. (III, s.1752)
289. Erkek (II)	: En geniş su yolu. (III, s.1774)
290. Esik (I)	: 10. Suyu kesilmiş dere. (III, s.1781)
291. Eslen	: 2. Küçük sel yatağı. (III, s.1785)
292. Eşme (I)	: Kaynak, pınar. (III, s.1794)
293. Eyeç	: Su birikintisi, gölcük. (III, s.1820)
294. Eynal	: Kaplıca. (III, s.1824)
295. Gac	: Küçük su kanalı. (III, s.1886)
296. Gahlık [Gahlık]	: Suyun biriktiği çukur yerler. (III, s.1896)
297. Gandak (III)	: 2. Bataklık. (III, s.1910)
298. Gandak (VII)	: 2. Su arklarının derin yeri. (III, s.1910)
299. Gane (I)	: Küçük havuz. (III, s.1910)
300. Gapız	: İki dağın arasındaki su geçidi. (III, s.1917)
301. Garık (III) [Garıg, Garıh (II)]	: Bahçe ve bostanlarda, sulama için açılan ark, hendek. (III, s.1925)
302. Garim (III)	: Bataklık sularının çekilmesi için yapılan ark. (III, s.1927)
303. Gayah	: Dere. (III, s.1943)
304. Gaynarca	: Kaynak. (III, s.1948)
305. Gayreç	: Büyük suların geçit yeri. (III, s.1949)
306. Geçek Geçit	: Büyük suların geçilebilecek yeri. (III, s.1961)
307. Gedevet (III)	: Bahçe ve ekinleri sulamak için açılan su arkları. (III, s.1966)
308. Gediz	: Su birikintisi, gölcük. (III, s.1967)
309. Gencer (II)	: Havuz. (III, s.1989)
310. Geran	: Kuyu. (III, s.1994)
311. Gerenlik (II)	: Az sulak yer. (III, s.1999)
312. Geriz	: Kaynak, çeşme. (VI, s.4510)
313. Geriz (II)	: 1. Kuyu, gölcük. 2. Çeşme. 3. Baraj. (III, s.2003)
314. Germav	: Kaplıca. (III, s.2004)
315. Gerz (II)	: 1. Kanalizasyon. 2. Yollarda olan üstü açık su yolu. (III, s.2007)
316. Gevel (III)	: 1. Bahçe ve tarla sulamak için açılan ince su yolu, ark. (III, s.2008)
317. Gever (I) [Gavar, Geber, Gefel, Gener, Gevar, Gevel (III) -1, 2]	: 1. Bahçe ve tarla sulamak için açılan ince su yolu, ark. (III, s.2009)
318. Gıyak (III)	: Sazlık, bataklık. (III, s.2065)
319. Girme (I)	: Ilıca. (III, s.2085)
320. Gomek	: 1. Bataklık yer. (III, s.2099)
321. Gopul	: Suyun toprağı oyduğu yer. (III, s.2103)

322. Goru	: 3. Su akıtmak için kazılan üstü açık kanal, ark. (III, s.2106)
323. Goşgoş	: Küçük şelale, çağlayan. (III, s.2107)
324. Goyak (I) [Goyah]	: 3. İki derenin birleştiği yer. (III, s.2111)
325. Göbet (II) [Gobet (II), Göbert (II), Göböget, Göbüget]	: 1. Akarsu yataklarındaki derin yerler. 4. Yapay göl. (III, s.2117)
326. Göğlet [Gömbet, Görelgeç]	: 1. Akarsuların kimi yerlerde oluşturduğu gölcükler. 2. Dere içindeki çukurlar. (VI, s.4512)
327. Göktingiz	: Deniz. (III, s.2139)
328. Gölek (I) [Golmeç, Gölbeç, Gölbek, Gölbent (I), Gölbet, Gölebek (I), Göleç -1, Gölembeç, Gölen, Gölenbek, Gölenti -1, Gölep -1, 3; Gölerti (I), Gölet (I) -1, 3; Göllek -1, Gölmeç]	: 1. Gölcük. 3. Tarla içerisinde bulunan su havuzu, bataklık. (III, s.2142)
329. Gölenti	: 1. Gölcük. 2. Arklardan su almak için açılan çukur. (III, s.2143)
330. Gölep	: 1. Gölcük. 3. Tarla içerisinde bulunan su havuzu, bataklık. 4. Akarsu yataklarında suların toplandığı çukur yerler. (III, s.2143)
331. Gölet (I)	: 1. Gölcük. 3. Tarla içerisinde bulunan su havuzu, bataklık. 4. Akarsu yataklarında suların toplandığı çukur yerler. (III, s.2144)
332. Gölet (II)	: İçinde ham deri ıslatılan dört köşeli havuz. (III, s.2144)
333. Göllek	: 1. Gölcük. 2. Sazlık, bataklık. (III, s.2145)
334. Gölpe	: Havuz. (VI, s.4512)
335. Gömbet	: 2. Dere içindeki çukurlar. (III, s.2147)
336. Gömek	: Çamurlu, bataklık yer. (III, s.2149)
337. Gömme (VI)	: Kazılarak açılan kaynak, pınar. (III, s.2150)
338. Gömük (I) [Göbüt (VII), Gömüklük, Gömüksü, Gömülgeç, Gömülgen, Gömütlük, Günüt]	: 1. Sazlık, bataklık. (III, s.2150)
339. Göper	: 1. Yerden yükseltilerek yapılan su arkı. (III, s.2157)
340. Göver (II)	: Su arkı. (III, s.2169)
341. Göz (III) [Göze (I) -1, Gözek (I), Gözene (II)]	: 1. Suyun çıktığı yer. 3. Kuyu. 4. Derin bataklık. (III, s.2174)
342. Gözcük	: Çok yağışlardan sonra yerden çıkan, sonra yok olan küçük su kaynakları. (III, s.2177)
343. Göze (I)	: 1. Suyun çıktığı yer. 2. Çeşme. (III, s.2177)
344. Gözen (II)	: Sulak yer. (III, s.2179)
345. Gözen (IV)	: Pınar. (III, s.2179)
346. Gözlük (V)	: 1. Su kaynağı. 3. Büyüklü küçüklü, akıntılı ve akıntısız bataklıklar. (III, s.2183)
347. Gözmek (I)	: Çeşme. (III, s.2183)
348. Guyu (I)	: Kuyu. (III, s.2204)
349. Güldürtü Gölü	: Çağlayan. (III, s.2218)
350. Güm (I)	: Suyun derin yeri. (III, s.2221)

351. Gmbet	: Küçük derelerdeki derin yer, ukur. (III, s.2221)
352. Güngörmez (III)	: Su kaynağı. (III, s.2229)
353. Grgre	: ağlayan. (III, s.2236)
354. Grlek (I) [Gldrdek (I), Glleyk, Gmbirik, Gmbldek, Gmbrdek, (II), Grlegen, Grleyik (II)]	: 1. ağlayan. (III, s.2236)
355. Gyer	: 1. Su yolu, ark. (III, s.2242)
356. Gyl	: Su kaynağı. (III, s.2242)
357. Gze	: 1. Su kaynağı. (III, s.2243)
358. Haden (II)	: Tabakhanelerde ierisinde deri terbiye edilen havuz. (III, s.2250)
359. Haf (V)	: Gl. (III, s.2250)
360. Haftamal	: İlkbaharda kısa süre akan pınar. (III, s.2251)
361. Hambal (I)	: Bahçedeki küçük arklar. (III, s.2265)
362. Handek	: Su yolu. (III, s.2272)
363. Haraf (II)	: Suyun döküldüğü havuz. (III, s.2282)
364. Harç [Har, Harık]	: Su yolu, ark. (III, s.2288)
365. Harık	: Küçük su yolu, ark. (VI, s.4517)
366. Harlak (I) [Harbek, Harldak (I), Harlayık, Harlık]	: 1. ağlayan. 3. Dere. 4. Devamlı akan eme. (III, s.2291)
367. Harlaka	: Su yolu, ark. (III, s.2291)
368. Havat	: Bahçe havuzu. (III, s.2309)
369. Havęın	: Su yolu, ark. (III, s.2310)
370. Havıt (II)	: 2. Havuz. (III, s.2311) Tarla sulamakta kullanılan küçük gl. (VI, s.4518)
371. Havut (I)	: 1. Su biriktirmek için açılan ukur. 2. Su kaynağı. 4. eme. 6. Hayvanların su içtikleri yer. (III, s.2313)
372. Heceriyye	: st açık ya da kapalı, tatan yapılmış su yolu, ark. (III, s.2325)
373. Heğiz	: Tütün tarlasında açılan su yolu. (III, s.2329)
374. Hekağı [Hegge]	: Yer altı su yolu, kanal. (VI, s.4519)
375. Hekv	: 2. Ark. (III, s.2330)
376. Hekge [Hekirge, Hekuge, Hekrge]	: Tatan yapılmış üstü kapalı su yolu. (III, s.2330)
377. Hevis (I)	: 1. Bahçeyi sulamak için açılan ark. (III, s.2351)
378. Hınar	: 1. Çok derin dere. (III, s.2363)
379. Hııldak	: Kükürtlü kaynak suyu. (III, s.2376)
380. Hıır (IV)	: Sulu yer. (VI, s.4520)
381. Hop (III)	: Tarlaları sulamak için, tarlanın yksek yerine yapılan havuz. (III, s.2404)
382. Hopa (IV)	: 1. Derelerde balığın bulunduğu ve gizlendiği yer. 2. Sazlık ve bataklık yerler. (III, s.2404)
383. Hope	: Havuz. (III, s.2405)
384. Horlak	: Kaynak, pınar. (III, s.2411)
385. Horlavık	: Derelerdeki ukurlar. (III, s.2411)
386. Hornaka	: Bahçe duvarlarının altından geçen su yolu. (III, s.2411)

387. Hotulcuk	: Pek derin olmayan kuyu, pınar. (III, s.2420)
388. Hundi	: Akıntılı derin havuz, kaynak. (III, s.2443)
389. Hurhura	: Küçük çağlayan. (III, s.2444)
390. Ibılık	: Çay dönemeçlerinde balıkların sığındığı yer. (IV, s.2455)
391. Ilıcak (I) [Ilcacık, Ilıcağ, Ilıcan, İlğ, Ilımuk, İmıcak]	: 2. Sıcak su kaynayan yer. (IV, s.2471)
392. Ilıman	: 1. Kaynak. (IV, s.2472)
393. İlkınlık	: Bataklık. (IV, s.2474)
394. İmbıldak	: Bataklık. (IV, s.2475)
395. İrhım	: Akarsuyun bir kolu. (IV, s.2485)
396. İrim Gırım	: Dağ, bayır, dere ,tepe. (IV, s.2487)
397. İrlamaz	: Suyu az akarsu. (VI, s.4524)
398. Isını Yér	: Ilıca. (IV, s.2491)
399. İvlak (I)	: Doğal su yolu. (IV, s.2499)
400. İli (III)	: Buz tutan gölün donmayan yeri. (IV, s.2523)
401. İlipin	: Tarlaları sulamak için açılan ark. (IV, s.2527)
402. İmzük	: Örme kuyu. (IV, s.2538)
403. Kaba (III)	: Kaplıca. (IV, s.2578)
404. Kadarak	: 2. Su arkı. (IV, s.2590)
405. Kağlık	: Tarla, çay ve arkın yüksek yerlerinde suyun arkaya yığılmış durumu, bir çeşit göl. (IV, s.2597)
406. Kağşak (III) [Kavşak (II)]	: 1. Uçurum, sarp kayalık yerler. 4. Bataklık. (IV, s.2597)
407. Kahrelik	: Nehrin taşlık yatağı. (IV, s.2599)
408. Kahlık (I) [Kahlık (II), Karklık]	: 3. Deniz kenarında kayalıkların olduğu yer. 4. 3-4 metre derinliğindeki kuyu. 5. Su kaynağı. (IV, s.2600)
409. Kalum	: Sulu ve bataklık tarlaları kurutmak için açılan su arkaları. (IV, s. 2612)
410. Kamantı [Kanavar]	: Tarlayı sularken yüksek yerlere su çıkarmak için açılan ark. (IV, s. 2614)
411. Kanak (II)	: Çay, dere, ırmak. (IV, s. 2618)
412. Kandak (I)	: 1. Su birikintisi, bataklık. 2. Kurumuş dere. 3. Küçük dere. (IV, s. 2620)
413. Kane (II)	: 1. Havuz. (IV, s. 2622)
414. Kapçık (VII)	: Kaplıca. (IV, s. 2633)
415. Kapuz	: 1. Derin vadi, geçit, boğaz. 2. Dere. (IV, s. 2638)
416. Karaçökel	: Sazlık, bataklık. (IV, s. 2642)
417. Karanlı Oluğu	: 1. Suyun biriktiği yer.(IV, s. 2652)
418. Karasuluku (I) [Karasavla, Karasavlas, Karasoğul, Karasulak, Karasulluk]	: (IV, s. 2654) 2. Bataklık. (IV, s. 2654)
419. Kargın (I) [Kargun -2, Karkal, Karkon]	: 2. Erimiş buz ve kar parçalarının oluşturduğu akarsu. 5. Çağlayan. 6. Kaynak. 7. Su birikintisi. (IV, s. 2661)
420. Kargun	: 2. Erimiş buz ve kar parçalarının oluşturduğu akarsu. (IV, s. 2661)
421. Karık (I)	: 2. Bağ ve bahçeleri sulamak için açılan su yolu, ark. (IV, s. 2662)

422. Karım (IV)	: Bağı üst tarafına kazılan, yağmur sularını biriktirmek için açılan uzun çukur, ark. (IV, s. 2663)
423. Karım	: Bağlarda yağmur suyu için açılan kanal. (VI, s.4538)
424. Kark	: Ark, su yolu. (VI, s.4538)
425. Kastal	: Çeşme. (VI, s.4539)
426. Kastel (I)	: 1. Havuz. 2. Şadırvan. (IV, s. 2677)
427. Kaş (VIII)	: Su kaynağı. (IV, s. 2678)
428. Kaşa (III)	: Ark. (IV, s. 2679)
429. Kaval (I)	: Su arkı. (IV, s. 2687)
430. Kavalık	: 1. Bataklık. (IV, s. 2687)
431. Kavar	: 1. Tarla üzerindeki su yolları. 2. Ark başı, su çevrilen yer. (IV, s. 2688)
432. Kavuşak (II)	: 2. Gür akan dere. (IV, s. 2694)
433. Kayah	: 3. Sel yatağı. (IV, s.2697)
434. Kayan (II)	: Akarsu. (IV, s.2697)
435. Kayız	: Derenin dar ve dönemeçli yeri. (IV, s.2703)
436. Kaynarca (I) [Kaynar (I)]	: Kaynak. (IV, s.2705)
437. Kaypançalık	: Sulu, cıvık çamurlu yer. (IV, s.2707)
438. Kaytar (II)	: Pınar. (IV, s.2709)
439. Kāzır	: Nehrin ilk çıktığı yer, kaynak. (IV, s.2714)
440. Kelt	: Sulu, otlu yer, derenin içi. (IV, s.2736)
441. Kerdi (I) [Kerdivar, Kergi]	: 2. Evlekler arasından geçen su yolu, ark. (IV, s.2753)
442. Kerhiz	: Akarsu yatağı. (IV, s.2755)
443. Keriz	: Su yolu, ark. (VI, s.4548)
444. Kervet (I)	: Pınar. (IV, s.2760)
445. Kesik (I)	: 1. Tarla, bağ ve bahçe çevresine açılan hendek, ark. 5. Çayırın kıyılarındaki bataklık. (IV, s.2764)
446. Kınık	: Kaynak.(IV, s.2811)
447. Kırış (II)	: Tarlalardaki su yolu. (IV, s.2827)
448. Kırma (V)	: Küçük dere. (IV, s.2833)
449. Kırtış (I)	: 2. Tarlalarda ekin sulamak için açılan küçük arklar. (IV, s.2839)
450. Kısık (II)	: 1. Derenin ya da ırmağın çok dar yeri. 2. Ufak derelerin birleştiği yer. 3. İki dağ arasında sıkışmış ufak dere. (IV, s.2842)
451. Koğalık	: Hasır otu yetişen yer ya da bataklık. (IV, s.2902)
452. Kol (I)	: 1. Susuz dere. (IV, s.2907)
453. Konne	: Havuz. (IV, s.2919)
454. Kor (V)	: Dere. (IV, s.2923)
455. Korçan [Korkazan]	: Çağlayan, yüksekten akan su. (IV, s.2925)
456. Kori	: Suyu tarlayan dağıtan büyük ark. (IV, s.2926)
457. Korkuzan (I)	: Çağlayanların döküldüğü yüksek yer. (IV, s.2927)
458. Korsak (I)	: Sulak yer. (IV, s.2928)
459. Koşu (II)	: Büyük ark. (IV, s.2935)
460. Kova (II)	: Kuyu. (IV, s.2939)
461. Kovu (II)	: Çukur ve bataklık yer. (IV, s.2941)

462. Koylan	: Akarsuların en derin yeri. (IV, s.2943)
463. Köfdere [Köftere, Köftür]	: Bağ evlekleri arasından su akıtmak amacıyla açılan geniş ark. (VI, s.4569)
464. Kök (II)	: Dar ve derin dere. (IV, s.2952)
465. Köktere	: Suyun bölüm yeri. (IV, s.2953)
466. Kömük (I)	: Bataklık. (IV, s.2958)
467. Köstere (II)	: Tarlalarda herketen sonra açılan hendek ya da ark. (IV, s.2977)
468. Kötürüm (II)	: Su yolu, ark. (IV, s.2984)
469. Kövtere	: Bahçe ve tarlalardaki arklardan su almak için açılan ince su yolu. (IV, s.2984)
470. Köytöre	: Bahçelerde büyük arktan su almak için açılan küçük ark. (IV, s.2985)
471. Közlöv	: Pınar. (IV, s.2987)
472. Kudulu	: Göllerdeki sazlık yer. (IV, s.2992)
473. Kulak (III)	: 2. Küçük dereler. 4. Küçük vadi. 6. Akarsuların karaya giren ve durgunlaşan yerleri. 7. Göllerin karaya giren sivri kısımları. (IV, s.2995)
474. Kupak	: Çamurlu, bataklık, sulak yer. (IV, s.3004)
475. Kuyluç	: 1. Derelerin çukur yerleri. (IV, s.3020)
476. Kuynu (II)	: Kaynak. (IV, s.3021)
477. Kür (II) [Kürmez]	: 3. Bataklık. (IV, s.3043)
478. Langaz (I) [Longaz -1, 2]	: 2. Suların en derin yeri. (IV, s.3064)
479. Leyir	: Nehir. (IV, s.3076)
480. Limni	: Durgun sulu ve sazlık göl. (IV, s.3080)
481. Lok (II)	: Dere, çay vb. suların taşmasıyla oluşan bataklık. (IV, s.3085)
482. Lom (II)	: 1. Irmak. 2. Bataklık. (IV, s.3086)
483. Longaz (I)	: 2. Suların en derin yeri. (IV, s.3087)
484. Longaz (II)	: Deniz kıyılarında kayaların diplerindeki derin yerler. (IV, s.3087)
485. Lökme	: Suyun geçilecek sığ yeri, su geçidi. (IV, s.3092)
486. Löngez	: Çok çamurlu, bataklık. (IV, s.3093)
487. Löngöz [Langaz (I) -3, Longöz, Löngüz]	: 2. Deniz ya da nehirlerdeki derin kuyular. 3. Havuz gibi yapılmış ancak içi taşla örülmemiş su biriktirilen büyük çukur. 4. Derin göl. (IV, s.3093)
488. Mala (II)	: 1. Sulak yer. 3. Sazlık ve bataklık yer. (IV, s.3112)
489. Malak (VII)	: Dere. (IV, s.3110)
490. Meğel (II)	: Yazın sığırların serinledikleri göl ya da dere kıyıları. (VI, s.4591)
491. Ment	: Su arkı. (IV, s.3166)
492. Merç (II)	: 1. Sulak, bataklık yer. (IV, s.3167)
493. Mılık (III)	: 1. Suyun durgunlaşarak bataklık durumuna getirdiği yer. 3. Az sulu yer. (IV, s.3184)
494. Mınkıldayuk	: Bataklık. (IV, s.3186)
495. Mırık (X)	: 2. Bataklık. (IV, s.3188)
496. Mırıl (IV)	: 1. Çamurlu yer, bataklık. (IV, s.3188)

497. Miyar (I)	: Akarsu, kaynak. (IV, s.3206)
498. Musluk (IV)	: 5. Kışın dolup yazın suyu azalan kuyu. (IV, s.3224)
499. Oban (II)	: Kurumuş dere yataklarındaki yağmur ve kar suyu birikintisi, gölcük. (V, s.3262)
500. Obram (II)	: Bataklık. (V, s.3262)
501. Obruk (III) [Orbuk (III) -2, 6; Opruk (II) -4, 5, 7]	: 5. Su biriken oyuk yer, doğal çukur. 6. Çok çamurlu yer, bataklık. (V, s.3263)
502. Obuz (II) [Obus]	: 1. Su kaynağı. 2. Akarsulardan oluşan küçük derecikler. 3. İki derenin birleştiği dar yer. 4. Çay ve ırmakların geçtiği dar boğaz, iki sırt arasındaki çukur. 5. Suların oyarak yaptığı çukur yer. (V, s.3264)
503. Ok (VIII)	: Tarla sulamak için açılan ark. (V, s.3276)
504. Olluk (II)	: Suyun aktığı yer. (V, s.3280)
505. Oluk (II)	: 2. Çeşme, pınar. (V, s.3280)
506. Oluk (III)	: 1. Suyun daralarak aktığı yer. 2. Irmak. 3. Çay ve dereden küçük akarsu. (V, s.3280)
507. Omuk	: Çaylarda balıkların gizlendiği girintili yerler. (V, s.3282)
508. Orbuk (III)	: 3. Çayın oyduğu yer. 5. Yerüstü sularının içinde kaybolduğu doğal oyuklar. 6. Su biriken oyuk yer, doğal kuyu. 7. Ovalardaki doğal çukurlara yağmur sularının dolmasıyla oluşan göl. (V, s.3289)
509. Öbet	: Havuz. (VI, s.4622)
510. Öbüz (II)	: 3. Küçük dere. 5. Susuz derelerin birleştiği yer. (V, s.3309)
511. Öğrek (III)	: 2. Sığırların, davarın yazın dinlendiği gölgelik yer, su kıyısı. (V, s.3319)
512. Ögünt	: 1. Tarlalara su dağıtılan büyük ark. 2. Sürekli akmayıp sadece bir ay akan akarsu. (V, s.3323)
513. Öksüzdere	: Yalnız yağmur zamanı akan küçük dere. (V, s.3329)
514. Öşme [Öşmek (III)]	: Suyun topraktan çıktığı yer, kaynak. (V, s.3358)
515. Ötek (IV)	: Sürekli su çıkan yer. (V, s.3359)
516. Ötğün (II)	: Su kaynağı. (V, s.3359)
517. Övek (II)	: İçinden su çıkan sulak yer. (V, s.3363)
518. Öz (I) [Özen (III), Özbek (II), Özden (III) -1]	: 1. Su arkı. 2. Dere, çay, ırmak. 3. Küçük göl. 4. Pınar, derelerin çıktığı yer. (V, s.3369)
519. Özden (III)	: 1. Dere, çay, ırmak. 2. Suların geçtiği yer, su geçidi. (V, s.3371)
520. Öze	: Kaplıca. (V, s.3371)
521. Özek (V)	: 2. Susuz dere. 4. Sulak, verimli yer. (V, s.3371)
522. Özen (II)	: 3. Sulak, verimli yer. (V, s.3373)
523. Özenti (III)	: 2. Su ağzında, dere kıyılarında bulunan düzlük yer. 5. Kurumuş göl çukuru. (V, s.3373)
524. Özge (II)	: İki dağ arasındaki dereciklerin birleştiği yer. (V, s.3373)
525. Özlen (I)	: 1. Su kaynağı. 2. Küçük dere. (V, s.3374)
526. Özlük	: Su yolu. (VI, s.4633)
527. Özmek (I) [Özelti -1]	: 2. Bataklık, sazlık yer. (V, s.3374)
528. Özüs (I)	: Sulu yer. (VI, s.4633)

529. Pahar [Pohar, Povar, Puar, Puğar -2, Puhar, Punar, Pungar, Pura, Puvar]	: 1. Pınar, çeşme. 2. Akarsu. 3. Su arkı. (V, s.3382)
530. Par (III)	: Çeşme. (V, s.3396)
531. Payın	: 1. Ana arktan ayrılan küçük su yolu. (V, s.3417)
532. Peçe (V) [Peç (II)]	: Tarlaları sulamak için ana arktan ayrılan küçük su arkları. (V, s.3420)
533. Pehli (I)	: Arktan ayrılan ufak su yolu. (V, s.3422)
534. Pere (II)	: 1. Tarladan geçen su yolu. (VI, s.4645)
535. Pıcık	: Dere. (V, s.3441)
536. Piren (II) [Pirem (I), Piyar]	: Su kaynağı. (V, s.3460)
537. Poyra (III)	: 1. Çeşme. (V, s.3478)
538. Pöhrenk [Parhenk, Pehrenk, Pohrek, Pohrenk, Porgank, Porhank, Porhenk, Poynek, Poyra, Poyre, Pöfrek, Pöğrek (I), Pöğrenk, Pöhrek, Pörek -2, Pörenk, Pövrenk, Pöyre -1, Pöyrek, Pöyrenk, Purhank (II), Pührenk, Pürenk]	: 1. Yer altındaki su yolu. (V, s.3480)
539. Pörek	: 1. Pınar, kaynak. (V, s.3481)
540. Puğren	: Üstü kapalı su arkı. (V, s.3484)
541. Puğar [Pıngār, Povar, Puñar]	: Pınar. (VI, s.4655)
542. Pušta (III) [Puštu (II) -1,2]	: 4. Tarlaların sulanması için açılan su arkı. (V, s.3494)
543. Puštu (II)	: 4. Tarlaların sulanması için açılan su arkı. (V, s.3494)
544. Sacır	: Birkaç ırmağın birleştiği yer. (V, s.3510)
545. Salavan [Saluvan -1,2]	: 1. Su yolu, suyun bölündüğü yer. (V, s.3525)
546. Sapak	: 2. Suyun başka kollara dağıldığı yer. (V, s.3541)
547. Sarap	: Üstü kapalı su yolu. (V, s.3545)
548. Sargun (II)	: Üstü sazlarla örtülü küçük bataklık. (V, s.3546)
549. Savak (X)	: 2. Su yolu. 3. Havuz. 5. Suyun arklardan ayrılma yeri. (V, s.3555)
550. Say (III)	: Su kaynağı, pınar. (V, s.3559)
551. Saykal (V)	: Ana arktan ayrılan küçük kollar. (V, s.3562)
552. Sazak (II) [Sazaklık, Sazlık, Sazmak (I)]	: 1. Bataklık. 2. Pınarların, derelerin ayağındaki otlu yerler. 3. Küçük pınar. (V, s.3564)
553. Selāf	: Sel yolu. (V, s.3575)
554. Selevi	: Bahçe ve bağa arasından geçen su yolu, su yatağı. (V, s.3578)
555. Selleği [Selleğü]	: Sel yatağı. (V, s.3579)
556. Seyrik (III)	: Büyük akarsuların sık ve çatılı taşlıklardan geçtiği yerler. (V, s.36)
557. Sıfat	: Derelerin, ırmakların düz yerleri. (V, s.3604)
558. Sıfın (II)	: 2. Çakıllık sarp dereler. (V, s.3604)
559. Sıva (I) [Sıv, Sıvak (V), Sıvan (II), Suva (II)]	: Derin olmayan su, sığ. (V, s.3623)
560. Sıvak (II)	: 2. Su biriktirilen yer. (V, s.3623)

561. Sızak	: Dağ sırtlarından, taş aralarından sızan su, küçük pınar. (V, s.3629)
562. Solugan	: Kaynak. (V, s.3663)
563. Su Altı [Subasığı]	: 1. Sulak yer, sulak tarla. (V, s.3688)
564. Su Çıka	: Tarladaki bataklık. (V, s.3689)
565. Su Çıknağı	: Hayvanın su içtiği yer. (V, s.3689)
566. Su Kırağı	: Su kenarı. (V, s.3692)
567. Su Yarığı	: Kuru dere. (V, s.3705)
568. Su Yirimi	: 1. Su yatağı. 2. Küçük dere, ark. (V, s.3705)
569. Sualacak	: Su alınan yer, pınar. (V, s.3688)
570. Suatılan	: Çağlayan. (V, s.3688)
571. Suçatı	: Akarsuların birleştiği yer. (V, s.3689)
572. Suçıknağı	: Su kaynağı. (V, s.3689)
573. Sugörü	: Çeşmenin ve ırmağın başında ya da kenarında su alacak ya da salacak gedik. (V, s.3690)
574. Sugözeği	: Bataklık. (V, s.3690)
575. Suğla	: 1. Sel sularının birikerek oluşturduğu sulak yer. (V, s.3691)
576. Sukaç	: Çeşme. (V, s.3692)
577. Sulaan [Sulağa, Sulağ]	: Sulak yer. (VI, s.4709)
578. Sulan [Sulanlık]	: Bataklık, sazlık, sulu yer. (V, s.3693)
579. Suluk (XV)	: Su çıkan çamurlu yer. (V, s.3695)
580. Sutugülen	: Çağlayan. (VI, s.4711)
581. Suuçan [Sutuğlen, Sutüğülen, Sutüvlen, Sutüydü, Sutüyen, Suuçtu, Suuçtuğu -1]	: Çağlayan, düden. (V, s.3703)
582. Suuçduğu [Suuçtuğu -2]	: Çağlayanın dökülmeye başladığı yer. (V, s.3704)
583. Suuçtuğu	: 1. Çağlayan, düden. 2. Çağlayanın dökülmeye başladığı yer. (V, s.3704)
584. Suvat [Sıvat (II), Suvap, Suvla]	: 1. Çay, dere kıyılarında hayvanların su içmesine elverişli yer. (V, s.3704)
585. Süregen	: Akarsuyun en akıntılı yeri. (VI, s.4715)
586. Şallah, Şallak (I)	: Çağlayan. (V, s.3742)
587. Şanşar	: Çağlayan. (V, s.3744)
588. Şarga	: Çağlayanın aktığı yerde oluşan su birikintisi. (V, s.3750)
589. Şarlağan [Şarşar -2]	: Derelerdeki küçük çağlayan. (VI, s.4722)
590. Şarlak [Şar (III), Şardöken, Şarıldak, Şarıldık, Şarka (II), Şarlag, Şarlağan, Şarlan, Şarlangıç, Şarlavık, Şarlavuk, Şarlayık, Şarliko, Şarşar, Şartlak, Şartlan, Şırlağan (II), Şırlak (I), Şırşır (I)]	: Çağlayan. (V, s.3751)
591. Şarıldak [Şırlıtı]	: 1. Çeşme. 2. Havuz. (V, s.3774) Suyu az akan çeşme. (VI, s.4727)
592. Şif (II)	: 3. İçinde az su bulunan otlu ark, dere. (V, s.3778)

593. Şilete	: Çağlayan. (V, s.3779)
594. Şoruldak [Şorlavak, Şorşor]	: Çağlayan. (V, s.3794)
595. Şürşüt	: Su yolu. (V, s.3797)
596. Tapuk (I)	: Kıyısı derin denizin ilerisindeki sığ yer. (V, s.3832)
597. Taran	: Hayvanların otlamasına elverişli otlı ve sulu yer. (VI, s.4742)
598. Taşgan	: Pınar. (V, s.3842)
599. Taşlak	: Derelerdeki bataklık. (V, s.3842)
600. Teşme	: Çeşme, pınar. (V, s.3900)
601. Tırkaz (II)	: İki derenin birleştiği dar yer. (V, s.3924)
602. Toly (III)	: Deniz. (V, s.3955)
603. Toyra (I)	: Su kaynağı. (V, s.3978)
604. Tuten	: Çağlayan. (V, s.4001)
605. Tüne	: Ufak dere. (V, s.4013)
606. Tüte (II)	: Çağlayan. (V, s.4017)
607. Tüyülen	: Çağlayan. (V, s.4020)
608. Ubuz (I)	: Dere. (VI, s.4021)
609. Uçarsu	: Çağlayan. (VI, s.4022)
610. Umak	: Çağlayan. (VI, s.4038)
611. Uynuk (III)	: Çayın, akıntısı az belli olan derin yeri. (VI, s.4052)
612. Uyut	: Dağ eteğindeki kaynak. (VI, s.4053)
613. Ülfer (I)	: Irmak, dere. (VI, s.4065)
614. Ülpek	: Üç dört kaynağın bir arada bulunduğu yer. (VI, s.4065)
615. Ürken (I)	: Su birikintisi. (VI, s.4071)
616. Valta (I) [Valtalık]	: Bataklık, sazlık. (VI, s.4091)
617. Vacırgan	: 2. Bataklık. (VI, s.4100)
618. Yakan	: Çağlayan. (VI, s.4811)
619. Yalağ, Yalak (I) [Yalaçan (I) - 2]	: 6. Küçük su birikintisi, gölcük. (VI, s.4137)
620. Yanıkdere	: Ot bitmeyen dere. (VI, s.4170)
621. Yarğan	: Çukur, dere, ark. (VI, s.4185)
622. Yarnak (I)	: 1. Küçük su arkı. (VI, s.4190)
623. Yaygın (II) [Yayılğan (I)]	: Yatağından çıkan akarsuyun yayıldığı yer. (VI, s.4212)
624. Yaykut	: Akarsuyun sığ yeri. (VI, s.4213)
625. Yığanağ, Yığınak [Yığanak -1, 2; Yığıncağ, Yığnağ, Yığnak]	: 3. Su birikintisi. (VI, s.4264)
626. Yırım	: 1. Su yatağı, sel yarıntısı. (VI, s.4276)
627. Yolağ, Yolak (I) [Yolamaç, Yolamak]	: 2. Su yolu, ark, oluk. (VI, s.4291) Göllerde saz ve kamış arasından kayığın geçebileceği yer, kayık yolu. (VI, s.4825)
628. Yortma	: 1. Taşla, çimentoyla örülmüş su yolu. 2. Lağım. (VI, s.4300)
629. Yortu [Yortma -1]	: Taşla, çimentoyla örülmüş su yolu. (VI, s.4300)
630. Yudak	: Bataklık. (VI, s.4313)

Ek 4. Barınma İle İlgili Mekânlar

1. Abara (I)	: 6. Köy evlerindeki tavanlarda iki direk arasındaki boşluk. (I, s.11)
2. Abara (II)	: Buğday ambarı. (I, s.11)
3. Abdeslik [Abdestlik (I), Abtaşlık, Apdashlık, Apdastlık]	: 1. Evlerde el, yüz ve bulaşık yıkanan yer. (I, s.16)
4. Abdıl	: Evlerin önündeki üstü toprak örtülü sundurma. (I, s.17)
5. Açık Gapı	: 2. Barınılabilecek yer. (VI, s.4407)
6. Açık Kapı	: 1. Misafiri bol ev. 2. Herkese açık olan misafirhane. (I, s.59)
7. Açık Köşe	: Misafir odası. (I, s. 59)
8. Adamlık (II)	: 1. Evlerde erkeklerin oturduğu yer, sedir. 2. Misafir odası. (I, s.63)
9. Afır [Afur, 2]	: 2. Ahır. (I, s.72)
10. Afıt (I)	: Üzüm suyu çıkarılan yer, şirahane. (I, s.72)
11. Agdırma	: Kağrı, araba, saban, döven vb. gibi rençber takımlarını koymak için yapılan üstü örtülü yer, sundurma. (I, s.76)
12. Aghık	: Odun yığılan yer, odunluk. (I, s.77)
13. Ağal (I) [Ağıla (I), Ağul (I)-1]	: Gece, kırdan yatırılan koyun sürüsünü korumak için yapılan çitle çevrili yer, açık ağıl. (I, s.81)
14. Ağalık	: 3. Hamamlarda zenginlerin soyunacağı, kafesle çevrili bir kişilik bölme. (I, s.81)
15. Ağar (II) [Ağır (II)-2, Ağor, Ağrıl]	: Ahır. (I, s.81)
16. Ağdalık	: 1. Üzüm sıkılan ve pekmez yapılan yer, şirahane. (I, s.87)
17. Ağdırma [Ağduma]	: Yağmur veya güneşten korunmak için evin bir tarafına yapılan ve arkası duvara verilen çatı, sundurma. (I, s.88)
18. Ağızlık (I) [Agazlık, Ağazlık, Ağızdih -2,3; Ağızlā -1, 2; Ağız Taşı]	: 22. Dam çevrilir veya örtülürken çevrilmekte veya örtülmekte olan açık kısım. (I, s.99)
19. Ağnık	: 1. Odun yığını, odunların yığın yapıldığı yer. (I, s.108)
20. Ağrek	: 2. İşsiz, avare kimselerin toplandığı yer, delikanlılar meclisi. (I, s.108)
21. Ağul (I)	: 1. Gece, kırdan yatırılan koyun sürüsünü korumak için yapılan çitle çevrili yer, açık ağıl. (I, s.114)
22. Ahar, Ahar (I) [Ahır (I) - 1, 2, 3, 4; Ahırlıh, Ahor, Ahır -1, 2, 3; Ahura (I), Ahırluh]	: 2. Hayvanların barındığı yer, ahır, tavla. (I, s.125)
23. Ahbunluk, Ahbunluk [Ahbinlik, Ahpunluk -1]	: Gübre konulan yer, gübrelik. (I, s.127)
24. Ahır (I)	: 6. İçinde üzüm çiğnenen ağaç tekne, şirahane. (I, s.129)
25. Ahır Sekisi, Ahır Sekisi [Ahor Sekisi, Ahor]	: Kışın sıcaklığından faydalanarak oturmak için ahırın bir yanına set halinde yapılan, yüksekçe ve sofa genişliğindeki oda. (I, s.131)

Odası, Aḥur Sekisi, Aḥur Seküsü]	
26. Ahıraltı, Ahıraltı	: Ahırın ön kısmı. (I, s.130)
27. Ahırev	: 1- Köy evlerinde ahıra bitişik olan oda. (I, s.130) 2- Ahıra bitişik tek katlı ev. (VI, s.4412)
28. Ahman	: Koç katımında koyunların gece yattığı üstü açık, etrafı kapalı olan yer. (I, s.132)
29. Ahur Havuzu	: Kışı ahırda geçiren hayvanların, içinde su içtikleri, taştan oyulmuş havuz. (I, s.135)
30. Ahur, Aḥur	: 2. Hayvanların barındığı yer, ahır, tavl. (I, s.135)
31. Akır (II)	: Ahır. (I, s.152)
32. Āl	: Ağıl. (I, s.166)
33. Alabıcık (II)	: Kulübe. (I, s.174)
34. Alaca (V) [Alaçı]	: 1. Tahta parmaklıklı ağıl. (I, s.175)
35. Alacık [Alacıḥ, Alacuk - 1,2; Alaçak, Alaçık, Alaçığ, Alaçık -1, Alaçık, Alaçuḥ, Alaçuk, Alañcık, Alapaçık, Alavçuk, Alaycık, Alayçık, Alecük, Aleçik, Alençik, Alevçik, Aleyçik-1, Alıcık]	: 1. Üzeri dal veya hasırla örtülen çoban evi, tarla, bostan, bağ kulübesi, çardak. 2. Çul veya keçeden yapılan çadır.(I, s.179)
36. Alaçık (II)	: Çardak, basit barınak, kulübe. (VI, s.4415)
37. Alaflık	: 2. Kuru ot, saman gibi hayvan yemi konulan yer. (I, s.186)
38. Alageçik	: Çoban kulübesi. (I, s.187)
39. Alak (I) [Alaka]	: 2. Köşk. 3. Bağ, bahçe kulübesi. 4. Sığır konulan, üstü açık kenarı çitle çevrili yer. (I, s.189)
40. Alarka	: Odanın sobaya veya ocağa uzak olan yeri. (I, s.197)
41. Alayçık	: Küçük bağ evi. (VI, s.4416)
42. Aleyçik	: 2. İçinde kaymak tutturmak için ağaç dallarından veya ince tahtadan yapılan kulübe. (I, s.211)
43. Alıkapı	: Bahçe, avlu kapısı. (I, s.217)
44. Alt Ev	: Bodrum, evin birinci katında hayvan bağlanan yer. (I, s.230)
45. Altın Eşik, Altın Yapı	: Zengin evi. (I, s.231)
46. Altılık (II)	: Üzeri ve üç yanı kapalı, önü açık, içinde ocak, tandır bulunan ve yakılacak şeyler de konulan dam. (I, s.233)
47. Alustaḥ	: Tavan. (I, s.234)
48. Ambar Öñü	: Köylerde misafirhane olarak kullanılan bina. (I, s.238)
49. Anay (I) [Aney (III)]	: 2. Evlerde önü açık yer, sofa. (I, s.253)
50. Anıstak [Anıstaḥ]	: Tavan, tavan arası. (I, s.270)
51. Anlık, Añlık	: 3. Bahçe, bağ kapısı. (I, s.275)
52. Antlık	: Odunluk. (I, s.281)
53. Aptul	: Evin önü, dışı. (I, s.291)
54. Ara Göz	: Köy evlerinde iki oda arasında bulunan ve eşya koymaya yarayan yer. (I, s.293)

55. Ara Odası [Ar Odası]	: Köy misafir odası. (I, s.298)
56. Arabah	: Damın çevresi, saçak kenarı. (I, s.291)
57. Aralık (I) [Aralıĝ-1, Aralıĝ (I) -2]	: 1. İki ev ve duvar arasındaki boşluk. 2. Çıkamaz ve dar sokak. (I, s.297) 1. Evin girişı, antre. 2. Eşya depo edilen, evlerin arka bölümünde bir yer. 3. İki ev ya da tarla arasındaki yer. (VI, s.4424)
58. Aran (I)	: 1. Tütün dizmeye, kurutmaya, işlemeye yarayan üstü kapalı yer, sergi. (I, s.298)
59. Arayatı	: 1. Konak yeri. (I, s.300)
60. Arbaz	: Avlu. (I, s.301)
61. Areiş [Areys]	: Asma çardağı. (I, s.308)
62. Arıstak (I) [Arasdaĝ, Arastak -1, 2; Arastak (I) -1, 2; Arastık, Arastuk, Arısdak, Arısdak, Arıstaĝ -1, 2, 3, 4; Arıstaĝ, Arıstak, Arusdaĝ -1, 2; Arustaĝ -1, Arustak -1, 2; Asdar, Astar (II) -3, Astarak -1, 2]	: 1. Tavan. 2. Tavan arası. (I, s.323)
63. Arka (II)	: Köy evlerinin bahçeye bakan yönündeki dar balkon. (I, s.325)
64. Arkaç (II)	: 4. Ağıl. 5. Ağılın ön tarafında, davarların iyi havalarda yattığı üstü açık, etrafı çitle çevrili yer. (I, s.325)
65. Artuma	: Küçük balkon. (I, s.336)
66. Arzele	: Asma çardağı. (I, s.338)
67. Asar (I)	: 2. Kale, burç (I, s.340)
68. Asar (III)	: İl, bucak. (I, s.340)
69. Asdana	: Eşik. (I, s.341)
70. Asma Oda	: İki üç basamak merdivenle çıkılan oda. (I, s.346)
71. Aşana [Aşâne, Aşdamı, Aşgana]	: 1. Mutfak. 2. Sürekli oturulan oda. (VI, s.4428)
72. Aşdamı [Aşana -1, Aşene, Aşevi, Aşgana, Aşğana, Aşhana-1, Aşhane (I) -1, Aşkana -1, Aşlık (II) -4, Aşodası, Aştamı]	: Mutfak. (I, s.351)
73. Aşhana [Aşhane (I) -2]	: 2. Lokanta. (I, 353)
74. Aşhane (I)	: 4. Yemek odası. (I, s.353)
75. Aşhane (II)	: Avlu. (I, s.353)
76. Aşıra (II)	: Balkon. (I, s.355)
77. Aşıt (I)	: 5. Zahir koymak için, ev içinde yere kazılan ya da duvara yapılan kuyu. (I, s.357)
78. Aşsa Ev, Aşağı Ev	: Bir evin alt katı veya alt kattaki bir oda. (I, s.362)
79. Atırĝaç	: Hamur yoğrulan yer. (I, s.369)

80. Atlık [Athlı (I)]	: 1. Köy odalarının yanında konuk atlarının bağlandığı ahır. (I, s.372)
81. Atmak (I)	: Asmayı yerden yükseltmek için ağaçlarla yapılan çardak. (I, s.372)
82. Avaltı	: Ev arkasındaki bahçe ve tarla. (I, s.375)
83. Avıl [Avla (I) -6, Avlağ (I) -2, Avlağa -2, Avlağan -1, Avlağı (I) -2, Avlavuç, Avlo -2, Avloç, Avlogı, Avlu (I) -1, Avul (I) -2]	: Ağıl. (I, s.382)
84. Avla (I) [Avlā, Avlağ (I) -1, Avlağa -3, 4, 7; Avlağı (I) -1, 4; Avlağı, Avlak (IV) -3, Avlay, Avli, Avlo -1, 3, 5; Avlu (III), Avlu İçi, Avlum -1, Avsıt (I), Avul (I) -1, Ay Avlağı]	: 7. Avlu, evlerin küçük bahçesi. 10. Ahırda hayvanların yem yediği yer. (I, s.388)
85. Avlağa [Avlağan -2, Avlağı (I) -3, Avlak (IV), -2, Avsın (IV)]	: 5. Kuzu ağılı. (I, s.388)
86. Avlı	: 1. Hol, koridor. 2. Avlu. (VI, s.4432)
87. Avlo	: 4. Dört duvardan meydana gelen üstü açık yapı. (I, s.390)
88. Avlu (II)	: 1. Koridor, hol. 2. Evlerin bodrum ya da zemin katındaki salon. 3. Kiler. 4. Kışlık küçük evlerin karşısında büyük yazlık ev. (I, s.390)
89. Avul (I)	: 3. Kış için meyve saklanan yer. (I, s.395)
90. Ayak Altı	: Kapı önü. (I, s.400)
91. Ayak Damı	: Ev önündeki dam. (I, s.402)
92. Ayak Eşiği	: Eşik. (I, s.403)
93. Ayaklık (I)	: 3. Evlerde ayakkabıların çıkarıldığı yer, antre. 4. Sokak kapısının eşiği. (I, s.404)
94. Ayanı (I)	: Avlu, ev bahçesi. (I, s.407)
95. Ayat [Ayaz (IV) -3]	: 2. Sundurma. 3. Evlerde sofa. 5. Avlu. 6. Alt kattaki sofa. (I, s.408)
96. Ayazlık [Ayav (IV) -1, 2; Ayazma (II)]	: 1. Balkon, taraça. 2. Salon 3. Sofa 4. Çardak (I, s.409) Mutfak. (VI, s.4435)
97. Ayı Götü	: Üç yüzlü, üç taraflı bina çatısı. (I, s.416)
98. Aynalık	: 1. Eskiden ev duvarlarında ayna asmak ya da oturmak için hazırlanan özel yer. (I, s.427)
99. Ayşene	: Mutfak. (I, 432)
100. Ayva	: 2. Kapı önü. (I, s.432)
101. Ayvan (II)	: 1. Askeri levazım ambarı, deposu. 2. Ev bahçesi, avlu. 3. Mısır, fındık vb. kurutmaya yarayan yer. 4. Üstü kesik, koni şeklinde zahire ambarı. 5. Balkon, salon, teras, sundurma. 6. Çok pencereli ya da bir tarafı açık üst kat odası. 7. Düz dam. (I, s.433)
102. Azap (IV)	: Köy dışında çobanların ve hayvanların barınması için yapılan dam. (I, s.435)
103. Babulluk (I)	: Meyhane. (I, s.454)

104. Baca (II) [Bece (II)]	: 4. Toprak dam, evin üstü. (I, s.455)
105. Bāça [Bacca, Baçca, Bağça, Bahca, Bahça]	: Bahçe. (I, s.458)
106. Baçka	: Mısır koymaya yarayan büyük ambar. (I, s.458)
107. Badıralan	: Duvarsız, çitsiz, kenarı çevrilmemiş bağ, bahçe, ev. (I, s.467)
108. Badval (I)	: 1. Bodrum, mahzen, karanlık yer. 2. Kiler. (I, s.471)
109. Bagen	: 1. Mısırı kurutmak ve tanelemek için dört direk üzerine kurulan yer. 2. Uçları kertik ağaçlarla yapılan baraka, salaş. (I, s.472)
110. Bağ (II)	: 2. Bina katlarının her biri. (I, s.472)
111. Bağdamı [Bağdemi]	: Bağda çalı çırpıdan yapılan ev, kulübe. (I, s.477)
112. Bağlama (X)	: Köylünün evinden başka, köy dışında tarlada yaptığı ve içinde hayvanlarını, çift aletlerini sakladığı yer, çiftlik. (I, s.482)
113. Bahcarası	: 2. Bahçelerin bulunduğu yerler. (VI, s.4442)
114. Bahna	: 2. Odunluk (I, s.488)
115. Bahrana (II)	: Fındık çuvallarının toplandığı yer. (I, s.488)
116. Bakacak (I) [Bakacık, Bakaçak, Bakıcak, Bakıt, Bakmaç]	: 2. Balkon. (I, s.489)
117. Balgun	: Balkon. (I, s.504)
118. Ballık (II)	: 3. Yazın arıları koymak için yapılan dam. (I, s.510)
119. Bama	: Hayvanların yem yediği yer. (VI, s.4445)
120. Ban (I) [Bar (III) • 3, Barana (II) -2, Baranı (I) • 2, Bari (I), Barsal, Basırık (I) - 3]	: 1. Davar sağılan yer, ağıl. (I, s.531)
121. Bana (III)	: İlkbaharda hayvanları otlatmak için çayırılıkta kurulan yurt. (I, s.515)
122. Banhti	: Ahırda hayvanların yem yemesi için ayrılan yer, yemlik. (VI, s.4445)
123. Banı	: 1. Yayılda yapılan evler. 2. Mandıra, ağıl. (I, s.520)
124. Bargaç	: Kuzu ağılı. (I, s.530)
125. Barhana	: Dağ evi. (VI, s.4446)
126. Barhana Yeri	: 2. Kafilenin konak yeri : Barhana yerine iyi bakın bir şey unutulmasın. (I, s.531)
127. Barhana, Barhana (II) [Berhana -1]	: 2. Eşya konulan yer. 3. Motor ve kavıkların yağmur ve güneşten korunması için yapılan üstü kapalı yer. 6, Gayet büyük ev, (I, s.531)
128. Bark (I)	: 1. Otel. 2. Park. 3. Bahçe.
129. Bartış	: Eşik. (I, s.535)
130. Basağ [Bosağa, Busega]	: Eşik. (I, s.536)
131. Basırak	: Sütün mayalandıktan sonra yoğurt olması için konulduğu yer. (I, s.541)
132. Baskalya	: Yayılda kısa bir müddet oturmak için yapılan ev. (I, s.541)

133. Basmalık (II) [Basmalıh]	: 2. Gübre biriktirilen yer. (I, s.545)
134. Bastırık (VIII)	: 1. Yağ, peynir, yoğurt gibi yiyeceklerin yapıldığı ve saklandığı yer. 2. Sütlerin kaşar peyniri yapanlara satılmak için toplandığı yer (buraya civar köylerden ve sürülerden süt gelir).
135. Baş Oda [Baş Ev]	: Misafir odası. (I, s. 564)
136. Başlı Üy	: İki katlı ev. (I, s.564)
137. Başsedir [Başseki]	: Bir odanın en iyi yeri. (I, s.565)
138. Batçe	: Bahçe. (I, s.570)
139. Batıkanlık	: Kışlık meyve ve sebzeletin saklandığı yer. (I, s.570)
140. Bav (I)	: 1. Ahır. (I, s.573)
141. Bavi	: Bağ evi. (I, s.573)
142. Bayevi [Boyevi]	: Kiler. (I, s.579)
143. Bazar (II)	: 2. Çarşı. (I, s.586)
144. Becana (III) [Becâne (III)]	: Yıkılmış veya yıkılmaya yüz tutmuş ev, harabe . (I, s. 591)
145. Becene (II)	: Ördek avı için, göl kenarında dal ve sazdan yapılmış kulübe. (I, s. 592)
146. Bek (II) [Bek Avı, Bekçilik, Beki (VI)]	: 7. Bekçi kulübesi 8. Avcı kulübesi (I, s. 600)
147. Belgi, Bélgi (II) [Belinti]	: 2, Yüklük, musandıra. (I, s.616)
148. Ber, Bér [Barı (I) -2, Berçi -3, Bere (I) -1, 2; Beri-I, 2; Berlik]	: 1. Davar sağılan yer, ağılık. (I, s.630)
149. Bere, Bére (I)	: 1. Davar sağılan yer, ağılık. (I, s.632)
150. Beri, Bēri	: 1. Davar sağılan yer, ağılık. (I, s.634)
151. Bestek (I)	: Tavan. (I, s.641)
152. Beşigörtü	: İki dar yanı duvar, geniş yanları sıva, kiremit ya da çinko kaplı üçgen prizma biçimindeki çatı. (VI, s.4457)
153. Beşik Örtüsü [Beşik Örtü, Beşşik Örtüsü]	: İki yana akıntısı olan çatı. (I, s.643)
154. Bıcaklık (I)	: 1. Evlerde yıkanma yeri, hamamlık. (I, s.654)
155. Bihéri	: 3. Hamamlarda yıkanılacak özel oda. (I, s.688)
156. Bilan, Bilān (I)	: 2. Cadde. (I, s.690)
157. Biricik	: Kireç ve çamurdan yapılan tahıl ambarı. (I, s.701)
158. Bitek (II)	: 2. Gübre ve toprak karıştırılarak yapılan tahıl ambarı. (I, s.708)
159. Boğsak (IV)	: Gübrelerin toplandığı yer. (I, s.730)
160. Bohçe	: Bahçe. (VI, s.4464)
161. Boşluh	: Hayvan dışkılarının atıldığı yer, gübrelik. (I, s.732)
162. Bohna	: Ahır. (I, s.73)
163. Bokbaşı	: Ottan yapılan bağ kulübesi. (I, s.732)
164. Bokdan [Boktan]	: Hayvan gübresinden yapılmış silindir şeklinde tahıl, kepek ambarı. (I, s.732)

165. Bokluk (I) [Bombar (II)]	: Hayvan gübresinden yapılmış silindir şeklinde tahıl, kepek amharı. (I, s.733)
166. Bol (I)	: 1. Çatı arası. (I, s.734)
167. Bon (II)	: Ev. (I, s.736)
168. Borahane	: Yabancı güvercinlerin türemesi için kerpiçten yapılan güvercinlik. (I, s.736)
169. Boyana	: Boya evi. (I, s.745)
170. Boyevi	: Boya evi. (I, s.746)
171. Boyhana, Boyhane	: Bulgur yapılan yer. (I, s.746)
172. Böcüklük	: 1. Ipek kozası çıkarılan yer. (I, s.757)
173. Bölme (II)	: Ambar. (I, s.768)
174. Bölme (IV)	: 1. Oda. 2. Eski evlerde selamlık tarafı. (I; s.768)
175. Bölmeç (II)	: Kiler. (I; s.768)
176. Bölük (III)	: Mahalle.(I, s.768)
177. Bölüntü	: Oda gibi bölünmüş yer, bölük (I; s.768)
178. Bucak (II)	: Yörüklerin sıcaktan korumak için yoğurt, yağ tuluklarını koydukları yer. (I, s.776)
179. Bucak (III)	: Köy evlerinde, ocağın her iki tarafındaki oturulacak yerler, ocak yanı. (I, s.776)
180. Bucak (IV) [Bıcak(II)]	: 2. Semt mahalle. (I, s.776)
181. Bucak (V)	: 3. Odaların kapı yanı. (I, s.776)
182. Bucak Damı	: Kiler. (I, s.776)
183. Bucak Dibi	: Odanın arkası. (I, s.776)
184. Bucaklık (II)	: Odaların kapı yanı. (I, s.776)
185. Bulgurluk	: Bulgur yapılan yer. (I, s.788)
186. Buruğ (I)	: Sokak. (I, s.802)
187. Buzağılık	: 3. Buzağı koymaya mahsus yer. (I, s.809)
188. Bük (II) [Büklük]	: 3. Akarsuya yakın bahçeler. (I, s.815)
189. Bülke [Bülkiye, Hülküye]	: 2. Hamamın ortasındaki sıcak su çıkan yer. (I, s.820)
190. Bürük (II)	: 4. Üstü açık, çevresi çalılarla çevrilmiş ağıl. (I, s.828)
191. Ceda	: Cadde. (VI, s.4472)
192. Ceket (II) [Cagit, Cedah, Ceged, Ceget (I), Ceğet (I), Çeket (II), Çevirtme (I)]	: 1. Cadde. 2. Sokak. (II, s.876)
193. Cenik (I) [Çenik]	: 5. Köy. (II, s.882)
194. Cerek (II)	: 2. Bostan ve tarlalara yapılan basit kulübe, gölgelik. (II, s.885)
195. Cerge (I) [Cağe, Celge, Cerek (II) Cergen, Cerke]	: Bostan ve tarlalara yapılan basit kulübe, gölgelik. (II, s.885)
196. Cergü	: Fındık içi için özel olarak yapılan sergi yeri. (II, s. 886)
197. Ciba (IX)	: Küçük bahçe, avlu. (II, s.952)
198. Cigar	: Dana kapatmak için ahırın köşesine yapılmış yer. (II, s.957)

199. Cığ (II)	: 1. Kuzular için tahtadan yapılmış küçük ağıl. (II, s.898)
200. Ciğe (II)	: Ev. (II, s.962)
201. Cille (II)	: Üstü toprak ile örtülmüş küçük ve alçak ev. (II, s.967)
202. Cipli	: İşe yaramayan eşyaları koymak için yapılmış oda. (II, s.983)
203. Citen (II)	: Küçük ahır. (II, s.986)
204. Cubul (I)	: Küçük oda. (II, s.1009)
205. Culul	: Küçük oda. (II, s.1014)
206. Cump (I)	: 70 cm. derinliğinde 2 m çapında ağılların önüne kuzular için yapılan yer.(II, s.1016)
207. Çal (V)	: 1. Etrafı çitle örülmüş yazlık ağıl. (II, s.1046)
208. Çalak (IX)	: Davar için kışlık ağıl. (II, s.1049)
209. Çalamar	: Dört tarafı çitle çevrili yazlık koyun ağılı. (II, s.1049)
210. Çaldıvar	: 1. Asmanın altına yapılmış çardak. 2. Ağaçlarla çevrilmiş avlu, (II, s.1050)
211. Çaldurum (II)	: Sıcak mevsimlerde yağ, peynir vb. şeyler konulan yer. (II, s.1051)
212. Çalı (II)	: Bahçe. (II, s.1053)
213. Çalım (I)	: 3. Semt, yakın yer. (II, s.1055)
214. Çalman	: 2. Üstü açık, çalılarla ve taşlarla çevrilmiş ağıl. (II, s.1060)
215. Çalmar [Camar, Carmar, Çalman -2, Çelke (I), Çelki (II) -4]	: Üstü açık, çalılarla ve taşlarla çevrilmiş ağıl. (II, s.1060)
216. Çandı (I) (Çağçık, Candı, Çandiev, Çantı (I) -2, 3, 5; Çantiev, Çanıu, Çapki (I), Çelik (III)]	: 5. Duvarları birbirine geçme,kalın tahtalardan yapılan ev, yapı. 6. Hayvan barındırmak için yapılan yayla ağılı. 10. Oda. (II, s.1068)
217. Çandı Samanlık	: Ağaçlar üst üste konularak yapılan samanlık. (II, s.1069)
218. Çanışir	: Evin en güzel odası. (II, s.1071)
219. Çantı (I)	: 7. Balkon. (II, s.1071)
220. Çantılı	: Üzeri kapalı yapı. (II, s.1072)
221. Çardağ [Canay (II), Cardak, Çardönü, Çardağ, Çardalık, Çardaman, Çardın (I), Çardönü, Çarındı]	: 1. Çardak. 2. Balkon. 3. Bir oda içinde ayrılmış yüksek yer. 4. Salon.
222. Çardak (I) [Çardağ- 3)	: 1. Bir oda içinde ayrılmış yüksek yer. 2. Davarcılann hayvan ağıllarının yanına yaptıkları iptidai bina. 4. Kış meyvelerinin saklandığı oda. 5. Odaların ön kısmındaki yere denir. (I, s.1081)
223. Çarkı (I) [Çarık Örtü]	: Her yüzü üçgen olan çatı. (I, s.1081)
224. Çaşlak	: Balık ağılarını serip kurutmağa yarayan yüksekçe çardak. (I, s.1086)
225. Çatıntı (II)	: İyi yapılmamış ev. (I, s.1090)
226. Çatırtma	: Asma çardağı. (I, s.1090)

227. Çatıtma (II)	: Evin bir köşesine, içine tahıl konulan çevrili yer (I, s.1090)
228. Çatma (I) [Çatmaca -1]	: 1. Duvarları ağaç gövdesinden birbirine takılarak ve çivisiz olarak yapılan yayla evi, yığma ev. 2. Yörük çadırı. (I, s.1091)
229. Çatmaca	: 1. Duvarları ağaç gövdesinden birbirine takılarak ve çivisiz olarak yapılan yayla evi, yığma ev. (I, s.1092)
230. Çatmı	: Samanlık. (I, s.1092)
231. Çavuşkan	: Çardak. (II, s.1096)
232. Çedah	: Cadde. (II, s.1105)
233. Çeğiz Evi	: Gelinin çıktığı ev. (II, s.1107)
234. Çeğmel (III)	: Kıl çadır. (II, s.1107)
235. Çeleñ (I) [Celenk, Çeleği, Çelem (II), Çelengi, Çeleñi, Çelenk (I)]	: Evin saçağı. (II, s.1119)
236. Çelen Altı	: Ev. (II, s.1120)
237. Çelki (II)	: 1. Bağ kulübesi. 2. Balkon. 3. Bahçe, havlu. 4. Üstü açık, çalılarla ve taşlarla çevrilmiş ağıl. (II, s.1124)
238. Çenketir	: Karşılıklı iki ağacın arasına yapılan çadır. (II, s.1139)
239. Çerge (II) [Cerge (I) -1, Cergi (I), Çergi (II)]	: Göçebe çadırı, tente. (II, s.1146)
240. Çeten (II) [Çetene IV]	: Ahırın bir tarafında yavrular için ayrılan yer. (II, s.1150)
241. Çeten (V)	: 1. Çitten yapılmış ambar. 3. Mısırları koçanlarıyla kurutmak için çubuklardan yapılan kulübemsi yer. (II, s.1150)
242. Çevirme (I)	: Etrafı duvarla çevrilmiş küçük bahçe. (II, s.1152)
243. Çevlik	: Dağlarda taşlardan yapılmış, üstü açık dinlenme yerleri. (VI, s.4480)
244. Çevlik (I) (Çevlük (I), Çevrek (II), Çevrik (I), Çevrinti (I), Çevrük (I), Çevürge, Çevürme (I)]	: Etrafı çevrilmiş bahçe veya tarla. (II, s.1153)
245. Çevrenti (II)	: Tarlaları gübrelemek için yapılan geçici ağıl. (II, s.1154)
246. Çevürme	: Etrafı taş veya çitle çevrilmiş ağıl. (II, s.1155)
247. Çeydeğ (I)	: Kabak fidelerinin sırk ve çalılarında yapılan çardak. (II, s.1155)
248. Çıçartma	: Balkon. (II, s.1158)
249. Çığ (I) [Çığdaç]	: 3. Keçi ve koyun yavrularını koyak için kamıştan veya tahta parçalarından yapılmış ağıl. (II, s.1158)
250. Çığnık	: Ocak arkası : Çığnık yıkılmış. (II, s.1163)
251. Çıkartma (I) [Çıharma, Çıhma (I), Çıkarma (I), Çıkıntı (III), Çıkma (I) -1]	: 1. Balkon. 2. Üzerinde tahıl kurutmak için eve bitişik olarak yapılan meyilli tavan. (II, s.1166)
252. Çıkma (I)	: 1. Balkon. 2. Bir binanın yanına ek olarak yapılan kısım. 3. Bir odanın içinden geçilerek merdivenle çıkılan oda. (II, s.1170)

253. Çit Dam	: Kulübe. (II, s.1241)
254. Çiten (III)	: Buzağı veya kuzu için yapılmış özel ağıl. (II, s.1242)
255. Çitenlik	: Bahçe, avlu, sebzelik. (II, s.1242)
256. Çivlik (I)	: 1. Kamış ve sazdan yapılmış çiftçi kulübesi. 2. Kümes. (II, s.1249)
257. Çobanlık	: 3. Ağıl yakınında çobanların oturması için yapılmış ev. (II, s.1255)
258. Çoğışlık	: Mahalle insanların sohbet ettiği yer. (II, s.1257)
259. Çokal (VI)	: Davar ve kuzu ağılı. (II, s.1259)
260. Çokala	: Üstünkörü yapılan ev, çardak. (II, s.1259)
261. Çödürük (I)	: Derme çatma ev. (II, s.1276)
262. Çöl (I)	: 2. Oturulan yer, yurt. (II, s.1283)
263. Çöme (II)	: Köy evlerinin salonu. (II, s.1285)
264. Çömek (III)	: Kulübe. (II, s.1285)
265. Çömen	: Bostan bekçileri için yapılan koni şeklindeki kulübe. (II, s.1286)
266. Çöreklik	: Yüklük ve tavan arasındaki boş yer. (II, s.1292)
267. Çöten (II)	: 1. Mısır koçanlarını kışın saklamak için daire şeklinde dallardan yapılmış kulübe. 2. İnce dallardan yapılmış civciv kümesi. 3. Ağıl. (II, s.1297)
268. Çütlük	: Çiftlik. (II, s.1309)
269. Daban (II) [Daban Tarla (I)]	: 2. Zemin kat. (II, s.1313)
270. Daban Tahtası	: 1. Zemin kat. (II, s.1315)
271. Dadilhana	: Geniş oda, koğuş, hangar. (II, s.1320)
272. Dağar (II)	: Un ambarı. (II, s.1323)
273. Dalān (III)	: Avlu. (II, s.1337)
274. Dalavar [Dalvar -1]	: Üstü çalı çırpı ile örtülmüş bağ, bostan kulübesi. (II, s.1339)
275. Dalimba	: Yazlık sebzeleri kışın korumaya yaran oda ya da kuyu. (II, s.1345)
276. Dam	: 1. Toprak damlı ev, kulübe, köy evi. 2. Oda. 4. Kapalı yer. 5. Hayvan yiyeceğinin saklandığı yer, ambar. 6. Yaylada sütlerin saklandığı yer. 7. Ahır. (II, s.1348)
277. Dam Altı	: Zemin kat. (II, s.1349)
278. Damak (II)	: 1. Şehir. (II, s.1349)
279. Daman (I)	: Kira ile tutulan ekili bağ, bostan, bahçe. (II, s.1349)
280. Dambaş [Dambaşı, Dambes]	: 1. Evlerin, genellikle güneşe karşı yapılan çıkıntıları, balkon. 2. Toprak dam, tavan. (II; s.1351)
281. Damıcak	: Yapılması tamamlanmamış, tahtası sarılmamış ahşap ev. (II, s.1352)
282. Damık [Damik]	: Küçük ev, evcik. (II, s.1352)
283. Danalık [Danalıh]	: 1. Ahırda buzağıları koymak için yapılan yer. (II, s.136)
284. Daraba [Derebe]	: 9. Balkon. (II, s.135)
285. Daracık (II)	: 1. Dar sokak. (II, s.1366)

286. Daşlık (II)	: Avlu. (II, s.1377)
287. Dayhana	: Susam yağı çıkarılan, tahin ve helva yapılan dükkan veya yer. (II, s.1388)
288. Dayra (II) [Deyra (II)]	: Daire, ev. (II, s.1390)
289. Debboy	: Kışla. (II, s.1392)
290. Delme (II)	: 2. Yazın davarı açık havada yatırmak için birbirine çatılmış ağaçlardan yapılmış ağıl. (II, s.1415)
291. Demek (I)	: 1. Yabani hayvanların yattığı yer, in, yuva. 2. Köpek kulübesi. 3. Yeni doğan kuzu, keçi yavrulannı korumak için yer altında açılan in şeklindeki yer. (II, s.1416)
292. Derelik (I) [Dere Damı]	: Su kenarlarında kadınların çamaşır yıkamaları için yapılan kulübe. (II, s.1432)
293. Dereni [Deroni]	: Altında hafif ateş yakılarak, kabuğundan ayrılmamış mısır ve ot kurutulan; seyrek sırtlardan yapılmış yer. (II, s.1433)
294. Derim Evi	: 1. Kafes şeklinde tahtadan yapılan ev. 2. Keçeden yapılmış çadır. (II, s.1434)
295. Develik (II)	: 1. Büyük ev. 2. Köy evlerinin giriş yeri, sahanlık. 3. Karanlık ve büyük oda. 4. Deve ağılı, büyük ahır. (II, s.1442)
296. Devrent [Devrend, Devret]	: 3. Dağ üzerindeki konak yeri. (II, s.1445)
297. Deye	: Bostan ve bağlarda yapılan bekçi kulübesi. (II, s.1446)
298. Dırgaz (I)	: Güneş görmeyen, karanlık mağara, toprağın içinde kalan ev. (II, s.1469)
299. Dırkaz	: Ahıra bitişik ev, oda. (II, s.1470)
300. Dıvan	: 1. Dağınık mahallelerden meydana gelen köy. 2. Birkaç köyün birleşmesinden meydana gelen birlik. (II, s.1474)
301. Dibektaş	: Köy halkının toplandığı belirlenmiş yer. (VI, s.4487)
302. Diğlenbiç	: Yol üzerindeki dinlenme yeri. (II, s.1483)
303. Dinek (IV) [Dinenmeç]	: Konak, mola verilecek yer. (II, s.1501)
304. Div (III)	: Evin bir köşesi. (II, s.1526)
305. Dizme (I)	: 1. Balkon (II, s.1532)
306. Dolma (I)	: 3. Zemin doldurularak yapılan bina. (II, s.1547)
307. Dolma Oda	: Evlerdeki yer odası. (II, s.1547)
308. Dolmaç (II)	: Toplantı yeri. (III, s.1547)
309. Dom (II)	: Ağıl. (II, s.1548)
310. Donak (II) [Donam -1]	: 1. Gelin evi. (II, s.1558)
311. Donak Evi [Donak (II) - 1]	: Gelin evi. (II, s.1558)
312. Dökek	: Zeytinin yağı alınmak için döküldüğü havuz. (II, s.1572)
313. Dönelge (II)	: Ev. (II, s.1583)
314. Dör (II)	: 2. Konuk odası. (II, s.1587)
315. Dörümevi [Dürümevi]	: Keçeden yapılmış kışlık çadır. (II, s.1588)

316. Dözmev	: Toprak ev. (II, s.1594)
317. Durak (VII)	: 1. Durulacak oturup dinlenilecek yer. (II, s.1604)
318. Dünek (I) [Dün Düneği]	: 1. Ev. 2. Geceleyecek, yatacak yer. (II, s.1631)
319. Dünek (II) [Düneklik]	: 1. Kümes. (II, s.1631)
320. Düzen (IV)	: Ev. (II, s.1644)
321. Eçer	: 1. Aşevi, mutfak. 2. Oda. (III, s.1663)
322. Eğinek	: Bağda kurulan çadırlar. (III, s.1678)
323. Eğme (I)	: 1. Yazın ağaç dallarıyla yapılan ve üstü çul ile örtülen kulübe. (III, s.1681)
324. Eğrek (I)	: 2. Dinlenme yeri. 5. Küçükbaş hayvanların gece yattıkları yer, ağıl. 6. Köyün ya da mahallenin meydanlığı. 7. Eğlence yeri. (III, s.1682)
325. Eğrek (II)	: Misafir odası. (III, s.1682)
326. Eğren (III)	: Toplanma yeri. (III, s.1683)
327. Ekmekevi	: Yemek yapılan ve yenilen oda. (III, s.1696)
328. Elevik [Elevçik]	: 1. Bağlarda yağmurdan korunmak için toprak harçla yapılan küçük kulübe, tek katlı ev. 2. Çalı çırpıdan yapılan bekçi kulübesi. (III, s.1712)
329. Elyeri	: Kiler. (III, s.1729)
330. En (VI)	: Çatı. (III, s.1743)
331. Endime [Endimen]	: Köy evlerinde herhangi bir eşya koymak için yapılan kapalı yer. (III, s.1746)
332. Erek (I)	: 2. Ağıl. (III, s.1765)
333. Eskev	: Oturulan oda. (III, s.1784)
334. Este	: Toprak evlerin üstü, damı. (III, s.1787)
335. Eşik (II) [Eşih]	: Ev girişi. (VI, s.4500)
336. Ev	: 1. Oda. 3. Mutfak. (III, s.1800)
337. Ev Arası [Ever Arası]	: Mahalle, sokak. (III, s.1800)
338. Ev İçi [Ev -3]	: Mutfak.
339. Evçi [Evardı, Evlik (I) - 1]	: Kiler. (III, s.1802)
340. Eveni	: Avlu. (III, s.1805)
341. Evlik (I)	: 1. Kiler. 2. Fazla eşya, yatak yorgan konulan oda. 3. Köylerde haremlik ya da selamlık olarak kullanılan oda. 4. Büyük ev. (III, s.1811)
342. Evsin (I) [Evsik, Evsil, Evsim, Evsün (II)]	: 2. Kuzu ya da oğlak ağılı. 3. Davar ya da büyükbaş ağılı. 4. Ahırda buzağı için ağırlan özel yer. (III, s.1816)
343. Evün (I)	: Ahır ve avlu damı. (III, s.1818)
344. Évüstü	: Dam. (III, s.1818)
345. Eylek (I)	: 2. Yolcuların geceyi geçirdikleri yer, han, konak. (III, s.1823)
346. Eyrek (I) [Egrek, Eğrek (I) -1, Eğrik (I)]	: 2. Üstü kapalı ağıl. (III, s.1826)
347. Eyvan	: Balkon. (VI, s.4503)
348. Fılıka (II)	: Küçük ev. (III, s.1852)
349. Fırınlık	: Mutfak. (III, s.1855)

350. Finnas	: Kerpiçten yapılmış üstü açık ambar. (III, s.1867)
351. Finzan	: Bağ evi. (III, s.1868)
352. Firiş	: Balkon. (III, s.1870)
353. Gaha (II)	: Hayvanların barındığı avlu. (III, s.1894)
354. Gale II)	: Kale. (III, s.1900)
355. Galıf (II) [Galif-1, Galve]	: Tarla ve bostan bekçileri için tahtadan yapılmış kulübe. (III, s.1901)
356. Ganari	: Köy meydanlığı. (III, s.1909)
357. Garagol (I)	: Karakol. (III, s.1918)
358. Garaltu (I)	: Ev, bina. (III, s.1919)
359. Garool	: Karakol. (III, s.1929)
360. Gaş (II)	: Çatı. (III, s.1933)
361. Gaş (IV)	: Yayla evi. (III, s.1933)
362. Gaşgoz	: Hamam. (III, s.1934)
363. Gavsara (II)	: Buğday koymak için yapılan yer. (III, s.1941)
364. Gayar (III)	: Dağda kışın çobanların barınması için yapılan ev. (III, s.1943)
365. Gaydırma	: Tahtadan yapılmış basit baraka evler. (III, s.1944)
366. Gayıt Evi [Gayıt Damı]	: Kiler. (III, s.1947)
367. Gaylık (I)	: Hayvanları kardan ve yağmurdan koruyan yer. (III, s.1947)
368. Gazarma	: Büyük taş bina. (III, s.1953)
369. Gecev	: Bağ ve tarla kıyılarına yapılan kulübe. (III, s.1959)
370. Gedeği	: 1. Salon. 2. Ahır. (III, s.1965)
371. Gedey [Gedeği -1]	: 1. Salon. 2. Kiler. 3. Ahır. 4. Koridor. (III, s.1966)
372. Gedik (V)	: 1. Bahçe. (III, s.1967)
373. Gedik (VI) [Gedük (III)]	: Sokak. (III, s.1967)
374. Geler (III)	: Kayalardan oyularak yapılan oda. (III, s.1976)
375. Gelif (II) [Gelik (III)]	: Tarla, bağ ve bahçelerde yapılan basit bekçi kulübesi. (III, s.1977)
376. Gelik (IV)	: Çitle çevrili ağıl. (III, s.1978)
377. Gem (III)	: Harman yeri. (III, s.1985)
378. Gerdek Dam	: Gelin odası. (III, s.1995)
379. Germe (II)	: 1. Avlu. 2. Bahçe. 3. Tavuk kümesi. (III, s.2004)
380. Gezemek	: 1. Avlu. 4. Koridor. (III, s.2022)
381. Gezenek [Gezemek -4, Gezenik]	: 4. Gezinti yeri. (III, s.2022)
382. Gezevir [Gezevür]	: 1. Küçük ev. 2. Sazdan yapılmış kulübe. (III, s.2023)
383. Gezinti (I) [Gezemek -2, Gezenek -3, 6]	: 2. Balkon. (III, s.2023)
384. Gıdıy	: Koridor. (III, s.2035)
385. Gızgunluk	: Evin damı. (III, s.2070)
386. Ginge	: Köydeki toplantı yeri. (III, s.2079)
387. Girek (I)	: 2. Avlu. (III, s.2081)

388. Girelik	: 1. Fazla eşya, öteberi konulan oda, kiler. (III, s.2081)
389. Girellik [Gilar, Giler, Ginetik, Giral, Girelik - 1, Girenlik (II)]	: 1. Fazla eşya, öteberi konulan oda, kiler. 2. Evlerde bulunan küçük hamam, gusülhane. (III, s.2081)
390. Girge (II)	: Binanın alt katı. (III, s.2083)
391. Gizbe [Gizve]	: 2. Evlerdeki en küçük oda. (III, s.2086)
392. Gizildek	: Kale. (III, s.2087)
393. Godu	: Ev. (III, s.2093)
394. Gonaııcı	: Konaklanan, misafir kalınan yer. (III, s.2100)
395. Gonak (II) [Gonacak (II), Gonaıı]	: Büyük yapılı ev, konak. (III, s.2100)
396. Gonalga	: Göçebelerin çok konduğu yer. (III, s.2100)
397. Gonarga (I)	: 1. Bir göç sırasında dinlenilen, yemek yenilen ya da yatılan durak yeri. (III, s.2100)
398. Gonuk Odası	: Köy odası. (III, s.2102)
399. Gozak (VII)	: Alan, meydan. (III, s.2112)
400. Göcü	: 1. Kapı önü. 2. Evin önünde bir şey ekilmeyen yer. (III, s.2121)
401. Göm (I)	: Hayvanların barınması için çit ya da duvarla çevrili yer, ağıl. (III, s.2146)
402. Gömele (I)	: 1. Bağ ve bahçelerde yaz için yapılan küçük kulübe, bağ evi. 2. Bağ, bahçe, bostanlardaki bekçi kulübesi. (III, s.2149)
403. Gömü (I) [Gömbe (II), Göme (II), Gömme (II), Gömük (VII) -1]	: 2. Yer altı deposu, mahzen. (III, s.2150)
404. Göpçük (VI)	: Köy kenarlarında beş on evden meydana gelen mahalle. (III, s.2157)
405. Göz (II)	: 1. Oda. (III, s.2174)
406. Göze (VIII)	: Dam. (III, s.2177)
407. Gözen (III)	: Kiler. (III, s.2179)
408. Gözenek (I) [Göz (II) -3, Gözenek, Gözgeri]	: 2. Balkon. (III, s.2179)
409. Guleme	: Bağlarda ve harmanda yapılan küçük kulübe. (III, s.2191)
410. Gulluk (I)	: 1. Bodrum. (III, s.2192)
411. Gume (II)	: Ahır. (III, s.2194)
412. Gumele	: Bekçi kulübesi (III, s.2194)
413. Gunt (IV)	: Köy. (III, s.2197)
414. Gurluk	: Evlerdeki taşlık giriş yeri, avlu. (III, s.2200)
415. Gurnek	: Sığır ahır. (III, s.2200)
416. Guzuluk [Guzluk]	: Küçük kuzuların kapatıldığı yer. (III, s.2205)
417. Güllek	: Uçan kuş kümesi. (III, s.2219)
418. Güm (II)	: Ağıl. (III, s.2221)
419. Güme (I) [Gümele 1, 2, 3]	: 1. Avcı kulübesi. 2. Bağ ve bostana yapılan basit bekçi kulübesi. 3. Ahır. (III, s.2222)

420. Gümele	: 1. Bağ ve bostana yapılan basit bekçi kulübesi. 2. Avcı kulübesi. 3. Ahır. 4. Samanlık. (III, s.2222)
421. Günlük (II) [Güneşlik (I), Günnük (II)]	: Balkon. (III, s.2230)
422. Günne	: Derme çatma bir kişilik kulübe. (III, s.2230)
423. Gürbe (I)	: Tahıl ambarı. (III, s.2233)
424. Güssül	: 1. Çatı. (III, s.2238)
425. Güzle (I) [Güzlek (III)]	: 2. Bağ evi. 3. Kışlık ev. (III, s.2244)
426. Hagal	: Sundurma. (III, s.2251)
427. Haklık (III)	: 1. Küçük tahıl ambarı. (III, s.2255)
428. Halaççık	: Bayırda yapılan üstü toprakla örtülü çingene evi. (III, s.2256)
429. Halak (II)	: Mahalle. (III, s.2256)
430. Halaka	: 2. Köy meydanı. 6. Sokak. 7. Mahalle. (III, s.2256)
431. Halaylım	: Damı kiremitsiz yüksek ev. (III, s.2258)
432. Hamam	: Çamaşırhane. (III, s.2263)
433. Hambar	: Ambar. (III, s.2265)
434. Hamom	: Hamam. (VI, s.4516)
435. Hanay [Hanaylık, Haney -1, 2, 3; Haniev, Honay]	: 1. İki ya da daha çok katlı büyük ev. 2. Evlerin üst katı. 3. Kiler. 5. Sofa, hol, koridor. 6. Salon. 7. Avlu. 8. Tahta ve direklerden yapılan üstü kapalı, önü açık yazlık oturacak yer, çardak. (III, s.2271)
436. Hanaylı (II)	: Önünde çardak bulunan ev. (III, s.2271)
437. Hanbağı	: Köylerde evlerinde ot koymaya yarayan ikinci kat. (III, s.2271)
438. Hanev	: Büyük ev. (III, s.2272)
439. Haneyli	: Dört katlı ev. (III, s.2273)
440. Haniça	: Küçük ambar. (III, s.2275)
441. Hanönü	: Çarşı. (III, s.2275)
442. Hapan (V)	: 2. Üzeri açık ya da kapalı geniş avlu. (III, s.2277)
443. Hapenk (I) [Hafek, Hefek, Hepek (I) -1, Hepen, Hepenek, Hapenk (I) -2, Hopeng]	: 1. Yer altındaki depo, mahzen. (III, s.2279)
444. Har (I) [Haraba (IV)]	: 2. Bakımsızlıktan anormal gelişmiş bağ, bahçe. (III, s.2281)
445. Harpışda [Hargışda, Harpışta, Harpışto, Harpuşta -1]	: Evlerin önünde asmaların yayılması için yapılan çardak. (III, s.2294)
446. Harpuç	: Çingelerin oturduğu tahta ev. (III, s.2294)
447. Havar (III)	: Bahçe, bostan. (III, s.2309)
448. Havdan	: 1. Şirahanelerde üzüm ezilen yer ya da şiranın toplandığı çukur. (III, s.2310)
449. Havım	: Değerli bahçe. (III, s.2310)
450. Haviş [Havş, Havşa (I) -1, Havuç (IV), Havuş -1, Havut (VII), Hevşe (I)]	: 1. Avlu, bahçe. 2. Ev. (III, s.2311)

451. Havli (I)	: 1. Koridor. 2. Bahçe, avlu. (III, s.2312)
452. Havlu [Havlağa, Havlu, Havli (I) -1, 2; Hevlü]	: 1. Avlu, bahçe. 2. Koridor. (III, s.2312)
453. Havul	: 1. Avlu. 2. Ağıl. (III, s.2313)
454. Havuş	: 1. Avlu, bahçe. 2. Ağıl. (III, s.2313)
455. Hayat (I) [Hayad, Hayatlık, Heyat, Heyet - 2]	: 2. Avlu. 3. Salon, hol. 4. Koridor. 5. Balkon. 6. Sundurma. 7. Oda. 9. Yayla evi. 10. Eski ev. 11. Ev bahçesi. 12. Ahır, ağıl. (III, s.2315)
456. Haykat	: Üst kat. (III, s.2318)
457. Hayma (I) [Haymalık - 4, Hoymalık]	: Bağ ve bahçelerde çalı çırpıdan yapılan çardak. (III, s.2320)
458. Haymalık	: 1. Avlu. 2. Odunluk. 4. Bağ ve bahçelerde çalı çırpıdan yapılan çardak. (III, s.2320)
459. Haymana	: Mesken, ağıl, mağara vb. şeyler. (III, s.2320)
460. Hazın Damı [Hazın Evi, Hazınlık -2]	: Kiler. (III, s.2322)
461. Hazınlık	: 2.Kiler. (III, s.2323)
462. Hefkere	: 2. Çevrilmiş avlu. (III, s.2328)
463. Hepenk (II)	: Yer altı deposu. (III, s.2341)
464. Herkere	: Ufak bahçe. (III, s.2346)
465. Herkil [Helgin (III), Helkil, Helkir -1, 2; Hergil (II), Herkin]	: 2. Erzak ambarı. (III, s.2346)
466. Hetil Hütül	: Kasaba. (III, s.2350)
467. Hevişe	: 1. Üstü açık davar ağılı. 2. Bağ ve bahçelerde çalı çırpı ya da kerpiçten yapılan kulübe. (III, s.2351)
468. Hevkeve	: 1. Küçük bahçe, sebzelik. 2. Avlu. (III, s.2351)
469. Hevşe	: Üstü açık yazlık ahır, ağır. (III, s.2352)
470. Hevüş (II)	: Bahçe. (III, s.2352)
471. Hevüş Hayat	: Avlu. (III, s.2352)
472. Heyet	: 1. Bahçe. 2. Salon. (III, s.2353)
473. Heyme	: Asma çardağı. (III, s.2354)
474. Hezan (II) [Hezen (III)]	: Bir odalı ev, bahçe kulübesi. (III, s.2355)
475. Hezin	: 1. Fazla eşya konulan yer, kiler. 2. Bodrum (III, s.2356)
476. Hezir (III)	: Bağ ve bahçe önü. (III, s.2356)
477. Hımt (II)	: Ev. (III, s.2366)
478. Hızan (VI) [Hızman -3, Hınzan]	: Bağ evi. (III, s.2382)
479. Hinnas	: Kerpiç ve çamurdan yapılan tahıl ambarı. (III, s.2387)
480. Holluk (II)	: Bostanları beklemek için yapılan çardak. (III, s.2397)
481. Holt (I) [Hotu (II), Hutu]	: Tahıl konulan ambar. (III, s.2398)
482. Hopan (III)	: 2. Ev. (III, s.2405)
483. Hotara	: Küçük ev, kulübe. (III, s.2419)
484. Hotul (I)	: 2. Meşe kökü oyularak yapılan ambar. (III, s.2420)
485. Hov [Hulle, Huv]	: Sazdan yapılan ev. (VI, s.4521)

486. Hoydak (II)	: Düzgün olmayan, gelişigüzel yapılmış ev. (III, s.2422)
487. Hoylu (II)	: Sofa, koridor. (III, s.2422)
488. Hu (II)	: Kamış ya da çubuktan yapılan bağ ve bahçe kulübesi. (III, s.2441)
489. Hul (II)	: Yeni doğan danaların konulduğu yer. (III, s.2442)
490. Hullik [Hulle]	: Yaylada geçici olarak yapılan kulübe. (III, s.2442)
491. Humba	: 1. Bodrum. (III, s.2443)
492. Hun (III)	: Ottan, çalçırpıdan yapılan kulübe. (III, s.2443)
493. Hut	: Şıra yapılan yer. (III, s.2446)
494. Huyma [Huymalıh, Huymalık]	: Bağ ya da bostan kulübesi. (III, s.2447)
495. Hübe	: Kulübe. (III, s.2447)
496. Hüben	: Çardak. (III, s.2447)
497. Hügme [Hüg -2]	: Çardak. (III, s.2448)
498. Hülle (II) [Hül (II)]	: Sazdan yapıma kulübe. (III, s.2448)
499. Huvüt [Högbül]	: Kamış ya da çubuktan yapılan bağ ve bahçe kulübesi. (III, s.2453)
500. Ildırayaz (I) [İldırışık (I)]	: Penceresiz, kapısız, eşyasız ev. (IV, s.2466)
501. İrim (III)	: 1. Sokak. 2. Dar sokak. 3. Çıkmaz sokak. (IV, s.2487)
502. Irmaklak	: Çamaşırhane. (IV, s.2489)
503. Isıcak (II) [İccak (II), Isıcak Dam, Isı Dam, Isık (III), Issı Dam]	: Hamam. (IV, s.2490)
504. İstirga	: Çalılarla, taşlarla çevrilmiş üstü açık ağıl. (IV, s.2495)
505. İbrim	: Küçük sokak. (IV, s.2504)
506. İç Pınar	: Hamam. (IV, s.2508)
507. İçeri [İceri, İçer]	: Oda, oturma odası. (IV, s.2505)
508. İglek (III)	: Eğlence yeri. (III, 2512)
509. İğme	: Ahır ve ağılların önüne yapılan üstü çalı çırpı ile örtülü dam, gölgelik. (IV, s.2512)
510. İğrek [İrek (I)]	: Davar ve sığırların sağılması ya da dinlenmesi için ayrılan dört yanı kapalı, üstü açık yer, ağıl. (IV, s.2513)
511. İlerkaç	: Balkon. (IV, s.2521)
512. İremba	: Ambar. (IV, s.2549)
513. İrilik (III)	: Kuzuların altı günlük oluncaya kadar konuldukları özel ağıl. (IV, s.2551)
514. İrim (I) [İrim (III) -1, 2, 3; İreme, İrin]	: 1. Sokak. 2. Dar sokak. 3. Çıkmaz sokak. 5. Sokağın baş tarafı, il yeri. (IV, s.2551)
515. İskenet	: Asma çardağı. (IV, s.2557)
516. İskiyet	: 3. Çatmalı oda. (IV, s.2558)
517. İssi (II) [İstidam]	: Hamam. (IV, s.2560)
518. Kabalık (I)	: Asma çardağı. (IV, s.2581)
519. Kabun (II)	: Taş bina. (IV, s.2585)
520. Kağa (II)	: Yazın oturulan serin yer, oturma odası. (IV, s.2594)
521. Kaha (I)	: Avlu, ağıl. (IV, s.2598)

522. Kaklık (III)	: 1. Balkon. 2. Sofa, salon. (IV, s.2606)
523. Kala (III)	: Kent, şehir. (IV, s.2607)
524. Kalaça	: 2. Küçük kale. (IV, s.2608)
525. Kaladan (II)	: 2. Hamamda soyunma yeri. (IV, s.2608)
526. Kalafa (II)	: Büyük ev. (IV, s. 2608)
527. Kaldan	: Tahıl ambarı. (IV, s. 2610)
528. Kan (II)	: Mutfak. (IV, s. 2617)
529. Kanara (II) [Kanare (I), Kanra]	: 1. Hayvan satılan ve kesilen yer, mezbaha. (IV, s. 2619)
530. Kanat (II)	: 1. Salon, sofa. (IV, s. 2619)
531. Kap (III)	: 2. Oda. (IV, s. 2630)
532. Kapan (III)	: 1. Ahır, dam. (IV, s. 2631)
533. Kapı (I)	: Sokak. (IV, s. 2633)
534. Kapıtapanı	: Eşik. (IV, s. 2635)
535. Kaplık (I)	: Ağıl. (IV, s. 2635)
536. Karaf (II)	: Bahçede ayrılan yer. (IV, s. 2643)
537. Kara Ev (I)	: Çadır. (IV, s. 2643)
538. Kara Örtü	: 1. Toprak dam. 2. Beşik biçimindeki tahta çatı. (IV, s. 2653)
539. Kara Yapı	: Çamur ve kerpiçe yapılmış ev. (IV, s. 2655)
540. Karaçav (I) [Karacağ, Karacar, Karacoğ, Karaçağ, Karaço, Karaçor]	: 3. Yüksek çardak. (IV, s. 2642)
541. Karadam (II)	: Mutfak. (IV, s. 2642)
542. Karaltı (I) [Karaldı, Karartu]	: 1. Ev. (IV, s. 2650)
543. Karpışta [Karpışte]	: Bir çeşit yazlık ev, yayla evi. (IV, s. 2668)
544. Kasmak (I)	: Ev çatısı. (IV, s. 2676)
545. Kasnak (III)	: 1. Birbirine geçme kalın tahtalardan yapılmış köy odası, oda. 2. Ev çatısı. (IV, s. 2677)
546. Kaş (II) [Kaşbastı (I), Kaşkoruyan, Kaşlama - 1, 2]	: 3. Dam. 4. Balkon. (IV, s. 2678)
547. Kaşak (I) [Kasu (I), Kaşa (II), Kaşşak (II)]	: Ahırda kuzu, malak ve buzağı konulan yer. (IV, s. 2679)
548. Katıkdanı	: Kiler. (IV, s. 2683)
549. Kayak (I)	: 5. Mahalle. (IV, s.2697)
550. Kaydırma (I)	: 1. Ev ve ahırdan dışarıya çıkı biçimde yapılmış, üstü örtülü yer. (IV, s.2700)
551. Kayıtdanı [Kaytevi]	: Kiler, yiyeceklerin saklandığı yer. (IV, s.2703)
552. Kaylık (II)	: 1. Garaj, araba konulan yer. 2. Tahıl ve tütün kurutulan kulübe. (IV, s.2704)
553. Keçelik	: Hamamlarda soyunma yeri. (IV, s.2716)
554. Kelefe (II)	: 1. Samanlık. 2. Küçük kulübe. (IV, s.2727)
555. Keler (II)	: 2. Kiler. (IV, s.2730)

556. Kelik (II) [Kelif, Keliz, Kelüf, Köllük (I), Kölüt]	: Bağ evi, kulübe. (IV, s.2734)
557. Kendik	: Küçük tahıl ambarı. (IV, s.2742)
558. Kerama	: Balkon. (IV, s.2752)
559. Kerana	: 1. Ahır, ağıl. (IV, s.2752)
560. Kerman	: Kale. (VI, s.4548)
561. Kesik (III)	: Köy evlerinde ambar işini gören, kerpiçe bölünmüş yer. (IV, s.2765)
562. Keslik	: Saman, sap konulan yer. (VI, s.4550)
563. Kırvet	: Sofa. (IV, s.2840)
564. Kışla (I)	: Koyun ve keçi sürülerinin gecelediği ya da kışın barındıkları kapalı ağıl. (IV, s.2847)
565. Kışlak	: Köy. (IV, s.2847)
566. Kirdet	: Balkon. (IV, s.2878)
567. Kirebet (I)	: Avlu. (IV, s.2877)
568. Kiremitlik	: Dam. (IV, s.2877)
569. Kirna (II)	: Ev. (IV, s.2882)
570. Kocayırcı	: Geniş meydan. (IV, s.2893)
571. Kofra	: Kahvelerde beş on kişilik özel bölmeler ya da belirli kişiler için ayrılan toplantı yeri. (IV, s.2901)
572. Kol (II)	: Kiler. (IV, s.2907)
573. Koltak [Koltuk (I) -1]	: Küçük oda. (IV, s.2912)
574. Koltuk (I)	: Küçük oda. (IV, s.2912)
575. Koluk (I)	: Kulübe. (IV, s.2913)
576. Kom (I) [Kem (II), Konur (V), Köm (I) -1, 3; Kön (III), Küm (II) -2]	: 1. Ağıl, davar ahır. 2. Çalı çırpıdan yapılan küçük ev, yayla evi. 3. Birine ait küçük köy gibi yer, çiftlik. (IV, s.2914)
577. Kon (I) [Konağ (II)]	: 1. Konut, ev. 2. Çadır. (IV, s.2915)
578. Konağ	: 3. Yolculukta geceyi geçirmek üzere yapılan yer, han. (IV, s.2916)
579. Konak (II) [Konağ -2, 3; Konan -2]	: 2. Yolculukta geceyi geçirmek üzere yapılan yer, han. (IV, s.2916)
580. Konalga [Konalka, Konarga -2]	: Göçebe ve yolcuların yolculuk ya da göç sırasında kondukları sulu, otlu yerler, konak yeri. (IV, s.2917)
581. Konarga	: 2. Göçebe ve yolcuların yolculuk ya da göç sırasında kondukları sulu, otlu yerler, konak yeri. (IV, s.2917)
582. Konuk (I)	: 2. Durak, dinlenmek için durulacak yer. (IV, s.2919)
583. Konum	: Göçebelerin göç ettikleri yer, konak yeri. (IV, s.2919)
584. Konük	: 2. Çadır. (IV, s.2920)
585. Koptar	: Birkatlı küçük ev, kulübe. (IV, s.2922)
586. Korcu	: Evin arkasında kalan taşlık yer, avlu. (IV, s.2925)
587. Korfa	: Küçük köy evlerindeki yer odası. (IV, s.2926)
588. Öfter (I)	: Ev çatısı. (IV, s.2931)
589. Öfte (I)	: Dar sokak. (IV, s.2933)
590. Kotaklık	: Küçük mandaları koymak için ahırda ayrılan yer. (IV, s.2936)

591. Kotara (I) [Koşan (III), Koşana, Koşera, Kotar, Kotra -1, Kuşara]	: Koyunları sağmak için kullanılan üstü kapalı koyun ağılı. (IV, s.2937)
592. Kotra	: 1. Koyunları sağmak için kullanılan üstü kapalı koyun ağılı. 2. Sağlık kurallarına aykırı ev, oda, in. (IV, s.2938)
593. Kotura [Kotra -3]	: İçinde mısır kurutulan dört kazık üzerine oturtulan çitalardan yapılmış basit kulübe, çardak. (IV, s.2938)
594. Köy	: Köy. (IV, s.2942)
595. Koyluk	: Köy. (IV, s.2943)
596. Koymaça (I)	: Çardak. (IV, s.2943)
597. Koz (II) [Kozuk (II)]	: 1. Evlerin altında bulunan davar ağılı. 2. Ahırda yavruların konmasına yarayan yer. (IV, s.2945)
598. Köce	: Mahalle. (IV, s.2947)
599. Köcü [Köçü, Köğçü]	: Avlu. (IV, s.2948)
600. Köh	: Bostan kulübesi. (IV, s.2951)
601. Kölük Kelik	: Kulübe. (IV, s.2956)
602. Köm (I)	: 1. Ağıl, davar ahır. 3. Çalı çırpıdan yapılan küçük ev, yayla evi. (IV, s.2956)
603. Könnök	: Toplantı yeri. (IV, s.2960)
604. Könüç (I)	: Çadır. (IV, s.2960)
605. Köprü Oda	: İki evin arasında yapılan ve altından yol geçen oda. (IV, s.2962)
606. Körnek (I)	: Toplantı yeri. (IV, s.2968)
607. Köş (V) [Kos (III)]	: Davar ağılı. (IV, s.2971)
608. Köşk (I) Koşk (I)]	: Balkon. (IV, s.2981)
609. Kötez (I)	: 1. Kuzu, oğlak ya da buzağı konan yer, ağıl. (IV, s.2983)
610. Köv	: Köy. (IV, s.2984)
611. Köyçü	: Avlu, bahçe. (IV, s.2984)
612. Kulluk (III)	: 2. Avlu. (IV, s.2997)
613. Kurak (I)	: 1. Saçak altı, çardak. (IV, s.3005)
614. Kurna (II)	: Evin karanlık yolu, koridor. (IV, s.3010)
615. Kuruluk	: Evin girişi, koridor. (VI, s.4575)
616. Kuruntuluk	: Kulübe. (IV, s.3013)
617. Kuzluk (I)	: Kuzu ve oğlak barındırılan küçük ağıl. (IV, s.3023)
618. Küce (II)	: Çıkmaz sokak. (IV, s.3024)
619. Küğ	: Bağ ve bahçe kulübesi. (IV, s.3027)
620. Külfan	: Hamam. (IV, s.3030)
621. Külle (III)	: Yaz mevsiminde evlerin damına dört direk çakıp çevresine kumaş sararak yatılan yer. (IV, s.3030)
622. Küllük (X)	: İnsanın yaşadığı yer, çevre, mahalle. (IV, s.3032)
623. Küme (I) [Kümbelis, Kümele (I)]	: 1. Bostan ve bağ bekçisinin kulübesi. (IV, s.3035)
624. Kürün (I)	: 3. Hamamlardaki odacıklar. (IV, s.3049)
625. Küvere	: Çamurdan yapılmış tahıl ambarı. (IV, s.3057)
626. Ladas	: Bahçe. (IV, s.3059)

627. Liba (II)	: Derileri harçla işlemek için kullanılan depo. (IV, s.3079)
628. Livan	: 1. Salon. 2. Önü açık oda. 3. Balkon. (IV, s.3081)
629. Loda (III)	: Tahılın saklanması için toprağı kazarak yapılan ambar. (IV, s.3082)
630. Maale	: Mahalle. (IV, s.3098)
631. Mağ	: 2. Oda. (VI, s.4585)
632. Manar (II)	: Yaylalarda peynir yapılan ve saklanan yer. (IV, s.3117)
633. Mancır (II)	: Taştan yapılmış yayla evi. (IV, s.3120)
634. Mangoz	: 2. Köy evlerindeki tahıl ambarı. (IV, s.3123)
635. Mankobe	: Koyunların sağıldıktan sonra yatırıldıkları yer. (IV, s.3125)
636. Mankoz [Mankuz]	: Tahtadan göz göz yapılmış yiyecek ambarı. (IV, s.3125)
637. Maran (II)	: 1. Küçük ev. 2. Baraka, kulübe. (IV, s.3128)
638. Mazgan	: 1. Issız yerdeki ev. (IV, s.3145)
639. Mecut	: Üstü kapalı, çevresi açık dinlenme yeri. (IV, s.3148)
640. Mehle (I)	: Mahalle. (IV, s.3152)
641. Mehle (II)	: Avlu. (IV, s.3152)
642. Melis (II)	: Yer odası. (IV, s.3158)
643. Merek (I) [Mereh]	: 2. Odunluk. 3. Samanlık. (IV, s.3168)
644. Mırık (XI)	: 1. İyi temizlenmemiş ev. (IV, s.3188)
645. Mırık (XV)	: Samanlık. (IV, s.3188)
646. Mulak (II)	: Mutfak. (IV, s.3219)
647. Munçak [Munça]	: Hamam. (IV, s.3221)
648. Musluk (V)	: Ev içindeki buğday ambarı. (IV, s.3224)
649. Musul [Musur (III)]	: 2. Küçük samanlık. (IV, s.324)
650. Mutlak (II)	: Mutfak. (IV, s.3226)
651. Müze	: Kışlık davar ağılı. (IV, s.3232)
652. Naliya [Naliye, Nalya]	: 1. Bir çeşit ambar. (IV, s.3236)
653. Nayla (II)	: Ambar. (IV, s.3243)
654. Oba (III)	: 4. Mahalle. (VI, s.4610)
655. Oba (IV)	: Beş on evli köy. (V, s.3261)
656. Oba (VI)	: Yazın, koyunların yatması için ovalarda yapılan, çevresi çitle çevrilmiş yer, ağıl. (V, s.3261)
657. Obruk	: 1. Doğal yer altı deposu. (VI, s.4610)
658. Ocakbaşı	: Mutfak. (V, s.3264)
659. Ocaklık [Ocağlıg]	: 1. Oda. 2. Mutfak. (V, s.3265)
660. Oda	: Evlerin dışında, konukları ağırlamak için özel olarak yapılmış küçük ev. (V, s.3266)
661. Odaça	: Oda. (V, s.3266)
662. Odak (II)	: Kışı geçirmek için yapılan çoban kulübesi. (V, s.3266)
663. Odunkoru [Odunhoru]	: 1. Büyük odunluk. (V, s.3266)
664. Oğrak (I)	: Uzun yollardaki dinlenme yerleri. (V, s.3271)

665. Oluk (V)	: Ahır. (V, s.3281)
666. Omcalık	: Odunluk. (V, s.3282)
667. Opan	: Köylülerin, içinde yağ, peynir sakladıkları mağara. (V, s.3287)
668. Oram (I)	: Sokak. (V, s.3288)
669. Ortma	: Odun vb. şeyleri saklamak için üstü kapalı, önü açık yer. (V, s.3292)
670. Orum (III)	: Hayvanların gecelediği üstü açık yer. (V, s.3292)
671. Otağ	: 1. Konak, apartman. 2. Oda. (V, s.3294)
672. Otağ	: 1. Oda. 2. Çadır. (V, s.3294)
673. Otak [Otağ -1, 2; Otağ -1, 2]	: 1. Konak. 2. Oda. 3. Çadır. (V, s.3294)
674. Oturak (IX)	: Yazlık yer. (V, s.3298)
675. Oturak (X)	: Oda. (V, s.3298)
676. Oturak (XIII)	: Asmaları yükseğe kaldırmak için yapılan ağaç iskele, çardak. (V, s.3298)
677. Oturak Yeri (I)	: Yolcuların oturup dinlenecekleri yer. (V, s.3299)
678. Oturuk	: Gazino, kahvehane. (V, s.3300)
679. Oymak (II)	: 1. Semt, mahalle, bölge. (V, s.3303)
680. Öfek	: Davaların kışın barındığı yurttan daha küçük yer. (V, s.3314)
681. Ögen (I)	: Evin önündeki geniş yer, avlu. (V, s.3317)
682. Ölle	: Yazın bağ ve bahçelerde yapılan çardak. (V, s.3334)
683. Önya	: Balkon. (V, s.3345)
684. Ören (I) [Örene (I) -1, Ören Yeri]	: 1. Şehir. 2. Köy. (V, s.3348)
685. Örtme (II)	: 2. Sofa, salon. 3. Çardak. 4. Bir katlı bağ evi. 5. Bağ kulübesi. 6. Evin önü açık ve taş döşemeli yeri, giriş yeri. 7. Mutfak. 8. Üstü örtülü ağıl. 9. Tütün dizmeye ve kurutmaya yarayan üstü kapalı yer. 11. Odun ve yakacak konulan yer. (V, s.3352)
686. Örtü (II)	: Çatı. (V, s.3353)
687. Örtü Altı	: Dam altı. (V, s.3353)
688. Örü (III) [Örüm (VII)]	: Ağıl. (V, s.3353)
689. Örüm (III)	: Ağıl. (V, s.3355)
690. Öste [Östü]	: Toprak damlı ev. (V, s.3357)
691. Öven (I)	: 1. Sofa. 2. Sokak kapısının önü, taşlık yer. (V, s.3364)
692. Öy (II)	: Ev. (V, s.3366)
693. Öyven	: Evin altı, bodrum. (V, s.3369)
694. Paççe	: Bahçe. (V, s.3378)
695. Pağ [Pağ (II) -1]	: 1. Yalnız dört yanı duvarla çevrili, bir boy yüksekliğindeki yayla evi. 2. Yıkılmış ev ve yeri. (V, s.3380)
696. Pağ (II)	: 1. Yıkılmış ev ve yeri. (V, s.3380)
697. Palanga	: Küçük kale. (V, s.3385)
698. Par (V)	: Bahçe, gül bahçesi. (V, s.3396)

699. Parakamı	: Evlerde ateş yakılarak çevresinde oturan yer. (VI, s.4638)
700. Parda (I)	: 1. Dam. (V, s.3397)
701. Parhana	: İşçilerin toplantı yeri. (V, s.3999)
702. Partal (VIII)	: 1. Ev, ambar, tarla vb. yer, taşınmaz mal. 2. Bağ, bostan ve bahçelerde dört direk üzerine kurulan ve yatırılabilen çardak. (V, s.3404)
703. Pasa (II)	: Çardak. (V, s.3405)
704. Pate (III)	: Çadır. (V, s.3411)
705. Per (III) [Pere (III)]	: Davarların sağıldığı yer, ağıl. (V, s.3429)
706. Perdi (I)	: 2. Sazlardan yapılmış ev. (V, s.3430)
707. Pey (I) [Peyel]	: 1. Hayvanların barındırmak için taş ya da kerpiçten yapılan yer. (V, s.3439)
708. Pıherik	: Kiler. (V, s.3441)
709. Pines	: 2. Avcıların kırdaki kuş avlamak için bekledikleri küçük kulübe. (V, s.3457)
710. Pitek (II)	: Çamurdan yapılan buğday ambarı. (VI, s.4652)
711. Poğan	: Sokak, cadde. (V, s.3468)
712. Saçak (VI)	: Sofa. (V, s.3510)
713. Sahneşirin	: Evlerin üst katındaki küçük oda. (V, s.3518)
714. Saklak	: Depo, ambar. (VI, s.4665)
715. Sakonar	: Kiler. (V, s.3522)
716. Sal (II)	: Ahırda kuzular için ayrılmış bölüm. (VI, s.4666)
717. Sal (II) [Sala (IV), Salaca -1,2; Salacak (II), Salağacı, Salı (IV)]	: 3. Hayvan ya da saban vb. araçları korumak için tahtadan yapılan çatı. (V, s.3523)
718. Salaç	: 1. Çardak. (V, s.3523)
719. Salaç (II)	: Tütün yapraklarının asıldığı yer. (VI, s.4666)
720. Salak (I) [Salah]	: 1. Yayla ya da kırlarda hayvanları toplu bulundurmak için yapılmış üstü açık korunak. 2. Hayvanları yazın yattıkları ya da dolaştıkları dört yanı çevrili, üstü açık yer. 4. Ağıl. 6. Orman içinde kışın davarların barındığı ve beslendiği yer. (V, s.3524)
721. Salamlık	: Samanlık. (VI, s.4667)
722. Salaş	: 1. Dört direk kurularak üstü saz ya da yaprakla örtülmüş gölgelik yer, çardak. 2. Taha ve ağaç dallarından yapılan kulübe, ilkel ev. 3. Kayıkları korumak için yapılan üstü yaprakla örtülü yer. (V, s.3525)
723. Sallık	: 1. Evlerin salonu. (V, s.3530)
724. Salma (VIII)	: Üstü ve üç yanı kapalı ağıl. (V, s.3530)
725. Saluk (I)	: Hamam. (V, s.3531)
726. Samak (I)	: Bölge, mahalle. (V, s.3532)
727. Samannıh	: Samanlık. (VI, s.4669)
728. Sandırma [Sandurma]	: Köy evlerinde fazla eşyaların konulduğu yer. (V, s.3538)
729. Sapkı	: Sokak. (V, s.3543)

730. Saréy	: Üstü çatılı yapı. (V, s.3545)
731. Sarpın [Sapın -1,2; Sarpun, Serpin -1]	: 1. Un ve tahıl ambarı. (V, s.3550)
732. Satak (I)	: Çarşı. (V, s.3552)
733. Say (I)	: 8. Çay kıyılarında giysi yıkanan kulübe. (V, s.3558)
734. Saya (II)	: 1. Ağıl. 2. Ahır. 3. Yayla ve kırlarda hayvanlar için yapılan üstü samanla örtülü hangar. 4. Avlu. 5. Sofa, salon. 6. Bodrum. 7. Bir çeşit ev altı. (V, s.3559)
735. Sayat	: 1. Ev altı, meyve vb. kurutulan yer. (V, s.3560)
736. Sayatüstü [Siyat]	: Köy evlerinin önündeki büyük balkon. (V, s.3560)
737. Sayfan	: Bağ ve bahçelere yapılan ilkel ev, kulübe. (V, s.3560)
738. Sayvan [Sayvant -1, 2]	: 1. Üstü örtülü davar ağılı. 2. Çardak. (VI, s.4678)
739. Sayvant [Sayvantlık, Sayvat -2]	: 1. Ağıl, mandıra. 3. Samanlık, ot ve saman konulan üstü kapalı yer. 4. Evlerin dışında üstü örtülü, yanları açık genişçe saçakaltı, teras. 5. Üstü tahta ile örtülmüş yayla evi. (V, s.3563)
740. Sayvat	: 1. Üstü ve üç yanı kapalı, bir yanı açık, kışın odun vb. şeyler konulan, yazın hayvan bağlanan yer. 2. Evlerin dışında üstü örtülü, yanları açık genişçe saçakaltı, teras. (V, s.3563)
741. Seki (II) [Sekemeç, Sekemek (I), Sekme (V), Sekmeç (I), Sekmek (III), Sekmen (III), Sekümen]	: 2. Avluda yazın oturulan, mutfak olarak da kullanılan oda. 3. Balkon. 4. Ahır damı. 5. Koridor, sofa. (V, s.3571)
742. Sekialtı	: Koridor. (VI, s.4681)
743. Selük	: Köy. (V, s.3580)
744. Seray	: Hükümet binası. (V, s.3588)
745. Serbenek	: Balkon. (V, s.3588)
746. Sergi (II) [Seri (I) -2]	: Balkon. (V, s.3591)
747. Serkin (II)	: Buğday ambarı. (V, s.3592)
748. Serpin	: 1. Un ve tahıl ambarı. (V, s.3593)
749. Sıcak (I) [Sıcağ, Sıcakdam]	: Hamam. (V, s.3602)
750. Sığ (II)	: Ahırda oda arasındaki dar aralık, koridor. (V, s.3604)
751. Sığrılık	: Ahır. (V, s.3606)
752. Sıvat	: Çardak. (V, s.3624)
753. Sineklik	: Çatıda balkonlu tek oda. (VI, s.4699)
754. Siyat	: Dam. (V, s.3652)
755. Soğukluk (IV)	: 1. Köy evlerinde yapılan bir çeşit geniş balkon. 2. Kiler. (V, s.3657)
756. Soğah	: Sokak. (V, s.3658)
757. Soka (I)	: Ağıl. (V, s.3659)
758. Soya (IX)	: Bodrum. (V, s.3670)
759. Söge Taşı	: 1. Eşik. (V, s.3676)
760. Sökü (III)	: Hastane. (V, s.3678)

761. Söve (I) [Seve, Sova, Soya (VIII), Söge (V), Söre, Söva, Söye (I) -1, Süve (I)]	: 2. Eşik. (V, s.3682)
762. Sufa	: 1. Oda. 2. Salon. (VI, s.4709)
763. Suluk (XIV)	: Mutfak. (V, s.3695)
764. Sundurma (I) [Sundur]	: 1. Üstü kapalı balkon, evlerin önündeki taşlık. 2. Sofa, küçük salon ya da koridor. (V, s.3698)
765. Suva (III)	: Balkon. (V, s.3704)
766. Sünme (II)	: Teras. (VI, s.4714)
767. Şaneşir	: Hamam. (V, s.3744)
768. Şanşin	: Sokağa doğru çıkıntısı olan yüksek oda. (V, s.3744)
769. Şarapgına	: Şarap yapılan ev. (V, s.3750)
770. Şehni	: İki odalı, ortası selamlıklı tahta ev. (V, s.3758)
771. Şenlik (II)	: Ev önündeki bahçe, bostan. (V, s.3763)
772. Şııldak (I)	: Hamam. (V, s.3772)
773. Şivek	: Taştan yapılmış kulübe. (V, s.3790)
774. Tabaka	: Ahırların üzerine yapılan ikinci kat. (V, s.3798)
775. Taban (III)	: 1. Evlerin zemin katı. 2. Toprak tabanlı ev. (V, s.3799)
776. Tafana [Tokana -2]	: 1. Mutfak. 2. Kiler. 3. Tandır odası. (V, s.3800)
777. Tahtaboş [Tahdik (I) -1, Tahtabaş (III), Tahtalı (I) -2, Tahtapoş]	: 1. Balkon. 2. Küçük salon. (V, s.3805)
778. Takana [Tafana -1, Tahana, Tavana, Tokana -1, Tokanak, Tokhana, Tokhane]	: Mutfak. (V, s.3808)
779. Takka	: 2. Eşik. (V, s.3811)
780. Takman (I)	: 2. Küçük bahçe. (V, s.3812)
781. Talvar (I) [Talbar (I), Talfar, Talpar, Talva, Tavlar (II)]	: 1. Bağ ve bostanlarda, çalı çırpıdan yapılmış üstü kapalı bir çeşit çardak, bağ evi ya da bostan kulübesi. 2. Asma çardağı. 3. Çardak. 4. Hayvanların barınması için dört direktten yapılmış üstü kapalı çardak. 5. İlkel biçimde yapılmış balkon. 6. Bağ ve bahçelerde tahtadan yapılan, yerden bir metre yükseklikteki yatılacak yer. 7. Bağ ve bostanlarda bekçiler için yüksekçe yapılan gözetleme yeri. (V, s.3818)
782. Tam (I)	: 1. Ahır. 2. Yapıların üst, bölümü, dam. 3. Toprak tabanlı, tek katlı ev, köy evi. 4. Büyük, boş, ışısız oda. (V, s.3818) 1. Hayvanların barındıkları ve yemlerinin konulduğu yer. 2. Toprak dam. (VI, s.4738)
783. Tam Yapı	: Tek katlı toprak ev. (V, s.3820)
784. Tandirevi [Tandırbaşı, Tandırılık (I) -2, Tandırörtmesi]	: Mutfak. (V, s.3821) Ekmek yapılan yer. (VI, s.4738)
785. Tapan (XI)	: Çevresi taş ve ağaçlarla çevrilmiş bağ. (V, s.3825)
786. Taşgır	: Taş ev. (V, s.3842)

787. Taşlık (I)	: Ev ve oda önündeki taşla döşenmiş yerler. (V, s.3843) 2. Üstü kapalı avlu. (VI, s.4743)
788. Tepe Odası	: Eski köy evlerinde tepeden penceresi olan harem odası. (V, s.3885)
789. Tetirbe [Teturbe]	: Çıkmaz sokak. (V, s.3901)
790. Tırın (III)	: Köy evlerinin yanındaki otsuz, kıyısı çevrili bahçe. (V, s.3922)
791. Tırkas [Tırhaz, Tırkaz (IV)]	: 2. Ahırda yatmak için yapılan yüksekçe yer. (V, s.3923)
792. Tırkık (II)	: Ahırda yavruları analarından ayırmak için yapılan parmaklıklı yer. (V, s.3924)
793. Tıstık	: Hasırdan yapılan bir çeşit buğday ambarı. (V, s.3928)
794. Tiraz	: Kayadan oyulmuş ev. (V, s.3939)
795. Tire (II)	: Mahalle. (V, s.3939)
796. Tokana	: Mutfak. (VI, s.4768)
797. Tokat (I)	: 1. Hayvan ağılı. 2. Avlu. (V, s.3949) 2. Zararlı hayvanların kapatıldığı yer. (VI, s.4768)
798. Tokura	: İnek ağılı. (V, s.3952)
799. Tol (I)	: 1. Taş kemer ya da taş kemerle yapılmış ev, oda. 4. Ahır. 6. Yer altındaki ev ve ahırlar. 7. Yayla ya da bahçe kulübesi. 8. Avcı kulübesi. 9. Samanlık. (V, s.3954)
800. Tol (IV)	: Küçük köy. (V, s.3954)
801. Tolçak	: Kuzu ağılı. (V, s.3955)
802. Topak Ev	: Keçe, kilimden yapılan barınak, çadır. (VI, s.4770)
803. Torluk (I)	: 1. Dağdaki çoban kulübesi. 2. Aşiret çadırı. 3. Mısır koymak için direklere oturmuş bağdadi kulübe. (V, s.3971)
804. Tovhana	: Büyük oda. (V, s.3976)
805. Töl (II)	: Mahalle. (VI, s.4774)
806. Tura (III)	: 1. Çatı. (V, s.3995)
807. Turluk	: 1. Keçi ağılı. 2. Çadır. 4. Çubuk ve dallarla çevrilip üzerine kıl kilim ya da keçe örtülerek yapılan küçük çadır. 5. Ağılların yanına yapılan küçük çoban evi. 6. Kulübe. 7. Bostan ve bahçelerdeki küçük ev. (V, s.39)
808. Tutun	: Ev. (V, s.4003)
809. Tuyluk	: Çadır. (V, s.4004)
810. Uğrak (I)	: Yol üstünde durulacak yer, istasyon, otel, han. (VI, s.4028)
811. Unluk	: Yer katındaki oda. (VI, s.4041)
812. Unnuk	: Ambar, kiler. (VI, s.4042)
813. Üfürük (III)	: Balkon. (VI, s.4061)
814. Üğür (I)	: Depo, ambar. (VI, s.4794)
815. Ürük (II)	: Dam kıyısı. (VI, s.4072)
816. Ürün Evi	: Sürü sahiplerinin yazın yağ, peynir koyup sakladıkları serin oda. (VI, s.4073)
817. Üy	: 1. Ev. 2. Bostan evi. (VI, s.4085)
818. Üybaşı	: Çatı. (VI, s.4085)

819. Yağlaman	: Balkon. (VI, s.4123)
820. Yaka (I)	: 2. Semt. (VI, s.4129)
821. Yanalak (I)	: Meyve kurutulmaya ayrılmış yer. (VI, s.4161)
822. Yanaşma (II)	: Evlere, ahırlara bitişik yapılan oda, ahır. (VI, s.4162)
823. Yandağ, Yandak (II)	: Çatıya, sonradan yapılan oda. (VI, s.4165)
824. Yapı (II)	: Evin çatısı. (VI, s.4816)
825. Yasak [Yasaklık -1]	: 2. Ev yanında, çitle çevrilmiş küçük bahçe. (VI, s.4192)
826. Yatak (I)	: 1. Koyun ve sığırların yazın, gece dağda kaldıkları yer. 2. Eşkıya barınağı. 3. Genel olarak dağda, yaylada bulunan küçük barınak. 4. Domuz barınağı. 5. İn, hayvan yuvası. 6. Oda, oturulan yer. (VI, s.4201)
827. Yatak (III)	: Balkon. (VI, s.4201)
828. Yatık (IV)	: Ambar, kiler. (VI, s.4202)
829. Yatuk (I)	: Ambar. (VI, s.4204)
830. Yazı (I) [Yaazi, Yazılık, Yazu]	: 2. Yer, toprak. 3. Bağ, bahçe. 5. Alan. (VI, s.4218)
831. Yazla (II)	: 1. Balkon. 2. Sofa. (VI, s.4219)
832. Yazlak (I)	: Bağ, bostan kulübesi. (VI, s.4219)
833. Yazlık (I) [Yazla (II) -2]	: 1. Sofa. 3. Balkon. 4. Çardak. 5. Teras. (VI, s.4220)
834. Yellik (I)	: Balkon, sundurma. (VI, s.4239)
835. Yenice, 133Öfter (I) [Yenilik (I), Yinici (I)]	: Yeni yetişen bağ. (VI, s.4247)
836. Yerlik	: Kiler. (VI, s.4255)
837. Yerzem	: Bodrum. (VI, s.4256)
838. Yığanağ, Yığınak [Yığanak -1, 2; Yığıncağ, Yığnağ, Yıgnak]	: 2. Toplantı yeri. (VI, s.4264)
839. Yıkak	: Hamam. (VI, s.4265)
840. Yımsa	: Evin ön ve ardındaki alçak, üstü kapalı yer. (VI, s.4274)
841. Yumaklık (I)	: 1. Hamam, yıkanma yeri. (VI, s.4317)
842. Yunağ, Yunak [Yumaklık (I) -1, 2; Yunaklık -1, 2; Yunluk, Yunnak -1, 2; Uvnak, Yuyak, Yümelik -1, Yünceklilik, Yünek, Yüneklilik]	: 2. Hamam, yıkanma yeri. (VI, s.4321)
843. Yunaklık	: 2. Hamam, yıkanma yeri. (VI, s.4321)
844. Yurt (I) [Yurtlak]	: 1. Yörüklerin yazın ya da kışın oturdukları yer. 2. Ev, bark. 3. Toplu yerleşme yeri. 4. Yayla evinin çevresi. (VI, s.4323)
845. Zağlaman	: Balkon. (VI, s.4344)
846. Zarpın	: Buğday ambarı. (VI, s.4352)
847. Zavot (II)	: Peynir yapılan ve iyi cins hayvan yetiştirilen yer. (VI, s.4832)
848. Zeni	: Düz yer, düz bahçe. (VI, s.4362)
849. Zokmak	: Çıkmaz sokak. (VI, s.4394)
850. Zuvra	: Küçük barınak, kulübe. (VI, s.4844)

Ek 5. Tarım ve Ekim Amacıyla Kullanılan Mekânlar

1. Abanges (I)	: Tarlanın seyrek sürülmüş yeri. (I, s.8)
2. Abara (I)	: 3. Çift demiri ve pullukla açılan su yolu. (I, s.11)
3. Aboşumaz	: Bellendikten sonra bir kez yağmur yağmış tarla. (VI, s.4406)
4. Abunluk	: Her çiftçinin tarlası kenarında ayırdığı, gübreli, arpa ekmeye yarayan yer. (I, s.34)
5. Abuskal	: 4. Özellikle tarlalarda belleme ve kazma sınırı. (I, s.35)
6. Açma (I) [Açıntı]	: 1. Orman içinde veya fundalıkta yakılarak köklenerek açılan tarla. (I, s.60)
7. Adamılık (I)	: Bağ belleme günlük ölçüsü, bir adamın bir günde belliyebileceği yer. (I, s.63)
8. Ağır Tav	: Çamuru çokça, toprağı sabana yapışacak kadar yaş olan tarla. (I, s.92)
9. Ağız (II) [Ağö (II)]	: 1. Ormandan açılmış boz tarla. 3. Ekin biçilirken orakçı, tırpancının ilk başladığı yer veya bu şekilde tarla içinde açılmış yol. 4. Birkaç tarlanın bir arada bulunduğu tarım bölgesi. (I, s.94)
10. Ağızdih	: 3. Su arkının sulanan yerlere açılan kısmı, ark başı, arklardan sulanacak tarlaya açılan su yolu. (I, s.96)
11. Ağızlā	: 2. Su arkının sulanan yerlere açılan kısmı, ark başı, arklardan sulanacak tarlaya açılan su yolu. (I, s.97)
12. Ağızlama	: Tarlayı kazarken kazılan yerle kazılacak yer arasındaki genişlik. (I, s.97)
13. Ağızlık (I) [Agazlık, Ağazlık, Ağızdih -2,3; Ağızlā -1, 2; Ağız Taşı]	: 14. Su arkının sulanan yerlere açılan kısmı, ark başı, arklardan sulanacak tarlaya açılan su yolu. 15. Kirizme yapılırken bağ, bahçe bellenirken belin açtığı derinlik, ilk çukur, hendek. (I, s.99) (I, s.99)
14. Ağma Dağma	: Eğri büğrü, engebeli tarla. (I, s.102)
15. Ağrem	: Yeni açılmış tarla. (I, s.108)
16. Ağul (I)	: 2. Eve yakın bir yerde, etrafı çevrili ufak sebze bahçesi. (I, s.114)
17. Ahbin Tarla	: Gübrelenmiş tarla, toprağı kuvvetli tarla. (I, s.126)
18. Ahbun [Abgın, Abığın, Afkın, Afkun, Ağbun, Ağpun, Ahbın -1, Ahbın, Ahbin, Ahbum, Ahmın, Ahpın, -1, Ahpon, Ahpu, Ahpun, Akben, Akbun -1, Akmın -1, Akmun, Akpın, Akpun, Apgın, Apkın (I) -1]	: Su basan, verimli gübreli tarla. (I, s.126)
19. Ahır Tarlası	: İlkbaharda sürülüp ekime hazırlanan tarla. (I, s.131)
20. Ahn	: Çoğu zaman tarlaları birbirinden ayıran sınır. (I, s.132)
21. Ahö (I)	: Ormanda fundalık arasında açılan tarla. (I, s.133)
22. Ahpin	: Sebze vs. ekilen küçük tarla (I, s.133)
23. Ahpunluk, Ahpunluk	: Gübrelige yakın olan tarla. (I, s.133)

24. Akbın	: Salma su ile sulanan tarla. (I, s.142)
25. Akbun	: 2. Su basan, verimli gübreli tarla. (I, s.143)
26. Aküre	: Taşlı tarla (I, s.164)
27. Ala (II) [Alaca Gök, Alaca Kır]	: 4. Sulanan tarlada kuru kalan yer. 5. Tarlada sabanın atladığı yer, sürülmemiş toprak. (I, s.169)
28. Alaboz	: 2. Ekildiği halde her tarafı yeşermeyen tarla, yarı karlı toprak. (I, s.174)
29. Alacalık (I) [Alacalıh]	: 1. İlkbaharda karların eriyerek tarlaların biraz kar, biraz toprak görünen yerleri. 2. Ekilmiş tarlada tohumun yeşermediği yerler. (I, s.177)
30. Alañ	: Ekili tarada ürün çıkmamış, boş yerler. (VI, s.4416)
31. Alan, Alañ [AlaÑlık]	: 4. İki tarla arasındaki sınır. 9. Ekilen tarlalarda tohumun bitmediği yerler. (I, s.195)
32. Alavanda (II)	: Fındık bahçelerinde ağaç sıralarının arası. (I, s.202)
33. Alaz Malaz	: Yarı su basmış tarla. (I, s.207)
34. Allo	: Bahçede sebze yetiştirmek için ayrılan ve kenarı çitle çevrili yer. (I, s.225)
35. Almalık (II) [Almalıh]	: 2. Elma bahçesi. (I, s.227)
36. Aloy	: Pullukla bir günde sürülen tarla. (I, s.229)
37. Alt (I)	: Tarlanın çukur, su toplanan yeri. (VI, s.4418)
38. Ambal (II)	: Üzüm bağının bölümleri. (I, s.238)
39. An, Añ (I) [Anbaşı, Ang(I), Angı(III)-1, 2; Añı, Anık (IV), Anıt (III), Ankaşı, Anlık-1, Annık (I), Anyeri -1]	: 1. İki tarla arasındaki sınır, set şeklindeki ayrıntı. (I, s.241) 2. Tarla. (VI, s.4419)
40. Ana Oğul (II) [Anoğul]	: 1. Bağda iki karık büyüklüğünde açılan bölme. (I, s.252)
41. Anavul	: Sebze ekmek için ayrılmış toprak parçaları, evlek. (I, s.253)
42. Anbal	: Bağ evleği. (VI, s.4420)
43. Andal (I) [Andan (II), Andol]	: 1. Bahçe, bağ ve bostanda sulamayı kolaylaştırmak için, toprağın eğimine göre ayrılmış parçalar, maşala, evlek. 2. Evlek sınırı. 3. Bahçe ve bostanlarda evlekler arasındaki su yolu, ark. (I, s.257)
44. Anız, Añız (II) [Anız Tarla]	: 1. Ekini biçildikten sonra sürülmeden boş kalan tarla. 2. Ürün kaldırıldıktan sonra ekilmeyerek nadasa bırakılan tarla. 3. Nadas edilmeden ekilen tarla. (I, s.272)
45. Aralık (I) [Aralıĝ-1, Aralıh (I) -2]	: 4. İki tarla arası. (I, s.297)
46. Araziye	: 2- Alan, tarla, bahçe. (VI, s.4424)
47. Ardı	: 1. Soğan, sarımsak bağları. (I, s.304)
48. Arınık (II)	: 2. Geçilmek üzere, otu, taşı ayıklanmış tarla. (I, s.321)
49. Arıs (II)	: Sürülmemiş, terk edilmiş, bakımsız tarla. (I, s.321)
50. Arız (III)	: Nadas edilmemiş tarla. (I, s.324)
51. Arka (III)	: Kabak, hıyar gibi bitkilerin kol salması için tarlada boş bırakılan yer. (I, s.325)
52. Aros	: Sürülmemiş tarla. (I, s.330)

53. Arpalık (III)	: 1. Küçük, köye, eve yakın ve verimli tarla. 2. Arpa tarlası. (I, s.331)
54. Arpalırak	: Az arpalı tarla. (I, s.331)
55. Arus (II)	: Sürülmemiş tarla. (I, s.337)
56. Asaba (IV)	: Tarlanın yüzü. (I, s.339)
Atıntı (Iı)	: 2. Çift sürerken dönüm başında öküzlerin döndüğü yer. (I, s.369)
57. Avaltı	: Ev arkasındaki bahçe ve tarla. (I, s.375)
58. Avan (IV)	: Sürülmesi güç olan tarla. (I, s.375)
59. Avar (I)	: 2. Sebze bahçesi. 4. Sebze dikmek için açılan ark. (I, s.375)
60. Avardı [Avarık, Avarlık -1, Avar Yeri]	: Eve yakın sebze bahçesi. (I, s.377)
61. Avarlık	: Sebze ekilen yer. (VI, s.4431)
62. Avgun (I)	: 7. Birkaç kere sürülüp kabartılmamış tıkız tarla. (I, s.381)
63. Avlağı (II)	: 2. Evin bitişiğindeki tarla. (I, s.389)
64. Avlak (I)	: 2. İyi bir ekin içinde zayıf kalmış yer. (I, s.389)
65. Avlu (I)	: 2. Köyün yakınındaki çok verimli tarla. (I, s.390)
66. Aydok	: Tarlanın aşağı yönü. (I, s.412)
67. Aylan [Aylak (V)]	: 3. Tarla sulamakta kullanılan kuyu. (I, s.424)
68. Azıklık	: 5. Soğan, pırasa dikilen ve içine birkaç mısır tohumu atarak ekimden önce mısır yetiştirmeye ayrılan tarla. (I, s.439)
69. Azına	: Dere kıyısındaki sulak tarla. (I, s.439)
70. Azman (II) [Azmanlık]	: 1. Çalı ve dikenli bol tarla. (I, s.442)
71. Bā	: Bağ. (I, s.446)
72. Bağarası	: Bağların toplu bulunduğu yer. (I, s.474)
73. Bağlak (II)	: 2. Çitle çevrilmiş tarla. (I, s.481)
74. Baklalık	: Fasulye tarlası. (I, s.495)
75. Baran (II) [Baram· I, 2; Baraza, Boran (IV)]	: 2. Sebze fideleri, üzüm çubuğu ekmek için hazırlanan yer, çukur. 3. Bostan. (I, s.525)
76. Baranlık	: Baran yapılacak yer. (I, s.526)
77. Başlık (VIII) [Başlak (I), 2]	: Hissesiz, müstakil tarla. (I, s.563)
78. Bayır	: 1. Kıraç tarla, kır. (I, s.580)
79. Baz (IV)	: İşlenmemiş tarla. (I, s.585)
80. Becen (III)	: Sebze bahçesinde tohum ekmek için açılan küçük çukur. (I, s. 592)
81. Bel (IV)	: Tarlanın ortası. (I, s.605)
82. Belan, Belāñ, Belāñ	: 4. Tarla, sert topraklı yer. (I, s.606)
83. Benge (I)	: İki tarla arasındaki set, hudut. (I, s.628)
84. Berçin (II)	: 1. Bahçe, etrafı çevrilmiş tarla. (I, s.631)
85. Bergon [Bergön]	: İki üzüm bağının arasında kalan kısım, üzüm bağının kenarları. (I, s.63)
86. Beyar	: İki, üç sene ekilmemiş tarla. (I, s.647)
87. Beylik (II)	: Köylü tarafından ağalarına ekilen özel tarla. (I, s.648)

88. Biçilgın (I)	: Biçilmiş, ekilmiş tarla, ekin. (I, s.657)
89. Bıgış (I)	: Cılız, verimsiz bağ. (I, s.662)
90. Bırakıntı (IV)	: Ekilmeden bırakılmış tarla. (I, s.668)
91. Biçelge	: 1. Biçilecek yer. (I, s.683)
92. Bitin, Bitinlik	: Sürülmemiş tarla, kıra. (I, s.711)
93. Boğurtlak (I) [Bogurtlak, Boğum (III), Boğurdak (II)]	: Başak tutmaya başlamış ekin. (I, s.731)
94. Bor (I) [Borak (I), Boraz -1, 2; Bur]	: 2. Taşlık, işlenmemiş, sert toprak ekilmemiş tarla. (I, s.737)
95. Borak (I)	: 1. Taşlık, işlenmemiş, sert toprak ekilmemiş tarla. (I, s.737)
96. Boraz	: 2. Taşlık, işlenmemiş, sert toprak ekilmemiş tarla. (I, s.737)
97. Boz Yazı	: Az ürün veren tarla. (I, s.753)
98. Bozay	: 2. Nadas edilmemiş tarla. (I, s.750)
99. Bozlak (IV) , [Boz (IV), Bozali, Bozan, Bozluk (II)]	: Sürülmemiş, boz tarla. (I, s.751)
100. Bozlak (VIII)	: Kısır tarla. (I, s.751)
101. Bozma	: Pamuğu toplanmış tarla. (I, s.752)
102. Bozuk (III) [Bozum]	: 1. Ekini biçilip alınmış tarla. (I, s.752)
103. Böcüklük	: 2. Bağlarda yapılan oturulacak yer. (I, s.757)
104. Buk (III)	: Kavun karpuz ekilen yer. (I, s.783)
105. Bük (I)	: 2. Sulak, çeltik tarlalarının toplu bulunduğu bölüm. (VI, s.4469)
106. Bük (II) [Büklük]	: 1. Akarsu kıyılarındaki verimli tarlalar. (I, s.815)
107. Cagart	: Sonbaharda ekilen tarla. (II, s.840)
108. Cangalak [Cankala]	: Dağ yüzündeki tarla. (II, s.886)
109. Cebel (IV) [Cebellik - 1, Cehel (I)]	: 2. Ekilmemiş tarla. 3. Ekime elverişli olmayan yer, bozkır. (II, s.872)
110. Cımız (I)	: 2. Ekilemeyen killi tarla. (I, s.917)
111. Cizi (I)	: 1. Tohum ekmek için pullukla açılan yer, karık. 2. Sebze dikmek için kazılan çukur. 3. Tarlada su yolu. (II, s.992)
112. Cizki	: İki tarla arasındaki hendek. (II, s.992)
113. Coğart	: Sonbaharda ekilen tarla. (II, s.995)
114. Cunuz	: Tarlanın ortasında su akıntısından meydana gelen çimenlik. (II, s.1017)
115. Cülge	: Ekilmeyen düz tarla. (II, s.1026)
116. Çakılıllık [Çakıllık]	: Çakıl yatağı, taşlı tarla. (II, s.1043)
117. Çalım (I)	: 1. Ekin biçerken tırpanla açılan yer. 2. Evlek, dönümün bir parçası. (II, s.1055)
118. Çaşkar Tarla	: Taşlı ve kumlu tarla. (I, s.1086)
119. Çavşak	: 1. Küçük tahıllı tarla. (II, s.1095)
120. Çetlik (II)	: Pirinç tarlası. (II, s.1151)
121. Çevlik (I) (Çevlük (I), Çevrek (II), Çevrik (I), Çevrinti (I),	: Etrafı çevrilmiş bahçe veya tarla. (II, s.1153)

Çevrük (I), Çevürge, Çevürme (I)]	
122. Çırmar	: 2. Tarlayı sulamak için açılan su yolu. (II, s.1188)
123. Çızı	: 1. Tarlada su yolu. 2. Tohum ekmek için pullukla açılan yer, karık. (II, s.1202)
124. Çiğ (VI)	: Çift sürerken pulluk veya saban değmeden kalan yer. (II, s.1206)
125. Çiltik (IV)	: Pirinç tarlası. (II, s.1221)
126. Çirpi (II)	: Buzları çözölmüş tarla. (II, s.1237)
127. Çit (II) [Çitembik, Çitlik (IV) -2]	: Sebze bahçesi. (II, s.1241)
128. Çitenlik	: Bahçe, avlu, sebzelik. (II, s.1242)
129. Çizi (I) [Cızı (II) -1, 2; Cızılık (II), Cizi (I) -1, 3; Çızı -1, 2; Çizik -1, 2]	: 1. Tohum ekmek için pullukla açılan yer, karık. 3. Tarlada su yolu. (II, s.1253)
130. Çöl (I)	: 3. Tarlaların su biriken, çimenli ve bataklık olan yerleri. (II, s.1283)
131. Çöplük	: Evin yanındaki tarla. (II, s.1290)
132. Daban (II) [Daban Tarla (I)]	: 1. Bir yerin, yamaçtaki tarlanın alt kısmı, eteği. (II, s.1313)
133. Dabul (II)	: Tarla ve bostanlarda evlek ve tarhlar arasında açılan su yolu. (II, s.1316)
134. Dahım	: Tarla sınırı. (II, s.1329)
135. Dehre (II)	: Tarla. (II, s.1406)
136. Dem (I) [Demir (I)]	: 1. Susuz, kırıç tarla. (II, s.1415)
137. Devek	: 1. Üzüm bağı. (II, s.1441)
138. Deveklik [Devek -1]	: Üzüm bağı. (II, s.1441)
139. Dıkıs (III) [Dıkas, Dıkız (III), Dıkkız (II)]	: 2. Çamurlu tarla. (II, s.1456)
140. Dıkız (I)	: 3. Çamurlu tarla. (II, s.1457)
141. Dike (IV)	: 1. Sapanın toprağı iyi yaramadığı yer. 2. Sapanın çok derin battığı yer. (II, s.1484)
142. Dikim (I) [Dikine]	: 2. Yeni dikilmiş fındık bahçesi. (II, s.1487)
143. Dilkem (I)	: 1. Tarla sınırı. 2. Tarla ya da bahçenin dil şeklinde uzayan kısmı, tarla parçası. (II, s.1329)
144. Dilme (III)	: 1. Küçük toprak parçası, tarlanın bir parçası. (II, s.1497)
145. Dipçik (III)	: Tarlanın sürölmeyen killi, kireçli kısmı. (II, s.1510)
146. Divleç	: Taşlı iki yer arasında bulunan ufak tarla parçası. (II, s.1527)
147. Dölek (I)	: 3. Tarlanın düz ve verimli kısmı. 4. Ekilen sebze fidelerinin kolay sulanması için kıvrıntılı olarak hazırlanan yer. (II, s.1577)
148. Dölüm Başı	: Çift sürmeye başlanılan yer. (II, s.1579)
149. Dönek (VIII)	: 2. Tarlayı sürerken hayvanları yormamak için tarlanın ayrıldığı eşit parçalardan her biri. 3. Tarlada çift sürmeye başlanılan yer. (II, s.1583)
150. Dönek Başı	: Tarlada çift sürmeye başlanılan yer. (II, s.1583)
151. Dönek Yeri	: Harman yeri. (II, s.1583)

152. Döşek (III)	: 1. Çok düz ve taşsız tarla. 2. Birkaç yıl dinlendirilmiş ekime hazır tarla. (II, s.1589)
153. Dürü (IV)	: Tırpanla ekin biçen adamın bir gidişte biçtiği yer. (II, s.1636)
154. Düşek (II) [Döşek (III) -3]	: 1. Birkaç yıl dinlendirilmiş, ekime elverişli tarla. (II, s.1638)
155. Düzbasdı [Düzbastı (II)]	: Sürülmüş ve üzerinden tırmık geçirilmiş, ekime elverişli tarla. (II, s.1643)
156. Egeç (II) [Eğçeç]	: Tarlanın bayırımsı ve meyilli yeri. (III, s.1672)
157. Eğiş (III)	: 1. Tahıl ve bostanları sulamak için sabanla açılan yol. (III, s.1680)
158. Eğişmeç (II)	: Bostanın su yolu. (III, s.1680)
159. Ekegel [Ekerek]	: 1. Ekilecek, ekilmeye elverişli tarla. (III, s.1693)
160. Ekenek [Ekelge -1, Ekerge, Ekilge -1]	: 1. Ekilecek, ekilmeye elverişli tarla. (III, s.1694)
161. Ekilge	: 1. Ekilecek, ekilmeye elverişli tarla. (III, s.1694)
162. Ekinlik [Ekili, Ekiñnik]	: 2. Ekin ekilmiş yer. (III, s.1695)
163. Emen (I) [Eben, Emmen]	: 1. Ağaç ya da sebze ekmek için açılan çukur. (III, s.1733)
164. Endeme	: 1. Fidan dikmek için açılan çukur. 2. Sebzeleri sulamak için açılan su yolu. (III, s.1746)
165. Engiz (II)	: 2. Biçilmiş tarla. (III, s.1756)
166. Eniz	: Boş duran tarla. (III, s.1758)
167. Enlel	: Ekin tarlalarının bir başından öteki başına kadar biçilmiş yer. (III, s.1759)
168. Enlik (I)	: 3. Dağ veya tepelerin eteklerindeki ufak tarla. (III, s.1759)
169. Eşenek (III)	: Sebze yetiştirilen bahçe, saha. (III, s.1790)
170. Evlek (I) [Evleg, Evlet (II)]	: 3. Bahçe ve tarlalarda açılan su yolu. 5. Öküzlerin tek seferde sürebilecekleri tarla yer. (III, s.1810)
171. Eyner (I) [Eğner]	: Tarla çapalanır ya da ekin biçilirken tarlanın ilk önce işlenmeye başlanan yer. (III, s.1825)
172. Feriz	: Ekini alınmış tarla. (III, s.1847)
173. Ferk (I)	: Sürülmüş tarla. (III, s.1847)
174. Fidit [Filit]	: Yeni dikilen bağ. (III, s.1863)
175. Firez	: 3. Biçildikten sonra sürülmemiş tarla. (VI, s.4506)
176. Firik (V)	: Nemini kaybetmiş tarla. (III, s.1870)
177. Foli	: Tohum ekmek için toprağa açılan küçük çukur (III, s.1875)
178. Folik (I) [Folit (I)]	: Kabak ekilen çukur. (III, s.1875)
179. Gañz	: Biçilmiş tarla. (III, s.1914)
180. Garık (III) [Garıg, Garıh (II)]	: Bahçe ve bostanlarda, sulama için açılan ark, hendek. (III, s.1925)
181. Garık (V)	: Pirinç ekilen yer. (III, s.1926)
182. Gart (III)	: Sürülmemiş tarla. (III, s.1931)
183. Geçek (IV)	: Verimsizleşen tarla. (III, s.1961)
184. Geçit	: 1. Az üzüm veren tarla. (III, s.1963)

185. Gedel (I)	: 1. Engebeli tarlalarda duvarla ayrılmış bölümler. 2. Yamaçlar üzerinde yapılan set set tarlalar. (III, s.1965)
186. Gedene (I)	: Tarlanın alt ve engin olan yerleri. (III, s.1965)
187. Gedene (II)	: Meyve ağaçlarını sulamak için dibine ekilen çukur. (III, s.1965)
188. Gedere [Gederi (I)]	: Bağ ekmek için uzunlamasına açılan çukur. (III, s.1966)
189. Gedevet (III)	: Bahçe ve ekinleri sulamak için açılan su arkları. (III, s.1966)
190. Gedne [Gedine, Getne]	: 2. Set set basamak şeklindeki tarla. (III, s.1968)
191. Gelemge	: 1. Ekine elverişli kıraç tarla. 2. Fundahlıklarda açılan tarla. (III, s.1975)
192. Gelmir	: İki yıl sürülemeyen boş tarla. (III, s.1974)
193. Gen [140Öftere, Geleşen (I), Genbağ, Genk (I), Gen Toprak -1, 2; Genyer, Gey]	: 1. Bir müddet sürülmeyerek boş kalmış ve otlar kaplanmış tarla. 2. Ham araziden açılmış, hiç işlenmemiş, sürülmemiş tarla. 3. Yeni sürülmüş tarla. 4. Verimi fazla olan tarla. 5. Otları ayıklanarak tarla haline getirilen dağlardaki sahipsiz yerler. (III, s.1988)
194. Gen Toprak	: 1. Bir müddet sürülmeyerek boş kalmış ve otlar kaplanmış tarla. (III, s.1993)
195. Germe (IV)	: 3. Tarlaları sulamak için sandık şeklinde açılan çukur. (III, s.2004)
196. Gevel (III)	: 1. Bahçe ve tarla sulamak için açılan ince su yolu, ark. (III, s.2008)
197. Gever (I) [Gavar, Geber, Gefel, Gener, Gevar, Gevel (III) -1, 2]	: 1. Bahçe ve tarla sulamak için açılan ince su yolu, ark. (III, s.2009)
198. Gezek (IV [Geze (III), Gezelek, Gezelge, Gezenek -4, 5; Gezim]	: 2. Pirinç, buğday tarlası. (III, s.2021)
199. Gırç (II)	: Taşlı tarla. (III, s.2055)
200. Gırma (I)	: 3. Tohum ekmek için tarlalarda pulluk açılan yer. (III, s.2059)
201. Gıruk (I)	: Ormandan elde edilen yeni tarla. (III, s.2062)
202. Girizme	: Ormandan açılan tarla. (III, s.2084)
203. Goğnük	: Ormanın yakılmasıyla elde edilen tarla. (III, s.2095)
204. Gongun	: Birkaç yıl üst üste ekilmiş tarla. (III, s.2101)
205. Gordu	: Tarla. (III, s.2104)
206. Goruğ (II)	: İlkbahar mevsimi boyunca ot elde etmek için korunan ekilmemiş tarla. (III, s.2106)
207. Goyak (I) [Goyah]	: 2. Taşlı ve kumlu tarla. (III, s.2111)
208. Göbedde	: Su basmayan tarla. (III, s.2113)
209. Göbele (II) [Göbüle]	: Uzun müddet sürülmemiş tarla. (III, s.2115)
210. Göbet (III) [Göbertlen, Göbette (II)]	: Orman ya da çalılık kesilerek açılan tarla. (III, s.2117)
211. Göbette (I)	: 2. Su basmayan tarla. (III, s.2117)
212. Göcek (IV)	: Sebze bahçelerinde açılan aralıklı çukurlar. (III, s.2119)

213. Göcer [Göcen (II), Göcerci, Göçek (VIII), Göçer (II), Göçerci]	: 1. Tarlanın işlenmiş olan yeri. 2. Tarlanın kenarları ya da köşe kısmı. (III, s.2120)
214. Göçük (I)	: 4. Tarlanın çukur yeri. (III, s.2122)
215. Göğerilik	: Su yakınında sebze ekmek için ayrılan tarla. (III, s.2128)
216. Göğüs	: 2. Dörde bölünmüş ve her bölümüne başka bir şey ekilmiş tarla. (III, s.2133)
217. Göl (I)	: Ziraat yapılan büyük tarla. (III, s.2140)
218. Gölek (I) [Golmeç, Gölbeç, Gölbek, Gölbent (I), Gölbet, Gölebek (I), Göleç -1, Gölembeç, Gölen, Gölenbek, Gölenti -1, Gölep -1, 3; Gölerti (I), Gölet (I) -1, 3; Göllek -1, Gölmeç]	: 3. Tarla içerisinde bulunan su havuzu, bataklık. (III, s.2142)
219. Gölep	: 3. Tarla içerisinde bulunan su havuzu, bataklık. (III, s.2143)
220. Gölet (I)	: 3. Tarla içerisinde bulunan su havuzu, bataklık. (III, s.2144)
221. Gömük (II)	: Ormandan açılan yeni tarla. (III, s.2150)
222. Gönük (I)	: 1. Ormanların yakılmasıyla açılan yer, tarla. 2. Ağaçların sökülmesiyle açılan tarla. (III, s.2155)
223. Göveren (I) [Göverenlik, Göverilik]	: Sebze ekilen yer. (III, s.2169)
224. Göveri (II)	: 1. Bostan, bahçe. 2. Mısır, susam, pamuk, kavun, karpuz ekilen tarla. (III, s.2169)
225. Göynük (III) [Gögnük (VII)]	: 1. Orman sökülerek ya da yakılarak yapılan tarla. (III, s.2172)
226. Göze (XI)	: Hıyar dikmek için açılan çukur. (III, s.2177)
227. Gubatarla	: Taşsız, otsuz, iyi topraklı tarla. (III, s.2185)
228. Guğu (II)	: Bağ. (III, s.2188)
229. Gübah	: Toprağı kabarık tarla. (III, s.2205)
230. Gülük	: Bağ çubuklarını dikmek için açılan çukur. (VI, s.4515)
231. Gümül (III)	: Çekirdeğin ekildiği toprak çukuru. (III, s.2223)
232. Haf (III)	: Tarla kenarı. (III, s.2250)
233. Halaka	: 3. Ev önlerinde sebze yetiştirilen birkaç evleklik ufak sebzelik alan. (III, s.2256)
234. Halı Yer	: Ekilmemiş boş yerler. (tarlalarda) (VI, s.4516)
235. Hambal (I)	: Bahçedeki küçük arklar. (III, s.2265)
236. Hamçar (I)	: Yarı sürülmüş tarla. (III, s.2266)
237. Hamen	: 2. Kavun, karpuz ekmek için açılan çukur. (III, s.2266)
238. Hapır [Hapur -1]	: Ormandan ağaç kesilerek açılan tarla. (III, s.2280)
239. Hapur	: 1. Ormandan ağaç kesilerek açılan tarla. 2. Çalışı ayıklanmış tarla. (III, s.2281)
240. Hapza [Hopza]	: Birkaç yıl sürülmemiş dinlenmeye bırakılmış tarla. (III, s.2281)

241. Har (I) [Haraba (IV)]	: 2. Bakımsızlıktan anormal gelişmiş bağ, bahçe. (III, s.2281)
242. Harım (I) [Harımlık, Harman (II)]	: 1. Bahçe, sebze ya da meyve bahçesi. 2. İncir bahçesi. 3. Kolay sulanan tarla. 4. Çukur yerler doldurularak yapılan bahçe. 5. Köye, kasabaya yakın değerli tarla. (III, s.2289) 4. Küçük tarla. (VI, s.4517)
243. Harlak (II)	: 2. Irmağın çekildiği yataklardan meydana gelen tarla. 3. Tarlanın elverişli olmayan yerleri. (III, s.2291)
244. Haros [Harıs (I) -2, Harız -2]	: Birkaç yıl işlenmemiş, sürülmemiş tarla. (III, s.2294)
245. Hasıllık	: 1. Hayvanların yeşilken yemeleri için ekilen arpa tarlası. 2. Bahçe. (III, s.2299)
246. Havar (IV)	: Çitle çevrilmiş tarla. (III, s.2309)
247. Havres	: Düzgün sürülmemiş, aralıklı sürülmüş tarla. (III, s.2312)
248. Havuçluk	: Sebze tarlası. (III, s.2313)
249. Havul	: 3. Daire şeklindeki tarla. (III, s.2313)
250. Hayan	: 1. Biçilmiş tarla. (III, s.2314)
251. Hefkere	: 1. Evin çevresindeki küçük sebzelik. (III, s.2328)
252. Heğiz	: Tütün tarlasında açılan su yolu. (III, s.2329)
253. Herik (III)	: 1. Sürülmüş tarla. 2. Sürülüp dinlenmeye, nadasa bırakılan tarla. (III, s.2345)
254. Herk (I) [Herg, Herik (III) -2, Hırk, Hirek, Hirk (I)]	: 1. Sürülüp dinlenmeye, nadasa bırakılan tarla. 3. Ürünü alınmış tarla. 4. Sebze fidesi yetiştirmek için yapılan yer. (III, s.2345)
255. Hevis (I)	: 1. Bahçeyi sulamak için açılan ark. (III, s.2351)
256. Hevkeve	: 1. Küçük bahçe, sebzelik. (III, s.2351)
257. Hinbil	: Üzüm bağlarında ayrılmış bir evleklik yer. (III, s.2385)
258. Hobuz	: İki yıl ekilmemiş, sürülmemiş tarla. (III, s.2390)
259. Hon (II)	: 1. Ekin biçilirken sıralanan işçilerin, tarlanın sonuna kadar açtıkları yer. 2. Ekin biçilirken belirtilen bir kısım yer. 3. İşlenen tarladaki hendek. (III, s.2401)
260. Hop (III)	: Tarlaları sulamak için, tarlanın yüksekçe yerine yapılan havuz. (III, s.2404)
261. Hopan (IV)	: Az üzümlü bağ. (III, s.2405)
262. Hopsa (II) [Hopsar (II)]	: Uzun zaman sürülmemiş tarla. (III, s.2406)
263. Hopur (I)	: 1. Orman ve çalılıklar kesilerek ya da yakılarak elde edilen tarla. 2. Sürülmüş tarla. (III, s.2406)
264. Horan (II)	: Biçilmiş tarla. (III, s.2408)
265. Horatalık	: Küçük parçalara ayrılmış tarla. (III, s.2410)
266. Horzan	: İki senedir ekilmeyen tarla. (III, s.2415)
267. Hozan (I) [Hızan (II) -1, 2; Hozak]	: 1. Dinlenmeye bırakılmış, birkaç yıl işlenmemiş tarla. 2. Tarla. 3. Hiç sürülmemiş ya da çoktan beri işlenmemiş tarla. 5. Ekini yenil biçilmiş tarla. 7. Evlere yakın bağ ve bahçe. 8. İşlenmemiş bağ bahçe. 9. Ekime elverişli olmayan tarla. 10. Ekime elverişli tarla. 13. Mısır tarlası. 14. Harmanı savrulmuş tarla. (III, s.2425)
268. Höbür (II)	: Tarlalarda su basmayan tümsek yer. (III, s.2426)
269. Hülük (I)	: 1. Bağ çubukları için açılan çukur. (III, s.2449)

270. İğlama	: üzüm bağı karıklarında (arklarında) sırtların en yüksek yeri. (IV, s.2458)
271. İndır	: Harman yeri. (IV, s.2478)
272. İlipin	: Tarlaları sulamak için açılan ark. (IV, s.2527)
273. İlit	: Ormandan açılan tarla. (IV, s.2529)
274. İman	: Bağ dikmek ya da patates ekmek için açılan çukur. (IV, s.2535)
275. İremen	: Bağ: Hüseyin iremenden üzüm getirdi. (IV, s.2549)
276. İrinlik	: Ekilen bitkileri çürüten, çok sulak tarla. (IV, s.2552)
277. İsembik	: Evlerin yanındaki sebze bahçesi. (IV, s.2555)
278. Kaluk (III)	: Ormandan, fundalıktan açılarak tarlaya eklenen yer. (IV, s. 2612)
279. Kalum	: Sulu ve bataklık tarlaları kurutmak için açılan su arkaları. (IV, s. 2612)
280. Kam (I)	: Tarlaların ya da bahçenin alt kısmında suların biriktiği yer. (IV, s. 2612)
281. Kamantı [Kanavar]	: Tarlayı sularken yüksek yerlere su çıkarmak için açılan ark. (IV, s. 2614)
282. Kandal (V)	: Orman içinde açılan küçük tarla. (IV, s. 2621)
283. Karahopur	: Ormandan açılan tarla. (IV, s. 2646)
284. Karasuluku (I) [Karasavla, Karasavlas, Karasogul, Karasulak, Karasulluk]	: 1. Her zaman nemli, ıslak tarla. (IV, s. 2654)
285. Karayazı	: Hiç sürülmemiş tarla. (IV, s. 2655)
286. Kargan	: Nadasa bırakılmamış, dinlendirilmemiş tarla. (IV, s. 2660)
287. Karık (I)	: 1. Bağ ve bahçelerde sebze ekmek için ayrılan yer. 2. Bağ ve bahçeleri sulamak için açılan su yolu, ark. 3. Su tarlası. (IV, s. 2662)
288. Karım (IV)	: Bağın üst tarafına kazılan, yağmur sularını biriktirmek için açılan uzun çukur, ark. (IV, s. 2663)
289. Karot (II)	: Dinlenmeye bırakılan tarla. (IV, s. 2668)
290. Karsak	: İri taşlarla kaplı, yer yer çukurları olan tarla. (IV, s. 2669)
291. Kasıl (I)	: Ev önünde sebze ekmek için ayrılan arsa. (IV, s. 2675)
292. Kaval (I)	: Su arkı. (IV, s. 2687)
293. Kavar	: 1. Tarla üzerindeki su yolları. 2. Ark başı, su çevrilen yer. (IV, s. 2688)
294. Kaydım	: 1. Tarlada sürmeye başlanılan yer. (IV, s.2699)
295. Kaylım Başı	: Çift sürmeye başlanılan yer. (IV, s.2704)
296. Kele (II)	: Sürülmemiş tarla. (IV, s.2726)
297. Kelemi (I)	: 1. Sürülmeden bırakılmış tarla. 2. Bakımsız bahçe ya da bağ. (IV, s.2728)
298. Keli (I)	: 4. Taşlı, verimsiz tarla. (IV, s.2733)
299. Ken (V)	: Ekilmeden bırakılmış tarla. (IV, s.2741)
300. Keprem (VI)	: Taşlar ve otlarla kaplı tarla. (IV, s.2751)
301. Kerdi (I) [Kerdivar, Kergil]	: 2. Evlekler arasından geçen su yolu, ark. (IV, s.2753)

302. Kernabat	: Ortaklaşa ekilen tarla. (IV, s.2757)
303. Kesik (I)	: 1. Tarla, bağ ve bahçe çevresine açılan hendek, ark. 2. Köye yakın tarla, bahçe. 4. Sebze bahçesi. (IV, s.2764)
304. Keşman	: Sürülmüş tarla. (IV, s.2774)
305. Keyli (I)	: Tarlanın su, sel basmayan yüksek yer. (IV, s.2779)
306. Kırık (III) [Kırık, Kırıklık, Kırma (X) - 2]	: Ormandan açılmış tarla. (IV, s.2824)
307. Kırıklık	: Çalılık vb. yerlerden açılmış tarla. (VI, s.4557)
308. Kırış (II)	: Tarlalardaki su yolu. (IV, s.2827)
309. Kırma (X)	: 2. Ormandan açılmış tarla. (IV, s.2834)
310. Kırtan	: Sürülüp ekilemeyen taşlı tarla. (IV, s.2838)
311. Kırtış (I)	: 2. Tarlalarda ekin sulamak için açılan küçük arklar. (IV, s.2839)
312. Kısır (II)	: Nadasa bırakılan tarla. (IV, s.2842)
313. Kışla (II)	: Köye yakın tarla. (IV, s.2847)
314. Kirk	: Nadasa bırakılan tarla. (IV, s.2880)
315. Koraf (III)	: Sebze tarlalarında dört beş ocaklık yer. (IV, s.2924)
316. Kori	: Suyu tarlayan dağıtan büyük ark. (IV, s.2926)
317. Kort (I)	: 1. Hiç sürülmemiş ya da yıllarca işlenmemiş topraktan açılan tarla. (IV, s.2928)
318. Koruğ [Korugan, Koruk (II), Koruluk - 2]	: Otunu biçmek için korunan tarla. (IV, s.2929)
319. Koruluk	: 2. Otunu biçmek için korunan tarla. (IV, s.2929)
320. Kozan (I)	: 1. Ekini biçilip kaldırılmış tarla. (IV, s.2947)
321. Leçe (I)	: 2. Taşlı tarla. (IV, s.3070)
322. Köftere [Köftere, Köftür]	: Bağ evlekleri arasından su akıtmak amacıyla açılan geniş ark. (VI, s.4569)
323. Kökenlik	: Sebzelik yer. (IV, s.2953)
324. Kökere	: Köy evlerine bitişik iki, üç dönümlük boş tarla. (IV, s.2953)
325. Köklük [I] [Kökleme (II)]	: Tarla yapmak için ormandan yakılarak açılan yer. (IV, s.2954)
326. Kösteklik	: Yürümeye engel olacak kadar çok dikenli tarla. (IV, s.2977)
327. Köstere (II)	: Tarlalarda herketen sonra açılan hendek ya da ark. (IV, s.2977)
328. Kövtere	: Bahçe ve tarlalardaki arklardan su almak için açılan ince su yolu. (IV, s.2984)
329. Köynük (II)	: Dağ yamaçlarındaki tarla. (IV, s.2985)
330. Köytare	: Bahçelerde büyük arktan su almak için açılan küçük ark. (IV, s.2985)
331. Kubar (II)	: Verimsiz tarla. (IV, s.2987)
332. Kulak (III)	: 8. Tarlanın köşesi ve dar yeri. (IV, s.2995)
333. Kurtarla	: Meyilli arazideki tarla. (IV, s.2838)
334. Küper	: Bağ, bahçe, tarla gibi şeyleri birbirinden ayıran sınır. (IV, s.3042)

335. Lek (I)	: Küçük tarla, evlek. (IV, s.3071) Pirinç tarlası. (VI, s.4583)
336. Livöp	: Ufak çalılık yerlerin çalılarını kökleyerek açılan tarla. (IV, s.3082)
337. Loap	: Ormandan açılan tarla. (IV, s.3082)
338. Lok (I)	: Küçük tarla. (IV, s.3084)
339. Lüğep [Luğap]	: Ormandan açılmış tarla. (IV, s.3095)
340. Mala (II)	: 2. Su altında kalan, su basan tarla. 4. Çoraklığı nedeniyle ekilemeyen boş tarla. (IV, s.3112)
341. Maldan	: 1. Ağaçlarla çevrilmiş bağ. 2. Karşılıklı kenarları aynı uzunlukta olan tarla. (IV, s.3113)
342. Mandal (II) [Manda]	: 1. Evlek. 2. Evlekten küçük olup çalılarla taş yığınları arasında kalan küçük tarla parçası. 6. Orman ve kayalıklar arasındaki küçük tarla. (IV, s.3121)
343. Maşala (I) [Maşalla]	: Sebze bahçelerindeki bölümler, evlek. (VI, s.4589)
344. Matrak (II) [Matrap]	: Taşlı, ekime elverişli olmayan, boş bırakılmış tarla. (IV, s.3137)
345. Mazgan	: 3. Sokak aralarındaki büyük tarlalar. (IV, s.3145)
346. Melank	: Sürülmemiş tarla. (IV, s.3154)
347. Mepe	: İki tarla arasındaki sınır. (IV, s.3150)
348. Mere (I)	: Yeni dikilen ve henüz üzüm vermeyen bağ. (IV, s.3168)
349. Mereze (I)	: Pirinç tarlası. (IV, s.3170)
350. Merk (I)	: Evlek. (IV, s.3170)
351. Mesker	: Evlek. (IV, s.3173)
352. Meyis	: Tarlaları ayırmak için sürülmeden bırakılan yer. (IV, s.3176)
353. Modul (II)	: 1. Toprağı sertleşmiş, verimsizleşmiş tarla. 2. Hasat yapılarak ekini alınmış tarla. (IV, s.3208)
354. Muğal (II)	: 1. Sebze ekilen yer. (IV, s.3217)
355. Napızar	: Evlere yakın tarla. (VI, s.4605)
356. Natoz	: Ekini biçilmiş tarla. (IV, s.3243)
357. Nezürği	: Tarla sürmeye ortadan başlandığında oluşan balıksırtı biçimindeki çıkıntı. (IV, s.3251)
358. Ok (VIII)	: Tarla sulamak için açılan ark. (V, s.3276)
359. Opsa (I)	: Birkaç yıl sürülmeden, ekilmeden bırakılmış tarla. (V, s.3287)
360. Öğünt	: 1. Tarlalara su dağıtılan büyük ark. (V, s.3323)
361. Ömbek	: Tarladaki çukur. (V, s.3336)
362. Ören (VII)	: 5. Taşlı tarla, kayalık yer. 6. Bostan ekmek için hazırlanmış tarla. (V, s.3348)
363. Örlüm	: 1. Ekilmiş tarla. (VI, s.4629)
364. Örtlek (III)	: 1. Ormanı, fundalığı yakarak açılan tarla. (V, s.3352)
365. Örüm	: 2. Tarlanın ekilen bölümü. 3. Köylülerin ektikleri tarlaların toplu bulunduğu yer. (VI, s.4630)
366. Örüm (VIII)	: 2. Köylülerin ortaklaşa ektikleri tarla. (V, s.3355)
367. Öylek	: Evlek. (VI, s.4632)

368. Öyner	: Tarlada toplu olarak çalışan işçilerin yayıldıkları yer. (V, s.3368)
369. Öz (II) [Özek (V) -1, 3, 4; Özelti -4, Özen (II) -2, 3; Özmek (I) -1, Özü (II)]	: 3. Bağ, bahçe, botan. 8. Tarla, köye yakın tarla. (V, s.3370)
370. Pahalyolu	: Tarlanın ortasındaki kumlu ve çorak yer. (V, s.3382)
371. Payın	: 3. Sürekli nemli olan tarla. (V, s.3417)
372. Payınt [Payın -3]	: Sürekli nemli olan tarla. (V, s.3417)
373. Paytar (II)	: 2. Beş dönümden küçük tarla. 3. Verimsiz tarla. 4. Ormandan ağaçları keserek elde edilen tarla. (V, s.3418)
374. Peçe (V) [Peç (II)]	: Tarlaları sulamak için ana arkta ayrılan küçük su arkları. (V, s.3420)
375. Pere (II)	: 1. Tarladan geçen su yolu. 2. Evlek. (VI, s.4645)
376. Perese (I) [Peresek (I), Pereste]	: 2. Sebze fidesi ekilen yer. (V, s.3431)
377. Potuk (III)	: Üzüm bağlarındaki küçük arklar. (V, s.3477)
378. Pöçük	: Tarlanın sürülmüş bakımlı yeri. (V, s.3480)
379. Pušta (III) [Puštu (II) -1,2]	: 1. Bağ, bostan, sebze ekilen evlek. 3. Evlekleri birbirinden ayıran toprak sırt. 4. Tarlaların sulanması için açılan su arkı. (V, s.3494)
380. Puštu (II)	: 1. Bağ, bostan, sebze ekilen evlek. 3. Evlekleri birbirinden ayıran toprak sırt. 4. Tarlaların sulanması için açılan su arkı. (V, s.3494)
381. Sağlağa	: Altından su çıkan tarla. (V, s.3516)
382. Sal (III)	: 1. Köyün yakınında ekime ayrılan yer. (V, s.3523)
383. Salak (II)	: 3. Köy tarlalarının toplu bulunduğu yer. 4. Köylülerin hep birden ektiği yer. 5. Ekin ekilen yer. 6. Ürün alındıktan sonra çevresi açılan tarla. (V, s.3524)
384. Salamtüp	: Harman yeri. (V, s.3524)
385. Salan	: 1. Bir yıl ekilip bir yıl dinlendirilen tarla. (V, s.3524)
386. Salı (I) [Salan]	: Bir yıl ekilip bir yıl dinlendirilen tarla. (V, s.3526)
387. Salma (VII)	: 1. Birkaç evlek asma bağı ya da gül bahçesi. 2. Tarlada ekin ekmek için ayrılan yer. (V, s.3530)
388. Sandal (V)	: 1. Üçgen biçimindeki tarla. (V, s.3537)
389. Savrık (III)	: Kurumaya, sertleşmeye başlayan tarla. (VI, s.4676)
390. Say (I)	: 5. Tarla sürerken ayrılan eni dar, boyun uzun evlek. (V, s.3558)
391. Say (II)	: 1. Ekime elverişsiz, altı taş alan. 2. İnce uzun tarla. 3. Tarlanın eğimine göre ayrılan büyük evlek. (VI, s.4677)
392. Saytoprak	: Altı taş olan tarla. (V, s.3563)
393. Seki (I) [Sek (IV), Sekemek (II), Seklam (II), Sekmeç (II), Sekmen (I) -1, 2; Sekü (II) -1, 2]	: 4. Yer, arsa, tarla. (V, s.3570) (VI, s.4681)
394. Seki Seklem	: Bağ, bahçe. (VI, s.4681)
395. Sergi (III)	: Tarla sınırı. (V, s.3591)
396. Sığlı	: Tarla. (V, s.3606)

397. Sınor	: İki tarla arasındaki sınır. (V, s.3615)
398. Soflaz	: Verimsiz tarla. (VI, s.4702)
399. Soğla	: 2. Sulu tarla. (V, s.3656)
400. Soyuk (III)	: Ormandan açılan tarla. (V, s.3672)
401. Sökme	: 1. Ormandan ya da meradan açılan tarla. (V, s.3678)
402. Sökü (II) [Sökme -1]	: 1. Ormandan ya da meradan açılan tarla. (V, s.3678)
403. Su Altı [Subasığı]	: 1. Sulak yer, sulak tarla. 2. Su yatağına ters düşen tarla. (V, s.3688)
404. Sünne	: Bağlarda yağmur sularının birikmesi için açılan çukur. (V, s.3718)
405. Süreke (II) [Sürekli (III), Sürelge (I)]	: Ekilen toprak alanı, tarla. (V, s.3720)
406. Sürelge	: Sürülmüş tarla. (VI, s.4715)
407. Şabak (III)	: Bakımsız bağ. (V, s.3734)
408. Şennik (II)	: Sebze bahçesi. (V, s.3763)
409. Şımarık	: Sulak tarla. (V, s.3770)
410. Şohum (I) [Şov]	: Sürülmüş tarla. (V, s.3792)
411. Şohunda [Şohım]	: Sürülmüş tarla. (VI, s.4731)
412. Taban	: 1. Tarlanın çukur yeri. 2. Tarlanın düz yeri. 3. Toprağı verimli tarla. (V, s.3799)
413. Tahım (I)	: Tarla, bahçe ya da bağ sınırı. (V, s.3803)
414. Tahta (I)	: 1. Tahta ya da bostanlarda ayrılmış toprak parçalar, evlek. 2. Dört yanı dar ve yüksek yolla çevrilmiş tarla. (V, s.3804)
415. Takman (I)	: 1. Bahçe ya da tarlalarda çeşitli bitkiler ekmek için ayrılan toprak parçalar, evlek. (V, s.3812)
416. Tala (I) [Talla]	: 1. Tarla. (V, s.3814)
417. Talak (III)	: İyi sürülemeyen tarla. (V, s.3815)
418. Talla	: Tarla. (VI, s.4737)
419. Tası	: Bir evleklik yer. (V, s.3839)
420. Tava (II)	: Bağ evleklerinde üzüm çubuğunun dikildiği yerler. (VI, s.4744)
421. Teleme (V)	: Nadas edilmemiş tarla. (VI, s.4750)
422. Terekelik	: Sebze ekilen yer. (V, s.3892)
423. Tırıl (II)	: Taşlı tarla. (V, s.3922)
424. Tırman	: 1. Tarla, bağ. 2. Bağın meyilli kıyısı. 3. İki tarla arasındaki boş yer. (V, s.3925)
425. Tir (I)	: 1. Küçük parçaları ayrılmış evlek, toprak. 2. Ekin sulamak için tarlada açılan ark. 6. İki tarla arasında sınır olan ince yol. (V, s.3938)
426. Toh (II)	: Ekilmemiş tarla. (V, s.3946)
427. Tonç (I)	: 1. İki tarla arasında sınır olan tümsek. 2. İki tarla ya da bahçe arasındaki boş yer. (V, s.3961)
428. Toştanca	: Bahçe, arsa vb. yerlerin sınırı. (V, s.3976)
429. Tömbek (II) [Tömbe (II), Tömbü, Töme (I), Tömek (II) -2, Tömrü, Tömrük -2]	: 2. Tarlanın tümsek yeri. (V, s.3982)

430. Tum (III) [Tump (I) - 3, Tunç -1, 2]	: 2. Tarla kıyılarında ekilmeyerek bırakılan dar yer. (V, s.3991)
431. Tunç	: 2. Tarla kıyılarında ekilmeyerek bırakılan dar yer. (V, s.3995)
432. Ütük	: Ağaçlık, ormanlık yerden yakılarak açılan tarla. (VI, s.4800)
433. Yaban (I)	: 2. Tarla, kır. (VI, s.4113)
434. Yalaş, Yalak (I) [Yalaçan (I) -2]	: 9. Ortası çukur tarla. (VI, s.4137)
435. Yandaklık	: Evin bitişiğindeki tarla. (VI, s.4165)
436. Yasak [Yasaklık -1]	: 1. Köy kıyısında, çitle çevrilmiş küçük tarla. (VI, s.4192)
437. Yatkın (III)	: Birkaç yıl sürülmeden bırakılmış tarla. (VI, s.4204)
438. Yer (II)	: Tarla. (VI, s.4251)
439. Yiv (IV)	: İki tarla arasındaki boş alan. (IV, s.4285)
440. Yoncalık	: Yonca tarlası. (VI, s.4295)
441. Yozlama	: 1. Terk edilmemiş, ekini gelecek yıla bırakılmış tarla. (VI, s.4305)
442. Yüğrük (II)	: Su tutmayan tarla ya da bir bölümü. (VI, s.4828)
443. Zevze (I)	: Sebze tarlası. (VI, s.4365)

Ek 6. Hayvanlara Ait Yaşam Mekânları

1. Ağlek	: Hayvanların toplandığı yer. (I, s.102)
2. Ağnak (I)	: 1. At, eşek gibi hayvanların debelendikleri tozlu, topraklı yer. 2. Keklik, tavuk gibi hayvanların eşindikleri yer. 5. Mandanın yattığı su birikintisi, gölcük. 6. Balıkların yumurtalarını bırakmak üzere suyun dibinde sürtünerek meydana getirdikleri çukurlar. 7. Balığın gölde yüzmek için seçtiği kısım. (I, s.105)
3. Ağrek	: 1. Koyun, keçi ve sığırların yaylımda dinlendikleri yer. (I, s.108)
4. Ahnak	: Atın, eşeğin debelendiği yer. (I, s.132)
5. Ahraç, Ahraç	: Sığır ve davar sürülerinin yazın açıkta yattıkları yer. (I, s.133)
6. Alaf (II) [Alafa (I)-2, Alafı-1, Alıf]	: 2. Hayvanların yem yediği yerler. 6. Hayvanların su içtikleri yer. (I, s.184) (VI, s.4415)
7. Ālek	: Hayvanların toplandığı yer. (I, s.211)
8. Almazlık	: 1. Kuzusunu emzirmeyen koyunu alıştırmak için yavrusuyla birlikte konulduğunu çukur. (I, s.228)
9. Anlak, Añlak (I) [Ānak, Anlık -2, Annak (I) -3]	: 1. At, eşek gibi hayvanların debelendikleri tozlu, topraklı yer. (I, s.274)
10. Arak (I)	: Hayvanların toplu bulunduğu yer. (I, s.294)
11. Arcak (II)	: Koyunları tipiden korumak için götürülen kuytu yer. (I, s.302)
12. Arek, Ārek (I)	: 1. Sığırların toplu olarak dinlendiği yer. (I, s.308)
13. Argaç (II) [Argeç (II) - 1,2; Argeş, Arhaç (II), Arkaç (II) -1, 2, 3]	: 1. Davarların açıkta toplu olarak yattıkları yer, düz dağ sırtları. (I, s.309)
14. Arılık (I) [Arı Damı]	: Arı kovanlarının bulunduğu yer. (I, s.319)

15. Arkaç (I) [Ahraç]	: 1. Koyunların yattıkları yer, kuytu yerler. (VI, s.4425)
16. Āşırı	: Hayvanları sulamak için yapılmış, yağmur suyu ile dolan orta büyüklükteki havuz. (I, s.355)
17. Ayak Yolama	: Keçi yolu. (I, s.405)
18. Bel (VII) [Belek (VI)]	: Davar sağılan yer. (I, s.605)
19. Buduk (II)	: Hayvanların su içtiği yer. (I, s.778)
20. Büvet [Böet -2, Bögen (I), Böğert, Böget -I, Böğ (II), Böge (II), Böğek, Böğen (III), Böğenek, Böğenti -2, Böğet -2, Böventi, Bövet -3, Böyenti Buğat, Buvek, .Buvet -1, 2, Büet -I, 2, 3; Büge (I), Büğet -1, 3; Bünek (I) -1, 2; Bünet -1, Bünget, Büve (III) , Büvek -I, Büvent, Büventi] I	: 5. Mandaların çıktığı bataklık (I, s.832)
21. Cibillik (II)	: 2. Arıların bol bulunduğu yer. (II, s.955)
22. Cüp	: Kuzu bağlanan yer. (II, s.1027)
23. Çakalyolu	: Keçiyolu, dar yol. (II, s.1042)
24. Çalmaç (III)	: Yaylada hayvan sığınağı. (II, s.1059)
25. Çatal Kapı	: 2. Hayvanların sağıldığı yer. (I, s.1088)
26. Çavur (I)	: Karda açılan yol, keçi yolu. (II, s.1096)
27. Çelik (VI)	: Hayvanların boyunduruğa bağlandığı yer. (II, s.1122)
28. Çıkacak	: Hayvanların otlamasına yarayan yer. (II, s.1165)
29. Çökek (III)	: 1. Çadır yanında deve çöktürülen yer. (II, s.1281)
30. Çözmeklik	: Hayvanların gübrelerinin biriktirildiği yer. (II, s.1300)
31. Davar Yolu	: Keçi yolu. (II, s.1379)
32. Delçah	: Koyun ve keçilerin kötü havalarda, sağılmak ve kırılmak için toplandıkları yer. (II, s.1408)
33. Demek (I)	: 1. Yabani hayvanların yattığı yer, in, yuva. 3. Yeni doğan kuzu, keçi yavrularını korumak için yer altında açılan in şeklindeki yer. (II, s.1416)
34. Döl Ağlı	: Kuzu ve oğlakların otlamaya götürülmeden önce toplandığı, etrafı çalılarla çevrili yer. (II, s.1576)
35. Dör (I)	: Köyün dışında koyun sağılan yer. (II, s.1587)
36. Dörek (II)	: Domuzların burunlarıyla eştikleri yer. (II, s.1587)
37. Dünek (II) [Düneklik]	: 3. Kekliklerin toplu olarak bulunduğu yer. (II, s.1631)
38. Eğrek (I)	: 1. Hayvanların yazın öğle sıcağında toplanıp dinlendikleri yer. 3. Hayvanların toplandığı yer. 4. Hayvanların toplu olarak durdukları su başı. (III, s.1682)
39. Elik Yolağı	: Keçiyolu. (III, s.1717)
40. Erek (I)	: 1. Otlakta hayvanların toplandığı yer, dinlenme yeri. (III, s.1765)
41. Eşlek (II)	: Tavukların eşelendiği yer. (III, s.1790)

42. Eşimek (I)	: Kurt ya da geyik gibi hayvanların uğrak yerleri. (III, s.1792)
43. Eylek (I)	: 1. Hayvanların yazın öğle zamanı dinlenmek üzere oturdukları gölgelik ve sulak yer. 3. Sabahleyin sığırların toplandığı yer. (III, s.1823)
44. Eyrek (I) [Egrek, Eğrek (I) -1, Eğrik (I)]	: 1. Hayvanların yazın öğle sıcaklığında toplanıp dinlendikleri yer. (III, s.1826)
45. Folluğ	: Tavukların yumurtlaması için hazırlanmış yer. (III, s.1875)
46. Gezeklik	: Sürünün otlamaya gitmeden önce toplandığı yer. (III, s.2021)
47. Gotura	: Hayvanların beslendiği yer. (III, s.2108)
48. Govanlık (II)	: Arı kovanlarının konulduğu yer. (III, s.2109)
49. Gözet (II)	: Baharda geceleri hayvan otlatılan yer. (III, s.2181)
50. Halaka	: 4. Hayvan sağma yeri. (III, s.2256)
51. Halluk	: Tavuğun yumurtladığı yer. (III, s.2261)
52. Han (III)	: 2. At ve eşek gibi hayvanların yattıkları yer. (III, s.2270)
53. Horu (I)	: 1. Ormanda ya da dağlarda kendi kendine çoğalmaya bırakılan hayvanların dolaşmaları için ayrılan yer. (III, s.2414)
54. İlkılık	: Keçi sürüsünün sığındığı gölgelik yer. (IV, s.2474)
55. Inak (II)	: Sığırların toplandığı yer. (IV, s.2478)
56. İlime (I)	: Çalılar arasındaki dar yol, keçi, yolu (IV, s.2526)
57. İme (I)	: 2. Karıncaların yuva olarak kullandıkları yer. (IV, s.2535)
58. İnnik (II)	: 2. Hayvanların korunduğu yer. (IV, s.2545)
59. İşirinlik	: Dağlardaki domuz ini. (IV, s.2556)
60. İşek (II)	: Kurt, çakal vb. hayvanların barındığı ıssız ve açıklık yerlerdeki küçük tepelik. (IV, s.2563)
61. İzlek (I) [İzlenti]	: Keçi yolu, patika. (IV, s.2577)
62. Kalle (II) [Kala (II), Kale, Kalli (II)]	: 2. Sincabın kış için ceviz sakladığı yer. (IV, s.2610)
63. Kam (III)	: Koyunların barındıkları yer. (IV, s. 2612)
64. Kaptan	: Tilki yuvası. (IV, s. 2637)
65. Kası	: Kümes hayvanlarını besleyip yağlandırmak için ayrılan yer. (IV, s. 2675)
66. Kese Yol	: 2. Bağlardaki keçi yolu. (IV, s.2764)
67. Keş (IV)	: Keçi yolu. (IV, s.2771)
68. Köftere (II)	: Bağlardaki ufak keçi yolları. (IV, s.2950)
69. Kölen	: Körpe kuzuları barındırmak için yapılan çukur yer. (IV, s.2955)
70. Kürnek (I)	: 2. Hayvanların sıcak günlerde toplu olarak yatıp dinlendikleri yer. (IV, s.3046)
71. Mal Yeri	: Hayvanların otlatıldığı sulak ve çayırılık yerler. (IV, s.3115)
72. Mısran [Mısranlı, Misran]	: Hayvanlara yem verilen yer. (IV, s.3193)
73. Mozalan	: Öğle zamanı koyunları barındıkları çukurlar. (IV, s.3214)

74. Orkaç	: Davar otlatırken mola verilen yer. (V, s.3290)
75. Orum (II)	: Hayvanların otlamasına elverişli geniş ormanlar, çalılıklar. (V, s.3292)
76. Öğrek (III)	: 1. Bir hayvanın doğup büyüdüğü, alışkın olduğu yer. 2. Sığırların, davarın yazın dinlendiği gölgelik yer, su kıyısı. (V, s.3319)
77. Örüm Yeri	: Sürünün otlatıldıktan sonra dinlendirildiği yer. (V, s.3356)
78. Panfi	: İneklerin bağlandığı yer. (VI, s.4637)
79. Pey (I) [Peye]	: 1. Hayvanların barındırmak için taş ya da kerpiçten yapılan yer. 2. Yeni doğmuş kuzuların konduğu çukur. (V, s.3439)
80. Pin (I) [Pim, Pindik, Pine, Pinelik, Pines -1, Pineslik, Pinez, Pinezlik -1, Pinik (III), Pinlik -1, 2; Pinmek, Pinnik (I), Pon Pun (I) -2, Pündük, Püne, Pünes, Pünlük, Pünnük]	: 2. Toprağı kuyu gibi kazıp üstünü çalı çırpı ile örterek yapılan ve yeni doğmuş kuzuları soğuktan korumaya yarayan yer. (V, s.3456)
81. Pinlik	: 2. Toprağı kuyu gibi kazıp üstünü çalı çırpı ile örterek yapılan ve yeni doğmuş kuzuları soğuktan korumaya yarayan yer. (V, s.3458)
82. Sallakhane	: Hayvan kesilen yer. (VI, s.4668)
83. Sayvanlık	: Yazın hayvanların bağlandığı yer. (V, s.3563)
84. Sayvat	: 1. Üstü ve üç yanı kapalı, bir yanı açık, kışın odun vb. şeyler konulan, yazın hayvan bağlanan yer. (V, s.3563)
85. Sığır Eğleği	: Sığırların otlağa gitmeden önce toplandıkları yer. (V, s.3605)
86. Siyek (II) [Siyik (II)]	: Domuz, kurt gibi hayvanların dağda buluştukları uğrak yerleri. (V, s.3652)
87. Su Çıknığı	: Hayvanın su içtiği yer. (V, s.3689)
88. Sulak	: 1. Hayvan sürülerinin sulandığı yer.
89. Sultara	: 1. Koyun sürülerinin geçmesi için tarlalar arasında bırakılan yol. (V, s.3693)
90. Suvat [Sivat (II), Suvap, Suvla]	: 1. Çay, dere kıyılarında hayvanların su içmesine elverişli yer. (V, s.3704)
91. Tarak (I) [Taftak]	: Keçiyolu. (V, s.3833)
92. Taran	: Hayvanların otlamasına elverişli otlu ve sulu yer. (VI, s.4742)
93. Temekleme	: Tavşanın kar altında gizlenerek barındığı yer. (V, s.3876)
94. Tıla	: Koyun sürülerinin yazın sağıldığı yer. (V, s.3914)
95. Torcuman	: Hayvanların beslendiği sulak yer. (V, s.3970)
96. Tuzla (I) [Tuzlak]	: Davarlara kırdan tuz verilen düz, taşlık ve kayalık yerler. (V, s.4005)
97. Ürünük	: Otu üstünde kurumuş, güzün, kışın hayvan otlatmaya elverişli yer. (VI, s.4074)
98. Yatak (I)	: 1. Koyun ve sığırların yazın, gece dağda kaldıkları yer. 5. İn, hayvan yuvası. (VI, s.4201)

99. Yiğrek (I)	: Ögle ve gece hayvanların topluca dinlendikleri yer. (VI, s.4279)
100. Zavot (II)	: Peynir yapılan ve iyi cins hayvan yetiştirilen yer. (VI, s.4832)

Ek 7. Dinî Mekânlar

1. Abiriz [Abrez]	: Abdesthane, ayak yolu. (I, s.23)
2. Alacım	: Ahiret. (VI, s.4415)
3. Almazlık	: 3. Gusülhane, oda içinde banyo için ayrılan yer. (I, s.228)
4. Apana	: Abdesthane, hela. (I, s.283)
5. Arasat	: 2. Cennetle cehennem arasında olduğu düşünülen yer, Araf. (I, s.300)
6. Arınak [Arımacak]	: Yıkanma yeri, gusülhane. (I, s.320)
7. Ayağ Yolu [Ayag Yolu, Ayah Yolu, Ayakcak (III), Ayaklık (I) -1]	: Abdesthane, ayak yolu. (I, s.398)
8. Bahar (II)	: Gusülhane. (I s.487)
9. Bakacak (III)	: Evliyaların mezarı, türbe. (I, s.489)
10. Behiş (I)	: Öbür dünya, ahiret. (I, s. 599)
11. Cuhup	: Mezarlık. (II, s.1010)
12. Çelbelek	: Cami. (II, s.1117)
13. Damkayık	: Gusulhane. (II, s.1353)
14. Döner (III)	: Gusülhane. (II, s.1584)
15. Düşek (III)	: 1. Yatır olduğuna inanılan kimselerin yattığı yer ve taş yığınlarından oluşan mezar. 3. Vurulan hir kimsenin vurulduğu yerde taş yığınlarıyla yapılmış, 1-2 metre çapında, 50-60 cm, yüksekliğindeki mezarı. (II, s.1638)
16. Düşüt (I)	: Değerli bir kimsenin öldüğü ve mezarının bulunduğu yer. (II, s.1640)
17. Ferkinti	: Mezarlık. (III, s.1847)
18. Fındıraz	: Uzak yer veya cehennem. (III, s.1853)
19. Gar (II)	: Mezar. (III, s.1917)
20. Gor (II)	: Mezar. (III, s.2103)
21. Gömeç (VII) [Gömgen]	: Mezar. (III, s.2148)
22. Gör (I) [Görün]	: Mezar, mezarlık. (III, s.2157)
23. Hamacık [Hamamlık, Hammamcuk]	: Küçük hamam, gusulhane. (III, s.2263)
24. Haşhaş	: Aile mezarlığı. (III, s.2302)
25. Hıdırlık	: Mezarlık. (III, s.2357)
26. Höcüren (III)	: Camilerde öğrencilere ait olan küçük odalar. (III, s.2427)
27. Karadam (I)	: Mezar. (IV, s. 2642)
28. Karayer (I) [Karayol - 2]	: 1. Mezar.(IV, s. 2656)
29. Kirse	: Kilise. (IV, s.2882)
30. Makmıra	: Mezar, mezarlık. (IV, s.3108)
31. Mola	: Mezar. (IV, s.3209)
32. Nehiş	: Ölünün yıkandığı yer. (IV, s.3245)
33. Ölülük	: Mezarlık. (V, s.3335)

34. Sin (I) [Sinne (I), Sinnik]	: Ölü gömülen yer, kabir. (V, s.3639)
35. Suluğan	: Abdest alınan yer. (V, s.3694)
36. Tamu [Tama, Tamo, Tamuğ]	: Cehennem. (V, s.3820)
37. Tastabaş	: Camilerde müezzinlere ayrılmış yer. (V, s.3840)
38. Türbelik	: Mezarlık. (V, s.4015)

Ek 8. Örtmece ile İlgili Mekânlar

1. Acı Yeri	: Ölü evi. (I, s.54)
2. Abdeslik [Abdestlik (I), Abtaslık, Apdaslık, Apdastlık]	: 2. Banyo. (I, s.16)
3. Abiriz [Abrez]	: Abdesthane, ayakyolu. (I, s.23)
4. Alaca (V) [Alaçı]	: 2. Hapishane (I, s.175)
5. Algın (II) [Algun-1, Alğun (I), Alkon]	: 1. Lâğım, su yolu. (I, s.214)
6. Almazlık	: 3. Gusülhane, oda içinde banyo için ayrılan yer. (I, s.228)
7. Andız (III) [Anduz (III)]	: 3. Genelev. (I, s.261)
8. Apana	: Apteshane, hela. (I, s.283)
9. Arınak [Arınacak]	: Yıkanma yeri, gusülhane. (I, s.320)
10. Arınçaç	: Duş yeri. (I, s.321)
11. Artçardak	: Helâ, abdesthane. (I, s.334)
12. Avgın (I) [Avgun (I) -6, Avğın -2, Avğun (II) -2]	: 2. Lağım. (I, s.381)
13. Avlum	: Ayakyolu, hela. (VI, s.4433)
14. Ayağ Yolu [Ayag Yolu, Ayah Yolu, Ayakcak (III), Ayaklık (I) -1]	: Aptasane, ayak yolu. (I, s.398)
15. Ayvat	: Helâ. (I, s.433)
16. Babulluk (I)	: Meyhane. (I, s.454)
17. Bahar (II)	: Gusülhane. (I s.487)
18. Bardélhana	: Genelev. (I, s.530)
19. Bastırık (V).	: Hapishane. (I, s.547)
20. Becanahk.	: Korkunç yer. (I, s. 591)
21. Becene (I) [Becana (I), Becane (I), Becane, Becena, Beceni, Becere, Becna]	: 1. Issız, تنها, korkunç yer. (I, s. 592)
22. Beciğnelik	: Cinlerin bulunduğu inanan pis yer. (I, s. 592)
23. Bêlleā, Bellea [Bellai, Belleé, Bellura]	: 1. Mutfak, avlu veya ahırdaki pis suları dışarıya akıtmak için yapılan ark. 3. Lağım. (I, s.621)
24. Bıcaklık (I)	: 1. Evlerde yıkanma yeri, hamamlık. (I, s.654)

25. Bölme (IV)	: 3. Evlerde yıkanmak için ayrılan yer, banyo. (I; s.768)
26. Ca (VII)	: 1. Lavabo, banyo. (I, s.837)
27. Çağ (IV) [Ca (VII), Çağca (II), Çağlıh (III), Çağyiri, Cak (II), Cark, Coğ (III), Ça (VI), Çağ (I) -1, Çağevi, Çağlık (II) -1, Çağlık Bucağı, Çağtaş (II) -1, Çağyiri, Çah - L, Cak (V), Çal (VII), Çalık (IV), Çan (I), Çarh (I), Cark (II), Çaylık (II), Çol]	: 1. Lavabo, banyo. (II, s.842)
28. Çağ (I) [Çağlık (II) -2, Çaha (II)]	: 1. Lavabo, banyo. (II, s.1033)
29. Çağlık (II)	: 1. Lavabo, banyo. (II, s.1037)
30. Çahana	: Ayakyolu. (II, s.1040)
31. Çalıpalma	: Avlunun bir köşesine yapılan, büyük, bir delikten kolayca temizlenen kuyusuz hela. (II, s.1056)
32. Çilli (II)	: Hapishane. (II, s.1219)
33. Çimecek [Cimecik, Cinevi, Çimek (I), Çimelge, Çimetlik, Çimişlik]	: Banyo, yıkanacak yer. (II, s.1223)
34. Çümük	: Yıkanılan yer, banyo. (VI, s.4483)
35. Dam	: 3. Cezaevi. (II, s.1348)
36. Damkayık	: Gusülhane. (II, s.1353)
37. Daşara [Daşra]	: Helâ, (II, s.1375)
38. Delidamı	: Meyhane. (II, s.1411)
39. Delik (I)	: Cezaevi. (II, s.1412)
40. Dırık (III)	: 2. Hela. (II, s.1469)
41. Döner (III)	: Gusülhane. (II, s.1584)
42. Düden (I) [Döden, Duden, Düden -1, 2, 3, 4]	: 3. Tabii boşluk, tabii lâğım.
43. Eren Evi	: Ölü çıkan ev. (III, s.1766)
44. Eşek Cenneti	: Cezaevi. (III, s.1789)
45. Evdesthane	: Tuvalet. (III, s.1802)
46. Gers (II) [Geriz (III) - 2, Gert, Gerz (II) -1, Giriz]	: Kanalizasyon. (III, s.2006)
47. Geyes Damı	: Çamaşır yıkanan ve banyo yapılan yer. (III, s.2015)
48. Girellik [Gilar, Giler, Ginetik, Giral, Girelik -1, Girenlik (II)]	: 2. Evlerde bulunan küçük hamam, gusülhane. (III, s.2081)
49. Gubur (IV)	: Kanalizasyon. (III, s.2186)

50. Hafs	: Hapishane. (III, s.2251)
51. Hamacık [Hamamlık, Hammamcuk]	: Küçük hamam, gusülhane. (III, s.2263)
52. Hapisdanı	: Cezaevi. (III, s.2280)
53. Hatınar	: Pis yer. (III, s.2306)
54. Haytalık	: Çöplük. (III, s.2307)
55. Kab (II)	: Lağım. (IV, s.2578)
56. Kemiklik	: Genelev. (IV, s.2740)
57. Kenef	: Ayakyolu, hela. (VI, s.4547)
58. Kirevit (II) [Kirelik, Kirellik, Kirenlik]	: Evlerdeki küçük banyo. (IV, s.2878)
59. Kola (II)	: Tuvalet. (IV, s.2908)
60. Kul [Kula (II)]	: Tuvalet, ayakyolu. (IV, s.2994)
61. Kulluk (I) [Kullığ]	: Karakol. (IV, s.2997)
62. Küllük (IV)	: Ayakyolu, hela. (IV, s.3032)
63. Lam	: Lağım. (IV, s.3062)
64. Memişhana [Memşane]	: Ayakyolu, hela. (VI, s.4593)
65. Nabak	: Tutukevi. (IV, s.3233)
66. Nehiş	: Ölünün yıkıldığı yer. (IV, s.3245)
67. Opruk (I)	: Zindan. (V, s.3287)
68. Oturak (III)	: 1. Oturak, hela yolu. (V, s.3297)
69. Oturuk	: Gazino, kahvehane. (V, s.3300)
70. Ölgülü [Ölgün (II), Ölkülük]	: 2. Ölü çıkan ev. (V, s.3333)
71. Pöşmük	: 1. Hela. (V, s.3483)
72. Seneklik	: Hamamlık, banyo. (V, s.3583)
73. Sineklik	: 2. Odalardaki küçük banyo, gusülhane. (V, s.3641)
74. Siyek (III)	: Ayakyolu, hela. (V, s.3652)
75. Soba (I) [Sobalık]	: Ev içinde küçük banyo, gusülhane. (V, s.3655)
76. Suluk (I) [Sukluk, Sulucak, Sulukluk, Sutluk, Su Yolu]	: 1. Oda içindeki küçük banyo, gusulhane. (V, s.3694)
77. Suva (IV)	: Ayakyolu, hela. (V, s.3704)
78. Taşra	: Hela. (VI, s.4743)
79. Tormuk (I)	: Tutukevi. (V, s.3971)
80. Turma (II)	: Tutukevi. (V, s.3997)
81. Yasakaltı	: Polis gözetim yeri, karakol. (VI, s.4193)
82. Yortma	: 2. Lağım. (VI, s.4300)

Ek 9. Mesleklerin, Üretimin ve Ticaretin İcra Edildiği Mekânlar

1. Abâne	: Aba yapılan yer. (I,s.8)
2. Ahırven [Ahırvan]	: Tabakhanede deri temizlemeye mahsus çukur. (I, s.131)
3. Akuçka	: Camedân, camevi. (I, s.163)
4. Alageçik	: Çoban kulübesi. (I, s.187)
5. Apalavı [Apalavi -1]	: 1. İş yeri. (I, s.283)
6. Arasa (I)	: Tahıl, meyva ve bazı ürünlerin satıldığı çarşı, pazar. (I, s.300)
7. Ateş Değirmeni [Ataş Deymeni, Ateş Deymeni]	: Un fabrikası. (I, s.367)
8. Avrat Pazarı	: Kadınların öteberi sattıkları yer. (I, s.391)
9. Bacı Bazarı	: Baç pazarı, hayvan veya eşyanın, belediyeye yüzde nisbetinde vergi verilerek alınıp satıldığı yer. (I, s.457)
10. Bat Pazarı	: Bit pazarı. (I, s.572)
11. Bazar (II)	: 1. Belli bir günde her türlü malın satıcı ve alıcılarının toplanıp alışveriş ettikleri yer, pazar. 2. Çarşı. (I, s.586)
12. Bazar Yiri	: Pazar kurulan yer. (I, s.586)
13. Bek (II) [Bek Avı, Bekçilik, Beki (VI)]	: 7. Bekçi kulübesi (I, s. 600)
14. Bezzez Dükkânı	: Aktar dükkânı. (I, s.653)
15. Bokâl	: Bakkal. (I, s.732)
16. Böcüklik	: 1. İpek kozası çıkarılan yer. (I, s.757)
17. Çöğmen	: 1. Çoban evi. (II, s.1279)
18. Çömelt (II)	: Tarla bekçisinin gözetleme yeri. (II, s.1286)
19. Çömen	: Bostan bekçileri için yapılan koni şeklindeki kulübe. (II, s.1286)
20. Davlumbaz	: Kaptan köşkü, gemilerdeki idare yeri. (II, s.1380)
21. Deye	: Bostan ve bağlarda yapılan bekçi kulübesi. (II, s.1446)
22. Deyirgeç	: Fabrika. (II, s.1446)
23. Düven (I) [Dügen (II), Dügen (II), Düyen (II)]	: 1. Dükkân. 2. Fırın. (II, s.1641)
24. Elevik [Elevçik]	: 2. Çalı çırpıdan yapılan bekçi kulübesi. (III, s.1712)
25. Eşenek (I)	: 1. Çalışma yeri. 2. Az kazanç elde edilen iş yeri. (III, s.1790)
26. Galif (II) [Galif-1, Galve]	: Tarla ve bostan bekçileri için tahtadan yapılmış kulübe. (III, s.1901)
27. Gelif (II) [Gelik (III)]	: Tarla, bağ ve bahçelerde yapılan basit bekçi kulübesi. (III, s.1977)
28. Gömele (I)	: 2. Bağ, bahçe, bostanlardaki bekçi kulübesi. (III, s.2149)
29. Gumele	: Bekçi kulübesi (III, s.2194)
30. Güme (I) [Gümele 1, 2, 3]	: 2. Bağ ve bostana yapılan basit bekçi kulübesi. (III, s.2222)

31. Gümele	: 1. Bağ ve bostana yapılan basit bekçi kulübesi. 2. (III, s.2222)
32. Han (III)	: 1. Dükkan. (III, s.2270)
33. Hapan (V)	: 1. Tahıl ve sebze satılan yer, hal. (III, s.2277)
34. Havut Dükkanı	: Kireçlenmiş derileri kireçten arıtma yeri. (III, s.2314)
35. Hügül [Hogul, Hokul, Hug, Hugul, Huğu, Hukul, Hügül]	: Tarla ve bostanlara yapılan küçük bekçi kulübesi. (III, s.2448)
36. İşlek (III)	: Yapımevi, fabrika. (IV, s.2565)
37. İşlik (I) [İşlig]	: 1. İş yeri. (IV, s.2565)
38. Kanara (II) [Kanare (I), Kanra]	: 1. Hayvan satılan ve kesilen yer, mezbaha. (IV, s. 2619)
39. Kapan (I)	: Pazar yeri. (IV, s. 2631)
40. Kerana	: 1. Ahır, ağıl. 2. İş yeri. (IV, s.2752)
41. Küme (I) [Kümbelis, Kümele (I)]	: 1. Bostan ve bağ bekçisinin kulübesi. (IV, s.3035)
42. Oba (V)	: Mağaza, dükkan. (V, s.3261)
43. Oba (V)	: Mağaza, dükkan. (V, s.3261)
44. Odak (II)	: Kışı geçirmek için yapılan çoban kulübesi. (V, s.3266)
45. Parhana	: İşçilerin toplantı yeri. (V, s.3999)
46. Pavlika [Pafrika, Pavlike]	: Fabrika. (V, s.3416)
47. Pek (III)	: 1. Bekçi kulübesi. (V, s.3422)
48. Talvar (I) [Talbar (I), Talfar, Talpar, Talva, Tavlar (II)]	: 7. Bağ ve bostanlarda bekçiler için yüksekçe yapılan gözetleme yeri. (V, s.3818)
49. Torluk (I)	: 1. Dağdaki çoban kulübesi. (V, s.3971)
50. Turluk	: 5. Ağılların yanına yapılan küçük çoban evi. (V, s.3997)

Ek 10. Sınırla İlgili Mekânlar

1. Ağla, Ağlā [Ağlağu, Ağlavu]	: 2.Kazıklara, yatay durumda uzun sırtıklar çakılarak yapılan sınır. (I, s.100)
2. Añn	: Herhangi bir yüzeyin kenarı, çoğu zaman tarlaları birbirinden ayıran sınır. (I, s.132)
3. Alan, Alañ [Alānlık]	: 4. İki tarla arasındaki sınır. (I, s.195)
4. An Yeri, Añ Yeri	: 2. Sınır yeri, ek yeri. (I, s.281)
5. An, Añ (I) [Anbaşı, Ang(I), Angı(III)-1, 2; Añı, Anık (IV), Anıt (III), Ankaşı, Anlık-1, Annık (I), Anyeri -1]	: 1. İki tarla arasındaki sınır, set şeklindeki ayrıntı. (I, s.241)
6. Andal (I) [Andan (II), Andol]	: 2. Evlek sınırı. (I, s.257)
7. Aşut	: 2. Hudut. (I, s.364) (VI, s.4429)
8. Avlak (IV) [Avlavu]	: 1. Hudut, sınır. (I, s.389)
9. Bek (V)	: 2. Tarla sınırı. (I, s. 601)
10. Beket	: Hudut. (I, s.601)

11. Benge (I)	: İki tarla arasındaki set, hudut. (I, s.628)
12. Cığ (IV)	: Sınır. (II, s.899)
13. Cırım (I)	: 1. Sınır. (II, s.930)
14. Cirim (I) [Cerem, Cırım (I) -1, Ciri (II)]	: 1. Sınır. (II, s.985)
15. Dahım	: Tarla sınırı. (II, s.1329)
16. Damak (II)	: 3. Kırış arazi ile ekin veren araziye birbirinden ayıran bölge. (II, s.1349)
17. Dilkem (I)	: 1. Tarla sınırı. (II, s.1329)
18. Hödüt	: Sınır. (III, s.2427)
19. Kıyı	: 1. Sınır. (IV, s.2856)
20. Küper	: Bağ, bahçe, tarla gibi şeyleri birbirinden ayıran sınır. (IV, s.3042)
21. Mepe	: İki tarla arasındaki sınır. (IV, s.3150)
22. Necde	: Sınır. (IV, s.3244)
23. Öç (III)	: Sınır. (V, s.3311)
24. Sergi (III)	: Tarla sınırı. (V, s.3591)
25. Smor	: İki tarla arasındaki sınır. (V, s.3615)
26. Tahım (I)	: Tarla, bahçe ya da bağ sınırı. (V, s.3803)
27. Torç (I) [Toç]	: Sınır. (V, s.3970)
28. Toştanca	: Bahçe, arsa vb. yerlerin sınırı. (V, s.3976)
29. Ulaş (I)	: Sınır. (VI, s.4033)
30. Yanuç (VI)	: Sınır. (VI, s.4177)
31. Zıvana (III)	: Sınır. (VI, s.4384)

Ek 11. Av, Avcılık ve Tuzakla İlgili Mekânlar

1. Aldancık	: Tuzak olarak hazırlanmış kar çukuru. (I, s.209)
2. Aldangiç	: 1. Üzeri ot veya kumla örtülmüş çukur, tuzak, hile. (I, s.209)
3. Atak (VII) [Atacak - 3]	: 3. Balığa olta atılan yer. (I, s.365)
4. Av Belleği	: Av yeri, av için öğrenilen, seçilen yer. (I, s.378)
5. Avla (I) [Avlā, Avlağ (I) -1, Avlağa -3, 4, 7; Avlağı (I) -1, 4; Avlağu, Avlak (IV) -3, Avlay, Avli, Avlo -1, 3, 5; Avlu (III), Avlu İçi, Avlum -1, Avsıt (I), Avul (I) -1, Ay Avlağı]	: 9. Balık tutmak için ırmaklarda taşla çevrilen daire. (I, s.388)
6. Avlağ [Avlağa -1, Av Oturağı, Avsın (II)]	: 4. Avcıların avlarından gizlendiği yer. (I, s.388)
7. Avlak (II) [Avlağı (II) -1, Avlağ]	: 1. Av yeri, avı çok olan yer. (I, s.389)
8. Avlak (III)	: 4. Akarsularda balık avlanan durgun yer. (I, s.389)
9. Avsal (III)	: Avı çok olan yer. (I, s.392)
10. Bağlak (I) [Boğlak]	: 1. Av hayvanlarının geçeceği yer, avlanma yeri. (I, s.481)
11. Becene (II)	: Ördek avı için, göl kenarında dal ve sazdan yapılmış kulübe. (I, s. 592)
12. Bek (II) [Bek Avı, Bekçilik, Beki (VI)]	: 1. Avcının saklanıp av kapını beklediği yer, pusu. 4. Beklenen yer, pusu: - Suçlu bekte imiş, maktul oradan geçerken tabancayla vurmuş. 8. Avcı kulübesi (I, s. 600)
13. Çevlik (V)	: Sürek avında, avın içine düşürüldüğü yer. (II, s.1154)
14. Dadak (VII)	: 1. Tavşan ve tilki avlamak için bir gün önce yiyecek bırakılan yer. (II, s.1318)
15. Dinsik (II)	: Av gözetlenen yüksek yer, ağaç tepesi, gözetleme yeri. (II, s.1509)
16. Domuk	: 1. Avcıların kışın yaptıkları av bekleme yeri. (II, s.1553)
17. Düşek (III)	: 4. Vurulan av hayvanının öldüğü yer. (II, s.1638)
18. Efsin [Efsün]	: Avcıların avlarına görünmemek için çalı çırpıdan yapılan gizlenecek yer. (III, s.1670)
19. Eneze (III) [Enize (II)]	: Av bekleme yeri, avcı kulübesi. (III, s.1752)
20. Evsin (I) [Evsik, Evsil, Evsim, Evsün (II)]	: 1. Avlanırken, avcılarının hayvanlardan gizlendiği yer. (III, s.1816)
21. Geçit	: 2. Av yapılan alan. (III, s.1963)
22. Geneze	: Avda gizlenerek beklenen yer. (III, s.1991)
23. Gime	: Avcı kulübesi. (III, s.2078)
24. Göme (I)	: Avcıların gizlenerek av bekledikleri yer. (III, s.2148)
25. Gume (I)	: Avcıların pusu yeri. (III, s.2194)

26. Gūma	: Avcıların tuzak kurdukları yer. (VI, s.4515)
27. Güme (I) [Gümele 1, 2, 3]	: 1. Avcı kulübesi (III, s.2222)
28. Gümele	: 2. Avcı kulübesi. (III, s.2222)
29. Hevşi	: Dallardan yapılmış olan av bekleme yer. (III, s.2352)
30. İlgi (II)	: Tuzakla kuş tutulan yer. (IV, s.2522)
31. Köme (III) [Kömele (I), Kömelti, Kömü -2, Küme]	: 1. Keklik vb. kuşları avlamak için çalı çırpıdan yapılan, avcının gizlenmesine yarayan yer, barınak. (IV, s.2957)
32. Kömü	: 2. Keklik vb. kuşları avlamak için çalı çırpıdan yapılan, avcının gizlenmesine yarayan yer, barınak. (IV, s.2958)
33. Közere	: Tuzak olarak kullanılan kekliğin bırakıldığı yer. (IV, s.2986)
34. Kurak (I)	: 2. Keklik avında avcılarının gizlendikleri yer. 3. Tuzak olarak kullanılan evcil kekliğin kafesiyle birlikte konulduğu yüksek yer. (IV, s.3005)
35. Marık	: Av gözetleme yeri. (IV, s.3130)
36. Oturum (III) [Oturak (XII) -1]	: Sürek avında avcılarının av bekledikleri yer. (V, s.3300)
37. Önek (II)	: Sürek avında, avcılarının av bekledikleri yer. (V, s.3340)
38. Öneze (II) [Oğeze, Onese, Oneze, Öğese, Ögez (I), Ökeze, Ömese, Ömeze, Ömzek, Önese, Önezci, Önezeci, Önezek, Öñezek, Önezekçi, Önezi (II), Önse, Önüze, Öveze (II), Özene, Özenek]	: 2. Avcıların taş yığınınan yaptıkları av bekleme yer. (V, s.3341)
39. Örek (VII)	: 1. Kırdan avcılarının bildiği belirli yer, avlak. (V, s.3347)
40. Örü (I) [Örek (VII) - 2, Ören (V) -2, Örene (II), Örö, Örüm (VI), Örüş]	: 3. Avlanılacak yer, avlak. (V, s.3353)
41. Öydül (II)	: Nişan alınacak yer. (V, s.3366)
42. Pek (III)	: 2. Av bekleme yeri. (V, s.3422)
43. Pines	: 2. Avcıların kırdan kuş avlamak için bekledikleri küçük kulübe. (V, s.3457)
44. Tol (I)	: 8. Avcı kulübesi. (V, s.3954)
45. Tomik	: Tilki avı için yapılan avcı pusu yeri. (V, s.3958)
46. Ünek (II) [Üneze]	: Avcıların, av beklemek için çalı ve taştan yaptıkları kulübe. (VI, s.4068)

Ek 12. Ulaşım İlgili Mekânlar

1. Ağızlık (I) [Agazlık, Ağazlık, Ağızdık -2,3; Ağızla -1, 2; Ağız Taşı]	: 18. İki bağın arasındaki yol. (I, s.99)
2. Akaba	: İki dağ arasındaki geçit. (I, s.136)
3. Akkın (I) [Akgın (I) -1, 2, 3; Akıntılı (I) -3,4; Aklam (II), Aklan (II)-2]	: 1. Az meyilli, düzgün, engebesiz yol.
4. Aktarmaç	: Yollarda birdenbire çıkan dönemeçler. (I, s.163)
5. Akur (II) [Akuru]	: 1. Yamaçlara yapılan düz ve yan yol. (I, s.164)
6. Alkuru	: Düz yol. (I, s.223)
7. Aparkuru	: Devamlı düz yol. (I, s.284)
8. Argıdaal, Argadal [Argıt (II)]	: Dağ beli, geçit, boğaz. (I, s.311)
9. Arkeri	: Düz yol. (I, s.326)
10. Arkırı (I)	: Düz, çamursuz yol. (I, s.327)
11. Arkıt (IV)	: Dağ beli, geçit, boğaz. (I, s.327)
12. Aşamak (II)	: Gedik, geçit yeri. (I, s. 350)
13. Aşurt	: Yüksek dağlardan geçen yol. (I, s.364)
14. Aşut	: 1. Aşılacak yer, geçit. (I, s.364)
15. Atlak (I) [Atlamacık, Atlambaç (II) -2, Atlanba, Atlangaç, Atlangıç, Atlavuç]	: 2. Köprü. (I, s.370)
16. Ava Yol	: Geniş yol, ana yol. (I, s.378)
17. Avlağı (II)	: 3. Kayalıklar geçidi. (I, s.389)
18. Ayak (III)	: 3. Kavşak, ağız. (I, s.399)
19. Ayak Yolama	: Keçi yolu. (I, s.405)
20. Ayart	: İki yol kavşağı. (I, s.408)
21. Aykırı (I)	: 4. Kestirme yol, düz yol. (I, s.422)
22. Aykırı Yol	: 1. Zirveye dolaşarak, yandan çıkan yol. 2. Kestirme yol. (I, s.423)
23. Ayırç [Ayırdım -1, Ayırtmaç (II), Ayırçak, Ayırd, Ayırık (II), Ayırılm, Ayırım (II) -1]	: Yol kavşağı, iki yolun ayrıldığı yer. (I, s.430)
24. Bağlantı (VII) [Bağdan]	: İki şeyin birbiriyle birleştiği yer, kavşak. (I, s.483)
25. Bahcarası	: 1. Yol kıyıları. (VI, s.4442)
26. Beki (IV)	: Bahçe ve tarlalar arasındaki, ağaçlı ince yol. (I, s. 602)
27. Bekleç	: Durak, bekleme yeri. (VI, s.4453)
28. Bel (I)	: 1. İki tepe arasındaki geçit veren alçak yer. (VI, s.4454)
29. Belan, Belān, Belāñ	: 2. Dağ üzerindeki yüksek geçit. yol, dönemeçli, dik dağ yolu. (I, s.606)
30. Belen, Beleñ (I) [Bel (III) -1, 2, 4; Belalan, Belan -1, 2; Belenğ -1, 2; Belenk (I), Belon, Bilan, Bilān (L)-1]	: 4. Dağ üzerindeki yüksek geçit. yol, dönemeçli, dik dağ yolu. (I, s.612)
31. Belyol	: Dağın geçit verdiği yerden geçen yol. (I, s.624)
32. Bervar	: Dağın eteğindeki düz yol. (I, s.638)

33. Bilan, Bilān (I)	: 1. Dağ üzerindeki yüksek geçit yol, dönemeçli dik dağ yolu. (I, s.690)
34. Bosak	: Dar geçit. (I, s.742)
35. Böcek (I)	: İki yolun kesiştiğinde arada kalan yer. (I, s.755)
36. Buramaç	: Yol dönemeçi. (I, s.794)
37. Burgaşık (I)	: 2. Dönemeçli yol. (I, s.797)
38. Cadaḥ	: Yol. (II, s.840)
39. Cığız (II)	: Yol. (II, s.903)
40. Cılga (I) [Cığa (IV), Cıkkı (II), Cılgavu, (I), Cılgı, Cılka (I) -1, Cılkavu, Cılkı (I) -1, Cırğa (IV), Cilbir (III), Cilga (I), Cilğa (I), Çıkla (III), Çılga (I), Çılgı (V), Çılka (I)]	: İnce, dar, taşlı yol, patika. (II, s.910)
41. Cılka (I) [Cılkı (I) -2]	: 1. İnce, dar, taşlı yol, patika. (II, s.913)
42. Cılkı (I)	: 1. İnce, dar, taşlı yol, patika. (II, s.913)
43. Cırnık (II)	: Dar yol, patika. (II, s.936)
44. Cızga (I)	: Keçi yolu. (II, s.947)
45. Ciyir (II)	: 1. Karlı yerlerde kürekle açılan yol. 2. Taşlı yol, patika. (II, s.1250)
46. Çakıntı (III)	: Birkaç yolun birleştiği yer. (II, s.1044)
47. Çapır	: Taşlı, sarp yol. (II, s.1075)
48. Çarmık	: Dar yol.
49. Çarpma Yol	: Taşlı yol. (I, s.1084)
50. Çat (I) [Catak, Çatak (I) Çatal (III), Çatan (II), . Çatayaz (III), Çatık (I) 2, Çatıntı (I), Çatır (II), Çatırık (I), Çatırık, Çatuk (II) -1, 2; Çatun, Çatyol]	: 1. İki yolun birleştiği yer. 4. İki tepe arasındaki geçit. (I, s.1086)
51. Çatık (I) [Çatılı]	: 2. İki dere veya iki yolun birleştiği yer. (I, s.1089)
52. Çatuk (II)	: 1. İki tepe arasındaki geçit. 2. İki dere veya iki yolun birleştiği yer. (II, s.1092)
53. Çavır (II)	: 1. Karda açılan yol. 2. Sonu olmayan yol. (II, s.1094)
54. Çığır (I)	: 1. Taşlı yol, patika. 2. Karlı yerlerde kürekle açılan yol. (II, s.901)
55. Çığır (I) [Cıgır, Cıgra, Cıgır (L) -1, 2, 3; Cıgra (I), Çığır (I), Çığı (IV), Çıgil (II), Çıgırt, Çıgırtı (II), Çıgıt (II), Çıgra, Çıgrak, Çıgrık (III), Çımır, Çıyır, Çığır -1, 2; Çıgırt (II), Çıyır (II) -1, 2]	: 1. Karlı yerlerde kürekle açılan yol. 2. Taşlı yol, patika. (II, s.1160)
56. Çılbr Yol	: Patika. (II, s.1171)
57. Çır (VI) [Çırnak (II), Çırnık (II)]	: Taşlı yol, patika. (II, s.1184)

58. Çıtırık (IX)	: Dağ eteklerindeki taşlı yol. (II, s.1195)
59. Çilko	: Patika, keçi yolu. (II, s.1219)
60. Çipilgen	: Çamurlu yol. (II, s.1233)
61. Çiynaḥ [Çiynek (III)]	: Yol ağzı. (II, s.1251)
62. Çongu	: Geçit yeri. (II, s.1268)
63. Dabandarı	: Zamanla ortası çukurlaşmış toprak yol. (II, s.1314)
64. Dağdelik	: Dağın delinmiş yeri, tünel. (VI, s.4484)
65. Darah, Daraḥ	: Davarın geçtiği yol. (II, s.1366)
66. Davan (I)	: Sarp geçit (II, s.1378)
67. Delikdağ	: Tünel. (II, s.1412)
68. Devirmeç	: Yol dönemeci. (II, s.1443)
69. Devirtmeç	: Bir tarafı yüksek, diğer tarafı çukur yol, meyilli yol. (II, s.1443)
70. Devrent [Devrend, Devret]	: Dar geçit bogaz, ırmak kenarlarındaki dönemeç ve uçurumu çok tehlikeli yollar. (II, s.1445)
71. Dingıldak (V)	: Köprü. (II, s.1464)
72. Döğnek [Dögenek (II), Döğenek (II), Dövenek, Dövnek, Döynek (I) -1, Düğnek]	: Çok geçilerek çığnenmiş, yol edilmiş yer. (II, s.1571)
73. Dört Yol Ayardı	: Dört yol kavşağı. (II, s.1588)
74. Döşek (VI)	: Karada ve suda kereste taşımak için yapılan yol. (II, s.1590)
75. Döynek	: 1. Çok geçilerek çığnenmiş, yol edilmiş yer. (II, s.1594)
76. Duran (II)	: Dağ yolu. (II, s.1605)
77. Elbiz Yolu (I)	: Tarla ve bağlarda yol biçimindeki bitek yerler. (III, s.1704)
78. Erme	: Köy yolu. (III, s.1775)
79. Gaban (I) [Geban, Geben (IV), Gös]	: 3. Dağların ve kayaların yarılmasıyla meydana gelen yol, geçit. (III, s.1884)
80. Gangel (I)	: Dönemeçli yol. (III, s.1912)
81. Gavşak (I) [Gavşah, Gavuşağı, Gavuşah]	: Yollar ve derelerin birleştiği yer, kavşak. (III, s.1941)
82. Geçek (I) [Geçembek]	: 1. Çok geçilen yer, işlek yol. 2. Dar geçit, boğaz. (III, s.1960)
83. Geçit Yeri	: Yol boyu, yol üstü. (III, s.1963)
84. Gedik (III)	: 1. Yolların görülebilen yeri. (III, s.1966)
85. Gelek (III)	: Geliş yolu, geldiği yer. (III, s.1974)
86. Gemrik (I)	: Dar, kestirme yol, keçi yolu. (III, s.1987)
87. Gez (IV)	: 1. Bel, geçit. (III, s.2018)
88. Gidek (III)	: Gidiş yönü, gidilen yer. (III, s.2074)
89. Hatlambaç	: Sudan geçmek için taşlardan yapılan geçit. (III, s.2306)
90. Hatlanba	: Yollardaki ana geçit. (III, s.2306)
91. Irme	: Dar ve çalılık yollar. (IV, s.2489)
92. İlankaç [İlānkavığı]	: Dönemeçli yol. (IV, s.2519)

93. İlime (I)	: Çalılar arasındaki dar yol, keçi, yolu (IV, s.2526)
94. İrim (I) [İrim (III) -1, 2, 3; İreme, İrin]	: 4. Dolambaçlı yol. 6. Üç yolun birleştiği yer. (IV, s.2551)
95. İrme	: Bahçe aralarındaki geniş yol. (IV, s.2554)
96. İzlek (I) [İzlenti]	: Keçi yolu, patika. (IV, s.2577)
97. Kaçak Yol	: Cadden ayrılıp kestirmeden giden yol. (IV, s.2587)
98. Kaçanak	: 2. Yol. (VI, s.4530)
99. Katı	: Sert dönemeçli, girintili yol. (IV, s.2682)
100. Katma (II)	2. Yumuşak kaya tabakları arasından kıvrıla kıvrıla uzanan yol. (IV, s. 2685)
101. Kavşık [Kavşık, Kavşut, Kavuşak (II) -1]	: 1. İki yolun, iki suyun, iki dağın birleştiği yer, kavşak. (IV, s. 2694)
102. Kayak (I)	6. Çamurlu yol. (IV, s.2697)
103. Kayar (III)	: Küçük yol. (IV, s.2698)
104. Keben [Kebent, Keçemek (I)]	: Taşlık, kayalık yerden geçen dar yol, geçit. (IV, s.2715)
105. Keçek (I)	: 1. Köprü. 2. Su, yol vb. geçit. (IV, s.2716)
106. Keçit (I)	: Geçit. (IV, s.2717)
107. Keh (I)	: 2. Sarp dağların eteğindeki patika. (IV, s.2721)
108. Kemet	: 1. Dağların eteğinden başlayarak basamak basamak yükselen yol. 2. Patika, keçi yolu. (IV, s.2739)
109. Kemrey	: Bozuk yol. (IV, s.2741)
110. Kert Kürt	: Düzgün olmayan yol, tarla vb. yerler. (IV, s.2759)
111. Kerti (II)	: Bahçe ve tarlalardan geçen su yolu. (IV, s.2758)
112. Kertil (I) [Kert, Kertel (II), Kerteriz]	: 1. Geçit, boğaz. 2. İnişli, yokuşlu yol. (IV, s.2758)
113. Kese Yol	: 1. Kısa yol. 2. Bağlardaki keçi yolu. (IV, s.2764)
114. Keseğ	: Çamurlu yol. (IV, s.2762)
115. Keş (IV)	: Keçi yolu. (IV, s.2771)
116. Kınteş (I) [Kıntış]	: Geniş yol dönemeci. (IV, s.2813)
117. Ketir [Ketre(I)]	: 2. Dağ yolu. (IV, s.2775)
118. Kırğacı	: Dolambaçlı iniş yol. (IV, s.2822)
119. Kırık (VII)	: Çıkmaz yol. (IV, s.2824)
120. Kısak (I)	: 2. İki dağ ve tepe arasındaki geçit, boğaz. (IV, s.2840)
121. Kısık (I) [Kısak (I) -1, 2; Kısası, Kısıktas, Kısınak (II) -1, Kıstak -2]	: 1. İki dağ ve tepe arasındaki dar geçit, boğaz. 5. Dar ve uzun sokak, yol : Kısıktan otomobil değil, deve bile zor geçer. 7. Çıkmaz sokak, eğri büğrü yol: Bizim ev karşığı kısık içindedir. (IV, s.2843)
122. Kısıntılık	: İki ev ya da duvar arasında yağmur sularının akması için açılan dar yol. (IV, s.2842)
123. Kısınak (II) [Kıstak -1]	: 1. İki dağ ve tepe arasındaki dar geçit, boğaz. 2. Patikanın en dar yeri. (IV, s.2845)
124. Kıstak	: 2. İki dağ ve tepe arasındaki geçit, boğaz. (IV, s.2845)
125. Kiriş Germe	: Doğru, düz ve kısa yol. (IV, s.2879)
126. Kirti (II)	: Ağaçtan yapılmış köprü. (IV, s.2883)

127. Koprü [Koplü, Korpü]	: 2. Köprü. (IV, s.2922)
128. Koşan Yolu	: Ormanlarda kesilmiş ağaçları taşımak için koşulmuş bir çift öküzün geçtiği yol. (IV, s.2934)
129. Köftere (II)	: Bağlardaki ufak keçi yolları. (IV, s.2950)
130. Köper	: 1. Ağaçtan yapılmış basit köprü. (IV, s.2962)
131. Körpü [Körpi]	: Köprü. (IV, s.2968)
132. Küres Col	: Ormanda kesilen ağaçların kaydırılırken açtıkları yol. (IV, s.3046)
133. Lambaaltı	: Herhangibir yapının altından geçen yol. (IV, s.3063)
134. Lasan	: Çitle çevrilmiş tarlalar arasından geçen dar yol. (IV, s.3068)
135. Lökme	: Suyun geçilecek sığ yeri, su geçidi. (IV, s.3092)
136. Mayıstıra	: Bağların arasındaki yol. (IV, s.3141)
137. Mırıs	: Bahçe, tarla bölümleri arasındaki yol. (IV, s.3189)
138. Mihenk Yeri	: Geçit, geçilen yer. (IV, s.3198)
139. Müşker (II)	: Dağların tepesindeki karların eriyerek açtığı yol. (IV, s.3232)
140. Nallama (I)	: 1. Dağlardaki ince yol, patika. 2. Taş döşenmiş patika. 3. Dik yokuşlarda atların kaymamasın için merdiven biçiminde yapılan yol. (IV, s.3237)
141. Oğrağ (I)	: İki yolun birleştiği yer. (V, s.3271)
142. Örtme (II)	: 10. Evin altından geçen yol. (V, s.3352)
143. Patiğa	: Patika, dar yol. (VI, s.4641)
144. Perese (IV)	: 3. Onarılması gereken yol. (V, s.3431)
145. Salgan	: Eğimli yol. (V, s.3525)
146. Salkı (I) [Salkık]	: 1. Dolambaçlı, aykırı, biçimsiz yol. (V, s.3528)
147. Sapa	: 1. Dolambaçlı, engelli yol. 2. İssız yol. 3. Yola uzak yer. (VI, s.4672)
148. Sapağ	: Küçük yolların ana yoldan ayrıldığı yer. (VI, s.4672)
149. Sapak	: 1. Küçük yolların ana yoldan ayrıldığı yer. (V, s.3541)
150. Sarma Yol	: Tepeye çıkan yol, dağ yol. (V, s.3549)
151. Savak (X)	: 10. Sel sularının aktığı kayalardan oyularak açılan tünel. (V, s.3555)
152. Saykal (I) [Sayhal, Sıyhal]	: 1. Düz, düzgün, pürüssüz yol. (V, s.3561)
153. Sekili (II)	: Bozuk yol. (V, s.3572)
154. Selibelen	: Ova oratasındaki tepeden geçen yol. (V, s.3578)
155. Sılka	: Ana yoldan ayrılan dar yol. (V, s.3610)
156. Sırt Sıra	: Dağ başından geçen yol. (V, s.3621)
157. Sıyırtma Yol	: Çay ve dere kıyılarından geçen yaya yolu. (V, s.3627)
158. Siçanyolu	: Dar ve eğri yol. (V, s.3631)
159. Simentari [Sumantarı]	: Kolayca odun indirmek, su akıtmak için açılan dik, eğimli yol. (VI, s.4699)
160. Sökük	: Dağ tepesinde hayvanların açtığı geçit, taşlık yol. (V, s.3678)

161. Sultara	: 1. Koyun sürülerinin geçmesi için tarlalar arasında bırakılan yol. (V, s.3693)
162. Susa [Süse, Süsyolu]	: Dar yol. (VI, s.4711)
163. Sürü Yolu	: Araba yolu. (V, s.3727)
164. Şılga (I)	: Küçük yol. (VI, s.4726)
165. Şohmuda	: Engebeli yol. (VI, s.4731)
166. Tabansıra	: İki dağ, tepe arasındaki en çukur ve düz yol. (VI, s.4733)
167. Taklak (II)	: Araba geçe geçe çamuru kurumuş yol. (V, s.3812)
168. Taptak	: 1. Düz, engebesiz yer ya da yol. (V, s.3831)
169. Tarak (I) [Taftak]	: Keçiyolu. (V, s.3833)
170. Tir (I)	: 6. İki tarla arasında sınır olan ince yol. (V, s.3938)
171. Tokutma [Tokutmak (I)]	: Köy yolu ağzı. (V, s.3953)
172. Uçurak (I)	: 2. Dağlardan, ormanlardan inen sarp ve dik yol. (VI, s.4025)
173. Uğru (II)	: Yol. (VI, s.4029)
174. Uluyol	: İşlek, geniş yol, ana yol. (VI, s.4037)
175. Uram	: Büyük, geniş yol. (VI, s.4042)
176. Yandolay	: 1. Keçi yolu. 2. Yamacı enlemesine kesen yol. (VI, s.4165)
177. Yankırma	: Bir yanı uçurum olan yol. (VI, s.4172)
178. Yarma (III)	: 1. İnsanların kazıp açtığı yol, hendek. (VI, s.4190)
179. Yayak Yol	: Yaya gidilebilen yol. (VI, s.4210)
180. Yolağ, Yolak (I) [Yolamaç, Yolamak]	: 1. Keçi yolu, küçük geçit. 2. Su yolu, ark, oluk. (VI, s.4291) Göllerde saz ve kamış arasından kayığın geçebileceği yer, kayık yolu. (VI, s.4825)
181. Yörep (II)	: 1. Yokuş, dik yol. 2. Yokuşta dikliğin azalması için verevine açılan yol. (VI, s.4826)

Ek 13. Ağaç ve Benzer Türlerin Bulunduğu Mekânlar

1. Açık (II) [Açkut]	: Orman içindeki ağaçsız, çıplak yer. (I, s.58)
2. Adduracak	: Ormanlarda yüksek yamaçlardan tomruk kaydırılan yer. (I, s.65)
3. Ağba	: Sazlık, bataklık. (I, s.85)
4. Ağzlık (I) [Agazlık, Ağazlık, Ağzdlı -2,3; Ağzla -1, 2; Ağz Taşı]	: 16. Fidan dikmek için açılan yer. (I, s.99)
5. Alacık [Alacıh, Alacuk - 1,2; Alaçak, Alaçık, Alaçığ, Alaçık -1, Alaçık, Alaçuh, Alaçuk, Alançık, Alapaçık, Alavçuk, Alaycık, Alaycık, Alecük, Aleçik, Alençik, Alevçik, Aleyçik-1, Alıcık]	: 5. Ormandaki küçük düzlük, ağaçsız yer.(I, s.179)
6. Alaççek	: 2. Baharda çiçeklerle bezenmiş yer. (I, s.180)
7. Alakepir (II)	: Taşlık ve fundalık yer. (I, s.190)
8. Alan, Alañ [AlaÑlık]	: 3. Orman içindeki düz ve ağaçsız yer. 7. Çayır, çimenlik (I, s.195)
9. Alarga, Alarğa (I)	: 1. Orman içindeki açıklık yerler. (I, s.197)
10. Andal (I) [Andan (I), Andol]	: 8. Orman içindeki uzun mera. (I, s.257)
11. Arık (I) [Arh -1, 2; Arig (I) -1, 2; Arığ (I), Aruk (Iu)]	: 3. Fide veya fidan dikilen yer. (I, s.315)
12. Arım	: 3. İki ağaç sırası, iki orman arasındaki açıklık. (I,s.320)
13. Asartmalık	: Koruluk, ağaçlık. (I, s.340)
14. Aslamalık	: Fidanlık. (VI, s.4427)
15. Aşlamalık	: Fidanlık. (I, s.360)
16. Aşmalık (II)	: Ormandan açılan yer. (I, s.361)
17. Avlak (I)	: 1. Çiçek yetiştirmek için hazırlanan yer. (I, s.389)
18. Avurt (II)	: Başağın ilk çıktığı yer. (I, s.396)
19. Babırlık	: Sazlık. (I, s.453)
20. Badarız	: 1. Çalı çırpılı, odunlu yer, fundalık. (I, s.463)
21. Balgamhk [Balgan - 2, Balganhk, Balıhan, Balkan - 5, Balkanlık]	: 1. Batalık, sazlık. 2. Sık ormanlık, çalılık, fundalık yer. (I, s.503)
22. Balgan	: 1. Batalık, sazlık. 2. Sık ormanlık, çalılık, fundalık yer. (I, s.503)
23. Balkan [Balgam - 1, Balgamlık -1, Balgan-1 Balğan (I) -1, Balhan-1, 2, Balkannık]	: 1. Sazlık, bataklık 5. Sık ormanlık, çalılık, fundalık yer. (I, s.507)
24. Baltalık	: Kesmek için ayrılan orman, koru. (I, s. 512)
25. Barak (VI)	: 2. Yeşillenmiş sazlık. (I, s.524)
26. Barık [Barıh]	: 2. Yeşillik, çayırılık yer. 3. Bitkilerin çok olduğu yer. (I, s.532)

27. Basalga	: 1. Sık ağaçlı yer. (I, s.537)
28. Batılğan [Batağan (I)]	: 1. Sazlık, bataklık, çayırlarda kaplı küçük bataklık. (I, s.570)
29. Belen, Beleñ (I) [Bel (III) -1, 2, 4; Belalan, Belan -1, 2; Belenğ -1, 2; Belenk (I), Belon, Bilan, Bilān (L)-1]	: 7. Dağda ağaçlık yer. (I, s.612)
30. Berdelik	: Sazlık, bataklık.(I, s.631)
31. Bıçık (V)	: Çalılı, otlu, dikenli yer. (I, s.656)
32. Biçelge	: 2. Çayır. (I, s.683)
33. Bölük (I)	: 1.Tarlalar ortasında kalmış orman parçası. (I; s.768)
34. Bözyer	: Sabah güneşi vurmayan ağaçlık yer. (I, s.774)
35. Bucak (Iv) [Bıcak(I)]	: 6. Çay, ırmak kıyılarındaki tarla ile su arasındaki çayır, sazlık, çalılık yer. (I, s.776)
36. Budama (II)	: Koru. (I, s.778)
37. Burtlak	: Taşlık, çalılık yer. (I, s.801)
38. Bük (I)	: 1. Ağaçlık, çamurlu çalılık. (VI, s.4469)
39. Bük (I) [Büklük]	: 4. Çalılık, sazlık ve ormanların en sık olduğu yer. (I, s.815)
40. Bürük (II)	: 2. Orman.(I, s.828)
41. Bürüme (II)	: Küçük koruluk. (I, s.829)
42. Cebel (Iv) [Cebellik -1, Cehel (I)]	: 4. Balta girmemiş orman. (II, s.872)
43. Cengebe	: Orman içinde çukur yer. (II, s.881)
44. Cılga (VII)	: Fundalık. (II, s.911)
45. Cigitlik	: Fidanlık. (II, s.963)
46. Cillik (II)	: Hasır otunun bol bulunduğu yer, (II, s.967)
47. Cirkik (II)	: Fundalık. (II, s.986)
48. Coblan (I) [Cebel (Iv) -4, Coblum]	: 2. Balta girmemiş orman. (II, s.992)
49. Coç	: 2. Sulu, çimenli yer. (II, s.994)
50. Cozluk	: Otlı yer. (II, s.1004)
51. Cöhrek	: Kayalık ve ormanlık yer. (II, s.1006)
52. Cör [Çörme]	: Bataklık, sazlık. (II, s.1007)
53. Çal (I) [Cala (I)]	: 3. Ormanlık, fundalık. 5. Maki ile örtülü engebeli alan. (II, s.1046)
54. Çalkaya	: Çalılık yer. (II, s.1058)
55. Çalma (X)	: Orman ve çalılık içindeki otu bol sulak yer. (II, s.1059)
56. Çaltı (I) [Caltı, Cilbirti (I), Cüğür -2 Çakana (I), Çaltı Dikeni, Çıtır . (I), Çıtrak]	: 5. Ormanlık, küçük orman. (II, s.1062)
57. Çamlığan	: Çamlık, ağaçlı tepe. (II, s.1065)
58. Çamura [Çamur]	: Sazlık, bataklık. (II, s.1066)
59. Çeget	: Orman. (II, s.1106)
60. Çelmik II)	: Çayırılık, çimenlik. (II, s.1126)

61. Çem (I) [Cem]	: 1. Zararlı otlarla dolu olan yer. 3. Karamuk ve benzeri bodur ağaçların bulunduğu yer. (II, s.1127)
62. Çemliğ	: Ağaç dikilmiş yer. (II, s.1131)
63. Çemlik (I)	: Çimenlik, çayırılık. (II, s.1131)
64. Çerme (I) [Çerma]	: 1. Çay kenarlarında sulu ve yeşil yer. (II, s.1147)
65. Çevlük (IV)	: Çayırılık. (II, s.1154)
66. Çıtırık (V)	: 2. Fundalık. (II, s.1195)
67. Çıtraklık	: Fundalık, çalılık. (II, s.1198)
68. Çimlik	: 2. Çimenlik. (II, s.1225)
69. Çitilli (III)	: Fidan dikili yer. (II, s.1244)
70. Çiyle	: Engebeli arazide, etrafı orman, ortası çimenlik olan yer. (II, s.1251)
71. Çoldurum	: 2. Kayalık üzerindeki ağaçlı yer. 3. Fundalık. (II, s.1263)
72. Çort (I)	: Dikenli yer. (II, s.1273)
73. Çortluk	: Dikenlik, diken kümeleriyle kaplı yer. (VI, s.4482)
74. Çotur (I)	: Fundalık. (II, s.1275)
75. Çöl (I)	: 4.Sazlık yer. (II, s.1283)
76. Çömrük (II)	: Çalılık, fundalık. (II, s.1288)
77. Çönür	: 2. Çalılık, fundalık. (II, s.1289)
78. Çört	: Dikenlik. (II, s.1293)
79. Çurt	: Fundalık. (II, s.1305)
80. Dağ (I)	: Orman. (II, s.1321)
81. Dağsal	: Ormanlık bölge. (II, s.1326)
82. Dağsalısı	: Çalılık yer. (II, s.1326)
83. Dalgıçlık	: Sık ağaçlı yer, koru. (II, s.1344)
84. Dav (I)	: 2. Orman, sık ağaçlık yer. (II, s.1378)
85. Dırgalık [Dırma, Dırmalık]	: Geçilemeyecek kadar sık çalılık yer. (II, s.1469)
86. Dikmen (I)	: 4. Dik arazideki orman. 5. Dikilerek meydana gelen ağaçlık. (II, s.1489)
87. Dorukluk (I)	: Genellikle çam, köknar, ardıç fidanlarından meydana gelen ormanlık. (II, s.1566)
88. Endeme	: 1. Fidan dikmek için açılan çukur. (III, s.1746)
89. Eyir (II)	: Akarsu kıyısında bulunan ağaçlık yer. (III, s.1822)
90. Ezeyer	: Sazlık. (III, s.1829)
91. Fitinalık	: Fide bahçesi. (III, s.1874)
92. Gafulluk [Gafurluk (Iı)]	: Fundalık. (III, s.1891)
93. Garağan	: Çalıların çok bulunduğu yer. (III, s.1919)
94. Gargın (VI)	: 2. Sazlık. (III, s.1924)
95. Gargınlık (I)	: Sazlık. (III, s.1924)
96. Gavalık	: Sazlık. (III, s.1937)
97. Geriş (I)	: Pırnal ve çalılarla kaplı yer, çalılık. (VI, s.4510)
98. Gıcırık	: Sık ağaçlı orman. (III, s.2029)
99. Gırbalık	: Fundalık. (III, s.2053)
100. Gırgı (I)	: 2. Küçük orman. (III, s.2056)

101. Gırıntuluk	: alılık. (III, s.2058)
102. Gıyak (III)	: Sazlık, bataklık. (III, s.2065)
103. Gılimadı	: Fundalık. (III, s.2078)
104. Gırlık	: Sık alılık, ağalık, dikenlik. (III, s.2084)
105. Gort	: 2. ımenlik. (III, s.2105)
106. Goru	: 1. Koru, kk ormanlık. (III, s.2106)
107. Gbel (V)	: Ormanlık. (III, s.2115)
108. Gkeln [Gklk (I)]	: Yeşillik, ımenlik, ayırılık. (III, s.2138)
109. Gllek	: 3. Ağaçları sulamak için köklerinde açılan ukur. (III, s.2145)
110. Gmbk	: Bir akarsuyun iki yanısıra uzanan ya da kaynakları çevreleyen yeşillik ve çayırılık kısım. (III, s.2147)
111. Gömük (I) [Gbt (Vı), Gmklk, Gmks, Gmlge, Gmlgen, Gmtlk, Gnt]	: 1. Sazlık, bataklık. (III, s.2150)
112. Günü (I)	: 2. Doğal bakımdan verimli köy, bağ ve orman. (III, s.2152)
113. Gnrek	: ımenlik, otluk yer. (III, s.2155)
114. Göze (IV)	: Suların kenarında olan kk ayırılık. (III, s.2177)
115. Güdü Yeri (I) [Gdek (V), Ggerenliğ]	: Otlak yer. (III, s.2215)
116. Gr (I) [Gbz, Grempe, Grlk (I) -1, Gürüz (I) -1, Grzlk, Grzlk]	: Çalılık, ormanlık. (III, s.2233)
117. Gr (II)	: 1. Çalılık, ormanlık. (III, s.2233)
118. Grdek (I)	: Yeşillik. (III, s.2234)
119. Grlevi	: Sulak ve gr çalılık yer. (III, s.2237)
120. Gvem (II)	: Yeşillik, ayır. (III, s.2240)
121. Hatıl (II)	: 4. Orman içinde büyük odunların yığıldığı yer. (III, s.2306)
122. Hayır	: İncirlik. (III, s.2317)
123. Him (II)	: Çalılık, dikenlik yer. (III, s.2385)
124. Hola (I)	: Orman ve ağaçlık yerlerin kuytu yerleri. (III, s.2396)
125. Hopa (IV)	: 2. Sazlık ve bataklık yerler. (III, s.2404)
126. Hoşur (VI)	: İçinde her çeşit ağaç olan orman. (III, s.2417)
127. Hşr	: 3. Sık çalılıkların olduğu yer. (III, s.2438)
128. İlkı (III)	: Fidanlık. (IV, s.2474)
129. İlki (I) [İlkillik (I)]	: 1. Kk alılık. 2. Kk ormanlık. (IV, s.2530)
130. İme (I)	: 3. Asma ya da fidan dikmek için açılan ukur. (IV, s.2535)
131. Kaban (I) [Kabalak (Vı)]	: 3. Derenin iki tarafındaki orman. (IV, s.2582)
132. Kafıl [Kafil]	: 1. Fundalık. 2. Dikenlik, alılık yer. (IV, s.2594)
133. Kağ (III)	: 2. Dağ yamalarındaki ince çalılık yer. (IV, s.2594)
134. Kaklık (IV)	: Fidanlık. (IV, s.2606)

135. Kap (I)	: Orman. (IV, s. 2630)
136. Kapuz	: 3. İçine girilemeyen sık ağaçlı orman. (IV, s. 2638)
137. Karaçökel	: Sazlık, bataklık. (IV, s. 2642)
138. Kara İyrek	: Orman içinde, bayır ve yamaçlarda poyraz ve karayel tutmayan, koyunların barındığı kuytu yer. (IV, s. 2646)
139. Kargılık (I) [Karğılık]	: Kamışlık. (IV, s. 2660)
140. Kava	: 1. Çayırın bol olduğu yer. (IV, s. 2687)
141. Kavkazlık	: Dikenlik, otluk yer. (IV, s. 2690)
142. Kayganlık	: Sık çalılık. (IV, s.2700)
143. Kayraksı	: Çalılık yer. (IV, s.2708)
144. Kayran (I)	: 6. Orman içindeki ağaçsız yer. (IV, s.2708)
145. Keleme [Kelemelik, Kelemi (I) -1, 2; Kelemiye -2, Kelemle, Kelemleme, Kelemne (I), Kelen, Kelene, Kelep (Iv), Keler Kırı]	: 4. Yeşillik alan, çayırılık. (IV, s.2728)
146. Kelezlik	: Kökten fişkırان bodur ağaçlarla kaplı yerler. (IV, s.2733)
147. Kellik	: Fundalık. (IV, s.2735)
148. Kelti (I)	: 2. Küçük fundalık. (IV, s.2737)
149. Kepenk (V)	: Fide yetiştirilen yer. (IV, s.2747)
150. Kepez (I)	: Küçük çalılık, fundalık. (VI, s.4547)
151. Kesenek (II)	: Köylünün odunundan faydalandığı ağaçlık, ormanlık yer. (IV, s.2763)
152. Kılcan (I)	: Fundalık, ormanlık. (IV, s.2795)
153. Kındıra [Kındır (I)]	: 10. Sazlı yer, sazlık. (IV, s.2809)
154. Kıran (I) [Kılan (Iu), Kıra (Iv), Kırağ (I), Kırağı (I), Kırah, Kırak, Kıramık (I), Kırancık, Kırata (Iu), Kırav (Iu), Kıravga, Kıravka, Kıreş, Kırgı (I) -3]	: 7. Sazlık. (IV, s.2816)
155. Kıрма (X)	: 1. Kesildikten sonra yeni yetişen orman. (IV, s.2834)
156. Kırtık (IV)	: Kısa ağaçlı orman, pınarlık. (IV, s.2838)
157. Koğalık	: Hasır otu yetişen yer ya da bataklık. (IV, s.2902)
158. Kol (V)	: Orman. (IV, s.2907)
159. Korma	: Çalılardan temizlenmiş büyük orman. (IV, s.2927)
160. Kort (I)	: 3. Çayırılık yer. (IV, s.2928)
161. Koruk	: 1. Koruluk, orman. 2. Korunulan, bakımı yapılan tarla ya da ağaçlık yer. (VI, s.4568)
162. Kovalık (I)	: 2. Sazlık yer. (IV, s.2939)
163. Kudulu	: Göllerdeki sazlık yer. (IV, s.2992)
164. Küp	: 1. Çalılık. (VI, s.4579)
165. Kür (Iu) [Kürmez]	: 2. İçine girilemeyecek kadar sık orman, çalılık, fundalık yer. (IV, s.3043)
166. Kürüz (II)	: Çalılık, fundalık yer, koru. (IV, s.3050)

167. Mal Yeri	: Hayvanların otlatıldığı sulak ve çayırılık yerler. (IV, s.3115)
168. Mandal (Iı) [Manda]	: 7. Küçük çayırılık. 8. Çalılık yer. (IV, s.3121)
169. Melis (I)	: Çayırılık. (IV, s.3158)
170. Meşe (II)	: 1. Ormanlık. 2. Çalılık. (IV, s.3173)
171. Meşelik	: Küçük orman. (IV, s.3174)
172. Meştele	: Fidanlık. (IV, s.3174)
173. Murtluk	: Mersin ağacının çok bulunduğu yer. (VI, s.4602)
174. Ocak (Iı) [Ocah]	: Fide ya da ağaç dikmek için açılan çukur. (V, s.3264)
175. Odunkoru [Odunhoru]	: 2. Ormanlık. (V, s.3266)
176. Orbuk (II)	: 1. Çam ormanı. 2. Ormanların kuytu yeri. (V, s.3289)
177. Orum (II)	: Hayvanların otlamasına elverişli geniş ormanlar, çalılıklar. (V, s.3292)
178. Oylum (I)	: 6. Ağaç dikilecek çukur. (V, s.3303)
179. Oyum (I)	: 3. Fundalık. (V, s.3307)
180. Oyunduruk [Oyunturuk]	: 1. Sık ağaçlık yer. (V, s.3307)
181. Ören (V)	: 1. Ormanlık yer. (V, s.3348)
182. Örüm (VIII)	: Çalılıklar arasındaki otlu yer. (V, s.3355)
183. Öz	: 1. Çamurlu çalılık, ormanlık yer. 3. Sulu çayırılık. (VI, s.4632)
184. Özmek (I) [Özelti -1]	: 2. Bataklık, sazlık yer. (V, s.3374)
185. Palasanlık	: Otluk, çalılık, dikenlik yer. (V, s.3385)
186. Pangallık	: Çalılık, dikenlik yer. (V, s.3393)
187. Papırlık	: Sazlık yer. (V, s.3395)
188. Parpı (III)	: Fundalık. (VI, s.4638)
189. Pereselik	: Fidan dikmek için açılan yer. (VI, s.4645)
190. Pey (II)	: Dikenlik, fundalık yer. (V, s.3439)
191. Pıtırılık	: Çalılık, fundalık yer. (V, s.3451)
192. Pirsilik	: Küçük meşelik yer. (V, s.3462)
193. Pösük	: Çalılık yer. (V, s.3483)
194. Püren (I) [Piren -1]	: 2. Çalılık ve sık otlu yerler. (V, s.3500)
195. Pürenlik	: Çalılık, fundalık yer. (V, s.3500)
196. Sandal (V)	: 2. Köy yakınındaki çam ormanı. (V, s.3537)
197. Sazak (Iı) [Sazaklık, Sazlık, Sazmak (I)]	: 2. Pınarların, derelerin ayağındaki otlu yerler. (V, s.3564)
198. Sazan (I)	: 1. Pınarların, derelerin ayağındaki otlu yerler. (V, s.3564)
199. Seki (I) [Sek (Iv), Sekemek (Iı), Seklam (Iı), Sekmeç (Iı), Sekmen (I) -1, 2; Sekü (Iı) -1, 2]	: 2. Bağ evlerinin önünde yazın oturulan ortası düz, çevresi çiçekli yer. (VI, s.4681)
200. Sığ (IV)	: Sazlık, bataklık. (V, s.3604)
201. Sökü (Iı) [Sökme -1]	: 1. Ormandan ya da meradan açılan tarla. 2. Orman. (V, s.3678)
202. Söyü	: Ormanlık. (V, s.3686)
203. Şamanlık	: Sazlık. (V, s.3742)

204. Tala (I) [Talla]	: 2. Ormanların ortasındaki boş, ağaçsız yerler. (V, s.3814)
205. Tav (III)	: Orman. (V, s.3847)
206. Tavşancık (II)	: Fundalık. (V, s.3850)
207. Tile (IV)	: Dağ ya da ağaç tepesi. (V, s.3934)
208. Torluk (V)	: Fidanlık. (V, s.3971)
209. Töm (III)	: Orman. (V, s.3982)
210. Tüte (I)	: Samanlık. (V, s.4017)
211. Üğüm (II)	: Sık çalılık kümesi, fundalık. (VI, s.4063)
212. Ürün (III)	: Sık orman. (VI, s.4073)
213. Valta (I) [Valtalık]	: Bataklık, sazlık. (VI, s.4091)
214. Vañk (II)	: Ağaçlı, sulak, güzel görünümlü yer. (VI, s.4092)
215. Venk	: Sulak, ağaçlı yer. (VI, s.4097)
216. Yalç	: Balta girmemiş orman, ağaçlık. (VI, s.4145)
217. Zımak	: 1. Ormanın sık ağaçlı yeri. (VI, s.4837)

Ek 14. Oyunla İlgili Mekânlar

1. Ahenk Yeri	: Oyun yeri. (I, s.129)
2. Arek, Ārek (I)	: 2. Oyun yeri. (I, s.308)
3. Ayna Altı	: Üç çizgi oyununda bir yer. (I, s.426)
4. Aynalar	: Üç çizgi oyununda bir yer. (I, s.427)
5. Berbeg	: Bilye oyununda çukurun önünde bilyenin durduğu yer. (I, s.631)
6. Cap (III)	: 1. Çelik çomak oyununda çeliğin konulduğu çukur yer. (II, s.858)
7. Gele	: Çocuk oyununda ebe olanların durdukları yer. (III, s.1973)
8. Halaka	: 5. Köyün oyun meydanı. (III, s.2256)
9. Hame	: Çocuk oyununda eşilen yer, çukur. (III, s.2266)
10. Henek (II)	: Oyun yeri. (III, s.2339)
11. Hink (I)	: Çelik çomak oyununda kale olarak kazılan çukur. (III, s.2387)
12. Höllük (V)	: Kaydırak oyununda taşın konulduğu çukur. (III, s.2431)
13. Mene (I)	: Çocuk oyunlarında kale olarak kazılan çukur. (IV, s.3161)
14. Mındık	: Çelik çomak oyununda, çeliği havalandırmak için kullanılan küçük çukur. (IV, s.3186)
15. Mirav (II)	: Fındık oyunu için kazılan yer. (IV, s.3203)

Ek 15. Diğer Mekânlar

1. Ağızlık (I) [Agazlık, Ağazlık, Ağızdih -2,3; Ağızla -1, 2; Ağız Taşı]	: 1. Bir şeyin başladığı yer. (I, s.99)
2. Ağnak (I)	: 3. Eşinip debelenmekten çukurlaşan tozlu yer. (I, s.105)
3. Ahar (IV) [Aher]	: 1. Gurbet, dışarı yer. (I, s.125)
4. Akaba	: İniş, meyilli yer. (I, s.136)
5. Akak (I) [Akanak(I)-1,2; Akgun (II)-1,2; Akılğan (I) -2,3; Akıntı (I) -2, Akıntılı (I)-1, Akırgan (II) -1,2; Akkın (II) -1,2; Aklam (I) -1, Aklan (I) -2,3,4; Akmaç, Aknak]	: 4. Eğimi, inişi fazla olan yer, meyilli, eğimli. (I, s.137)
6. Akarina	: Eğimli, yatık yer, toprak. (I, s.139)
7. Akraç	: Eğimli toprak alan. (VI, s.4414)
8. Akur (II) [Akuru]	: 4. Çokluk ve yer anlamında. (I, s.164)
9. Alaca Belece	: 2. Siyahla beyaz karışık yer. (I, s.176)
10. Alaca Güneş	: Güneşin ağaç yaprakları arasından süzülmesiyle yarı aydınlanan yer. (I, s.177)
11. Alan, Alañ [AlaÑlık]	: 1. Açıklık, düzlük yer. 6. Dışarı, açık, ortalık yer (I, s.195)
12. Alancık, Alañcık	: Küçük düzlük. (I, s.195)
13. Alarga, Alarğa (I)	: 3. Açıklık, düzlük, boşluk (I, s.197)
14. Alatav [Alatatavu, Alatavlı -1,2]	: 1. Yarı yaş, yarı kuru toprak, az tavlı yer. (I, s.201)
15. Alaz (I) [Alazlık]	: 2. Ağaçsız, açıklık yerler.
16. Aldırayaz	: Her yanı açık, soğuk olan yer. (I, s.210)
17. Alın	: Karşı, karşı taraf. (I, s.219)
18. Alicingil Ocağı	: Karmakarışık, çok dağınık yer. (I, s.221)
19. Aluta (I)	: Sarp, geçilmesi güç yer. (I, s.234)
20. Ana (III) [Anaç (VI)-2]	: 3. Toprak kazıldığı zaman meydana çıkan alt tabaka, sert toprak. (I, s.243)
21. Anafarta	: Çok yel alan yer. (I, s.248)
22. Anarı (III) [Añırı, Añrı]	: 4. Karşı taraf, karşı yaka. (I, s.252)
23. Anay (I) [Aney (III)]	: 3. Dağlarda ayıların balı yemesine engel olmak için yüksek ağaçlar üzerine yapılan ve kovan koymaya yarayan yer. (I, s.253)
24. Ando	: Karanlık, izbe yer. (I, s.262)
25. Ann	: 1. Karşı taraf. (I, s. 275)
26. Annaç (I) [Alnaç, Alneç, Amaç -2, Amak -1, Anaç, Andaç (V), Andeç, Andıç -2, Angaç (I) -1, Anlaç, Anlaş, Anna (II), Annacık, Annak (I) -1, Annaş, Anneç, Anneş, Anniç,	: 1. Karşı, ön taraf, göz önü, her taraftan görülebilen yer, meydan, açıklık. 2. Yan taraf. (I, s. 275)

Annuk (I), Arnaç -2, Arnak -1, Arnamaç]	
27. Aralık (I) [Aralıġ-1, Aralıġ (I) -2]	: 5. Ortalık, orta yer. (I, s.297) (VI, s.4424)
28. Arasat	: 1. Ortalık, ara yer. (I, s.300)
29. Arayir	: Orta, ortalık, ara yer (I, s.301)
30. Araziye	: 1. Toprak, arazi. (I, s.301) (VI, s.4424)
31. Ardala (III) [Ardara]	: 1. Issız, arkada kalmış, sessiz yer. (I, s.303)
32. Ardıra	: Bir binanın arkası. (I, s.306).
33. Arın Altı	: Güneş almayan veya az alan yer. (I, s.320)
34. Arkaç (II)	: 6. Küçük toprak kümeleri arasında kalan düzlük. (I, s.325)
35. Arkaş	: Rüzgâr deġmeyen kuytu yer. (I, s.326)
36. Arsana	: Deġirmen taşının ters döndürölerek buġdayın bulgur haline, kiremit parçalarının inceltölerek kum haline getirildiġi yer. (I, s.332)
37. Arustaġ	: 2. Kaplaması olmayan tavan. (I, s.337)
38. Āsak, Asak (I)	: 1. Kuytu ve varılması zor yer. (I, s.339)
39. Asarlık	: Tarihi yıkıntıların bulunduġu yer. (I, s.340)
40. Asma (V)	: Kaynak yataġındaki otlu yer, sarp arazilerdeki küçük, sulu, otlu düzlükler. (I, s.346)
41. Asnak	: Sarp yer. (I, s.346)
42. Astarak	: 3. Yüksek yer. (I, s.347)
43. Ařaġılak	: Ařaġı yer. (I, s.349)
44. Aşılı	: İki yanı dere ile çevrili düz arazi. (I, s.354)
45. Aşıt (I)	: 1. Siper, kuytu yer. 2. Uzak, gözün göremediġi yer. (I, s.357)
46. Atak Ayaġı	: Daġdan yuvarlanan tomruġın indiġi yer. (I, s.365)
47. Atakbaşı	: Daġlarda tomruk yuvarlanan yolların en dik yeri, yarbaşı. (I, s.365)
48. Ataşlık [Atařlıġ, Atařlıġ, Ateşlik (I) -1, 2, 3; Ateşluk]	: 3. Ateş yakmaya yarayan yer. (I, s.366)
49. Atlambaç (II)	: 1. Suya atlanacak yüksekçe yer. (I, s.371)
50. Attā	: Gezme, gidilecek yer. (Çocuk dilinde) (VI, s.4431)
51. Avgın (I) [Avgun (I) -6, Avgın -2, Avgun (II) -2]	: 4. Suyun akmasını saġlayan doġal meyil. (I, s.381)
52. Avlı	: 3. Duvarla ya da çitle çevrilmiş yer. (VI, s.4432)
53. Ayġıntı	: Topraġı akan yer. (I, s.415)
54. Aykırı (I)	: 3. Karşı taraf. (I, s.422)
55. Aylan [Aylak (V)]	: 1. Açıklık, meydan. 2. Derin kuyulardan su çeken hayvanın döndüġü, gidip geldiġi yol, yer. (I, s.424)
56. Azbar	: Ahırların önündeki toprak meydan. (I, s.436)
57. Azgaç	: Eğimli yüzey. (I, s.437)
58. Baġdařık (II)	: Karışık yer. (I, s.477)
59. Baġırtlak (VI)	: Taşlık arazi. (I, s.480)
60. Bahargan	: Güneyde yaz kış, yeşil olan yer. (I, s.487)

61. Bakacak (I) [Bakacık, Bakaçak, Bakıcak, Bakıt, Bakmaç]	: 1. Bir tepede çevresinin en iyi görülebildiği yüksek yer, gözetleme yeri. (I, s.489)
62. Balğan (II)	: 2. Sert topraklı yer. (I, s.504)
63. Balık Kulağı [Balıklağı]	: 4. İnsanların biriktiği, kalabalık olduğu yer. (I, s.505)
64. Bâra, Bağra	: Beyaz renkli, işlenmemiş, kısır toprak, killi arazi. (I, s.523)
65. Barhana Yeri	: 1. Toplama, biriktirme yeri: Barhana yeri bağın tam ortasındadır. (I, s.531)
66. Barık [Barıh]	: 4. Herhangi bir şeyin çok bulunduğu yer. (I, s.532)
67. Basalgan	: Havası bunaltıcı, sıkıcı yer: Ahmet'in evi basalgandır. (I, s.537)
68. Basancı	: Dükkan önüne yapılan beton düzlük. (I, s.538)
69. Basıh	: 1. Havasız, basık yer. (I, s.539)
70. Basırık	: 1. Havasız, basık yer. 2. Gizli, kapalı yer, hücre. Kim bilir hangi basırıkta kaldı. (I, s.541)
71. Baskın (V) [Basıh - I, Basırık (II) - 1]	: 1. Havasız, basık yer. (I, s.543)
72. Başaltı	: 2. Emin yer, en güvenilecek yer. (I, s.552)
73. Başşâ	: 2. Dışarı. (I, s.565)
74. Batalka [Batalaç, Batalak (I), Batalga, Batalgan, Batılga, Hatılğan -1, Batılğanlık, Hatılka, Batılkan, Batırgan, Batlak (II), Butalga]	: 2. Bırakılmış, kullanılmayan yer. (I, s.569)
75. Batıç	: Kimsenin bilmediği, görmediği gizli yer. (I, s.570)
76. Batılğan [Batağan (II)]	: 2. Heyelana müsait yer. (I, s.570)
77. Bayırsak (II)	: Az bayır yer. (I, s.580)
78. Becene (I) [Becana (I), Becane (I), Becane, Becena, Beceni, Becere, Becna]	: 2. Sarp, taşlık, kayalık (yer). (I, s. 592)
79. Bēgre	: Hiçbir yer: Ben dediğimi hiçbir bēgrede göremedim. (I, s. 598)
80. Belen (V) [Bölene (I)]	: İssız, kimsesiz yer. (I, s.612)
81. Belen, Beleñ (I) [Bel (III) - 1, 2, 4; Belalan, Belan -1, 2; Belenğ -1, 2; Belenk (I), Belon, Bilan, Bilān (L)-1]	: 5. Engebeli yer. (I, s.612)
82. Belle	: Güneşte zahire kurutmak için çamurla sıvanmış, kenarlı geniş yer. (I, s.621)
83. Bellek (II)	: Aşağı, alçak yer, batkın. (I, s.621)
84. Bellik (I)	: 2. Önceden tanınan, işaret konulan yer. (I, s.623)
85. Benki	: Uç, burun. (I, s.629)
86. Berhay Deliği [Barha Deliği]	: Binanın kiremitli kısmına çıkmak için, çatı arasında yapılmış geçit yeri. (I, s.634)
87. Beroj, Berroj	: Kışın güneş alan kuytu yer, güneşe bakan yer. (I, s.636)

88. Bezul, Berzul	: Kayalar arasında veya orman içinde, mağaraya benzer, kapalı, içinden çıkılması güç yer. (I, s.653)
89. Bıçırganlık	: Çamurlu yer. (I, s.657)
90. Binektaş	: Hayvana binmek için kullanılan yüksek yer. (VI, s.4462)
91. Biyaban	: Geniş düzlük, çöl. (I, s.712)
92. Boğanak [Beğanak, Boganak, Boğmak (IV), Boğnak (I), Boğunak (I), Boğuntu (III), Buanak, Buğana, Buğanağ, Buğanak (I) -1, 2; Buğnak, Buğunak -2, 3; Buğur (I), Buvanak (II)]	: 4. Sıkıntılı, kapalı, havasız yer. (I, s.723)
93. Bozartı (I)	: 2. Boz yer. (I, s.750)
94. Bucak (IV) [Bıcak(II)]	: 1. Memleket. (I, s.776)
95. Buluşağ	: Buluşma yeri. (I, s.790)
96. Burç (III)	: Kayalık, sarp yamaç. (I, s.795)
97. Burma (X)	: Dolanarak yükselen yer. (I, s.800)
98. Bünek (III)	: Basık, çukur ve ıssız yer. (I, s.822)
99. Bütür Yadır	: 1. Engebeli yer. (I, s.830)
100. Cağarak (II)	: Çakıllı olan yer. (II, s.1035)
101. Can Yeri	: Hayvanlardan uzak ve havası iyi olan yerler. (II, s.858)
102. Car (IV)	: 2. Kayalık yamaç yer. (II, s.859)
103. Caydağ	: Yüksek yer. (II, s.868)
104. Cenik (I) [Çenik]	: 2. Havası sıcak ve kötü yer. 4. Uzak, bilinmeyen yerler. (II, s.882)
105. Cığılı (II)	: Hile ile alınan yer. (II; s.901)
106. Cılka (III)	: Boş arazi. (II, s.913)
107. Cırım (I)	: 2. Belli yer. (II, s.930)
108. Cızlak (II)	: 2. Temizlenmiş ve toprağı sıkıştırılmış düz alan. (II, s.951)
109. Cincil (I)	: En yüksek yer. (II, s.976)
110. Cink	: Köşe, bucak. (II, s.981)
111. Cirim (I) [Cerem, Cırım (I) -1, Ciri (II)]	: 2. Çevre. (II, s.985)
112. Coğet	: Köşe, bucak. (II, s.995)
113. Covaşlık	: Evlerin ve bahçelerin güneş gören yerleri. (II, s.1004)
114. Cöngerez	: Akan suyun birden kaybolduğu yer. (II, s.1007)
115. Çağıllı [Cağıllık, Çağıldak (III), Çağılsak, Çağıştak (II), Çağrak, Çağsak (I) -I, Çakak (II)]	: Çakıllı yer. (II, s.1036)
116. Çağsak (I) [Çahrah Yer, Çahşak (II)]	: Çakıllı yer.(II, s.1038)
117. Çahir Çuhur	: Pürüzlü yer, iniş, yokuş.(II, s.1040)
118. Çakrak (I)	: Ufak taşlı toprak alan. (II, s.1046)

119. Çal (I) [Cala (II)]	: 1. Taşlı yer, çıplak tepe. (II, s.1046)
120. Çalak (X)	: Rüzgâr etkisiyle kışın kar tutmayan açık yerler. (II, s.1049)
121. Çalkak (I)	: 2. Tahıl temizleme yeri. (II, s.1056)
122. Çaltı (IV)	: Kuytu yer. (II, s.1062)
123. Çapur (II)	: Keskin taşlarla örtülü yer. (II, s.1079)
124. Çarhevi	: Değirmende taşları döndüren çarkın bulunduğu yer. (I, s.1081)
125. Çarşak [Cah (I), Car (IV) -1, 2; Çaşak (I) -1,2]	: 5. Ufak çakıl taşlar ile örtülü yer. (I, s.1084)
126. Çaylan (I)	: 2. Çakıllı, kumlu yer. (II, s.1098)
127. Çeğillik	: Çakıl taşlı yer. (II, s.1107)
128. Çeğürme (II)	: Ağılların önünde, her tarafı çitlerle çevrilmiş olan yer. (II, s.1108)
129. Çekek	: Kayık, mavna ve küçük gemilerin kalafata çekildikleri yer. (II, s.1109)
130. Çeñe (I) [Ceğa, Çege, Çeğel]	: 2. Arazide burun halindeki çıkıntı. (II, s.1135)
131. Çepel (IV) [Çepir (III)]	: Engebeli arazi. (II, s.1141)
132. Çepellik (I)	: Çamurlu, kirli yer. (II, s.1142)
133. Çetirik (III)	: Kayalık yerler. (II, s.1151)
134. Çevlik (VII)	: Irmak kenarlarındaki taşlık ve kumluk yer. (II, s.1154)
135. Çeyil (I)	: 1. Taşlı, kumlu yer. (II, s.1155)
136. Çeyşek (I)	: Taşlı, kumlu yer. (II, s.1156)
137. Çığılık	: Çakıllı yer. (II, s.1160)
138. Çığşak (III)	: Taşlık arazi. (II, s.1164)
139. Çıvaç [Covuş, Cuvaş, Çovaç -L, 2 ; Çovaş, Çöveç, Çöveç, Çövef, Cuvaş, Cüveş]	: Güneşli yer. (II, s.1306)
140. Çıtınık (I)	: Sarp taşlı yer. (II, s.1194)
141. Çızık [Cızıntı]	: Çizilmiş yer. (II, s.1202)
142. Çığindirik (III)	: Ocaktaki küllerin biriktirildiği yer. (II, s.1208)
143. Çığnek (I)	: Yolüstü, yol uğrağı. (II, s.1210)
144. Çitirgi	: Taşlı yer. (II, s.1245)
145. Çiyer	: Boş arazi. (II, s.1250)
146. Çoğaç [Çoaç -1, 2; Çoğaş]	: 3. Güneşlenen yer. (II, s.1256)
147. Çokrak (II)	: Taşlı arazi. (II, s.1261)
148. Çoldurum	: 1. Taşlı yer. (II, s.1263)
149. Çorağlan	: Çorak yer. (II, s.1270)
150. Çorlak	: Çorak yer. (II, s.1271)
151. Çoşak	: Kayalık, taşlık yer. (II, s.1273)
152. Çovaç	: 2. Güneşli yer. (II, s.1275)
153. Çöğ	: 2. Kayalık yer. (II, s.1276)
154. Çöpül	: Kırdaki sulak yer. (II, s.1290)

155. Çuhnak	: Yol üstü, ayak altı olan yer. (II, s.1302)
156. Çukur	: Engebesi bulunmayan yer. (II, s.1302)
157. Daban (V) [Daban Tarla (II)]	: 2. Killi topraklı arazi. (II, s.1313)
158. Dağsevi	: Taşlık ve çevresinden yüksek arazi. (II, s.1326)
159. Dalda (I)	: 1. Yağmur, güneş ve rüzgârın etki yapamadığı gizli, kuytu yer, kenar, saklanılacak yer, ağaç, bina gölgesi, gölge. 2. Yörüklerin, çalı çırpı ile çadırlarının önünde daire şeklinde çevirdikleri yer. (II, s.1341)
160. Dam	: 4. Kapalı yer. (II, s.1348)
161. Damardı [Damartı]	: Evin arkası. (II, s.1350)
162. Dağaz	: 1. Sert ve engebeli yer. 2. Yağmurda ya da sulandıkça çamur olmayan, kuru kalan yer. (II, s.1360)
163. Darağacı	: Gemilerin kalafak meydanında tamir için yan yatırıldığı yer. (II, s.1366)
164. Daşağır (I) [Daşağırı, Daşağırı Yer, Daş Ağrı, Daşahır, Daşahır -L, Daşahırı, Daşahur, Daşahur]	: Çok taşlı yer. (II, s.1375)
165. Daşahır, Daşahır	: 1. Çok taşlı yer. (II, s.1375)
166. Deple	: Bir dağın kenarından bakılınca önündeki bir engel sebebiyle görünmeyen yerler. (II, s.1430)
167. Dıkıs (I) [Dıkız (I) -1, 2, 3; Dıkkız (I), Dikis]	: 3. Havasız, basık yer. (II, s.1456)
168. Dılap	: Çamurlu, sulu yer. (II, s.1458)
169. Dıpdızlak [Dirdiplah]	: Otsuz, dümdüz yer. (II, s.1466)
170. Dırık (IV)	: Yer, toprak. (II, s.1469)
171. Dızlak	: 2. Otsuz, çıplak, düz yer, kumlu, çorak arazi. (II, s.1477)
172. Dibik (II)	: Köşe bucak, gözden saklı yer. (II, s.1479)
173. Dike	: Sarp, dik, yüksek yer. (VI, s.4487)
174. Dinlendik Türbesi	: Yol uğrağı olan, sık sık uğranılan yer. (II, s.1508)
175. Dinsek	: Gürültüsüz, patırtısız yer. (II, s.1509)
176. Dol (II)	: Bir kısım yer, vatan parçası (II, s.1541)
177. Dolay (I) [Dolayan, Dolayı -L, Dolaylama (II) -1, 2; Doley -2]	: 1. Etraf, çevre. (II, s.1545)
178. Dolma (I)	: 2. Rıhtım. 4. Toprağı sonradan doldurulmuş yer. (II, s.1547)
179. Domuk	: 2. Çok soğuk yer. (II, s.1553)
180. Döğgün	: Uğrak yer, çok gezilen yer. (II, s.1570)
181. Döküm Yeri	: Yaylaya götürülen yükün döküldüğü yer. (II, s.1574)
182. Dölek (I)	: 1. Düz, engebesiz arazi, tepenin eteği. (II, s.1577)
183. Döşek (III)	: 2. İki tarafı çukur ortası yüksek yer. (II, s.1589)
184. Döşek (III)	: Meyilli arazilerin dip tarafındaki ince uzun düzlükler. (II, s.1591)
185. Dövdü	: Arazinin en yüksek yeri. (II, s.1592)

186. Döynek	: 1. Çok geçilerek çiğnenmiş, yol edilmiş yer. 2. Çok işlek olan, fazla girilip çıkılan yer. 3. Rüzgârın çok tuttuğu yer. (II, s.1594)
187. Dulda (I) [Dalda(I) •L, Daldalıh, Daldalık, Dalla, Dalta (I), Delde, Dolda, Dölde, Dudalıh, Dul-3, Duldalık L, Dulga]	: 1. Yağmur, güneş ve rüzgârın etki yapamadığı gizli, kuytu yer, kenar, saklanılacak yer. (II, s.1597)
188. Duldalık	: 1. Yağmur, güneş ve rüzgârın etki yapamadığı gizli, kuytu yer, kenar, saklanılacak yer. (II, s. 1597)
189. Dulun (II)	: Kuytu yer. (II, s.1599)
190. Dumbuz (II)	: Düzlük yerlerin ortasındaki küçük tümsekler. (II, s.1602)
191. Dumdar (I)	: Rüzgâr ve güneş almayan kuytu yer. (II, s.1603)
192. Dunnak (I)	: Kuytu yer. (II, s.1604)
193. Durluk	: Durulacak yer. (II, s.1606)
194. Duş (II)	: 1. Kuytu, rüzgâr tutmayan yer. (II, s.1608)
195. Dülek (I)	: Düz yer. (II, s.1627)
196. Düşek (II) [Döşek (III) - 3]	: 2. Sel sularının düzlediği yer. (II, s.1638)
197. Düşek (III)	: 2. Vurulan kimsenin düşüp öldüğü yer. (II, s.1638)
198. Düzey	: Düzlük yer. (II, s.1646)
199. Düzleme [Düzlek (II)]	: Düzlük yer. (II, s.1646)
200. Edirâf	: Çevre. (III, s.1666)
201. Efkere	: Evlerin önünden bulunan, çevresi tel veya duvarla çevrili birkaç dönümlük toprak parçası. (III, s.1670)
202. Eğlik	: Beklenen, durulan yer. (III, s.1680)
203. Ehdi (VI)	: Karların toplandığı yer. (III, s.1691)
204. Él	: Memleket. (III, s.1702)
205. Elcillik	: Kalabalık, şenlikli yer. (III, s.1706)
206. Élliksiz	: 1. Issız, تنها yer. (III, s.1725)
207. Eneç (II)	: 1. İki sırt arasındaki düz arazi. (III, s.1747)
208. Engeme (I) [Engebe (I) - 2, Engene, Engiş (I), Enimeç, Eniş (I), Enişirek]	: 2. Meyilli arazi. 3. Alçak yer. (III, s.1753)
209. Engin (II) [Eñin]	: 1. Alçak yer. 2. Geniş alan. (III, s.1755)
210. Engiz (I)	: 1. Karanlık yer. (III, s.1756)
211. Epek [Ebek (III)]	: Arsa. (III, s.1762)
212. Erk (III)	: Çevresi yüksek kayalık ve taşlık arazi. (III, s.1773)
213. Esik (I)	: 8. Rüzgâr almayan kuytu yer. (III, s.1781)
214. Esik (I)	: 9. Hafif rüzgâr alan ve rüzgârların üzerini yaladığı yüksek arazi parçaları. (III, s.1781)
215. Esik Kesik	: İnişli çıkışlı arazi. (III, s.1781)
216. Eskilik (I)	: Merada bir yıl ya da daha eskiden kalan otlanmamış ve çiğnenmemiş kuru ot bulunan yer. (III, s.1784)
217. Eskilik (III)	: Derilerin kireçten çıkarıldıktan sonra konulduğu yer. (III, s.1785)
218. Eşik (II) [Eşih]	: 1. Etraf, çevre. 2. Dışarı yer. (III, s.1792)

219. Eşiklik	: Eşik. (VI, s.4500)
220. Evlek (I) [Evleg, Evlet (II)]	: 4. Suyun toprağı ovduğı yer. (III, s.1810)
221. Evran Çekiğı	: Bir hat üzerinde yer yer çökmüş arazi. (III, s.1813)
222. Eyreti	: Kuytu yer. (III, s.1826)
223. Gabık (II)	: Elverişsiz yer. (III, s.1885)
224. Gağşariga	: Sarp, kayalık yer. (III, s.1894)
225. Gaha (I)	: Yüksek yer. (III, s.1894)
226. Galuk (II)	: Güneş almayan yer. (III, s.1905)
227. Garklık (II)	: Çatıda kiremitlerin üstüne çıkmak için bırakılan yer. (III, s.1927)
228. Garoş	: İrili ufaklı taşların bulunduğu yer. (III, s.1929)
229. Gayak	: Kayak yapılan yer. (III, s.1943)
230. Geceklik	: Çamaşır yıkanan yer. (III, s.1958)
231. Gedevet (II)	: Soğğun çok etkilendiğı yer. (III, s.1966)
232. Gedgüd	: Düz olmayan, çukurlu tümsekli yer. (III, s.1966)
233. Ger (V)	: 1. Tek tük ağaç bulunan kayalık yer. 2. Dağ ve tepelerin üzerindeki yüksek burun. (III, s.1994)
234. Gerelti (II)	: Gizli, kapalı yer. (III, s.1997)
235. Geriç	: İki yokuşun arasında olan yer. (III, s.2001)
236. Germe (IV)	: 2. Dağlarda sellerin aşındırmasıyla meydana gelen kayalık yer. (III, s.2004)
237. Getgüt	: Düz olmayan, çukurlu tümsekli yer. (III, s.2008)
238. Gevin (I)	: Ot bitmeyen, çakıllı, taşlı yer. (III, s.2012)
239. Geysilik [Geğsilik, Gesilik, Geyceklik, Geyesilik]	: Çamaşır yıkanan yer. (III, s.2018)
240. Gezek (IV) [Geze (III), Gezelek, Gezelge, Gezenek -4, 5; Gezim]	: 3. Gezinti yeri. (III, s.2021)
241. Gezenek [Gezemek -4, Gezenik]	: 4. Gezinti yeri. (III, s.2022)
242. Gıjık (III)	: Kaygan yer. (III, s.2037)
243. Gırma (I)	: 1. Pürüzlü ve engebeli yer. 2. Beyaz topraklı yer. (III, s.2059)
244. Gıy (I)	: Güneş görmeyen yer. (III, s.2065)
245. Gizbe [Gizve]	: 1. Issız, kuytu yer. (III, s.2086)
246. Goğalık	: Göl ve bataklık halinde olan, ekime elverişli olmayan yer. (III, s.2094)
247. Gomek	: 2. İçine çeken kum batağı. (III, s.2099)
248. Gonarga (II)	: Bitek, verimli yer. (III, s.2100)
249. Gortuk	: Taşlı ya da bayır yer. (III, s.2106)
250. Goru	: 2. Yasak olan yer. 4. Belli bir amaç için ayrılıp sınırlanmış toprak parçası. (III, s.2106)
251. Göbet (II) [Gobet (II), Göbert (II), Göböget, Göbüget]	: 5. Göçük yer. (III, s.2117)
252. Göbet (V)	: Basık, kapalı ve az ışık alan yer. (III, s.2117)

253. Göbette (I)	: 1. Taşlık alanlar arasındaki birkaç metre karelik toprak parçası. (III, s.2117)
254. Göcek Yümelik	: Köyde çamaşır yıkanan yer. (III, s.2119)
255. Göcük (II)	: Kayalık yer. (III, s.2152)
256. Göçek (VI) [Göçelge]	: Göçülen yer. (III, s.2121)
257. Göçek (VII)	: Kayan arazi. (III, s.2121)
258. Göçük (I)	: 3. Çevresi tepelerle çevrilmiş düz yer (III, s.2122)
259. Gölez (II)	: Çok sulanmış yer. (III, s.2144)
260. Gömük (IX)	: Suların önüne bir engel gelmesiyle toplanıp kaldığı yer. (III, s.2151)
261. Gönova	: Çevresi dağlık, ortası ova olan yer. (III, s.2155)
262. Gözet Daşı	: Etrafı gözetlemeye elverişli yüksek yer. (III, s.2181)
263. Gözleği [Gözet (I), Gözlek (I) -1]	: Gözetleme yeri. (III, s.2182)
264. Gözlek (I)	: 1. Gözetleme yeri. 2. Dağların yüksek yerlerinde nişan almak için ağaç ya da taştan yapılan belli yer. (III, s.2182)
265. Gukkulik [Guggulik, Gugulik (I)]	: En yüksek yer, zirve. (III, s.2190)
266. Gulluk (I)	: 2. Sokak kapısının önündeki taşlık yer. (III, s.2192)
267. Guz (I) [Guzay, Guzey, Guzgeçe, Guzyer]	: Gölgelek, güneş almayan yer. (III, s.2204)
268. Guz (IV)	: Engebeli yer. (III, s.2204)
269. Günay [Günbaşı]	: Güneş gören yer. (III, s.2225)
270. Güneçe [Güne, Güneç, Güneği, Günek (III), Günelek, Güneli, Günemiği, Günevi]	: Çok güneş alan yer. (III, s.2227)
271. Güney [Güneyi]	: Her zaman güneş alan yer. (III, s.2228)
272. Günsü (II)	: Devamlı güneş alan yer. (III, s.2230)
273. Güz (I) [Güy, Güzey]	: Güneş görmeyen yer. (III, s.2243)
274. Hak (VI)	: Bir dönümlük yer. (III, s.2253)
275. Halaka	: 1. Çevre. (III, s.2256)
276. Halı Dibi	: Halı tezgâhlarının bulunduğu yer. (III, s.2260)
277. Halimade	: Sahipsiz yer. (III, s.2261)
278. Hamuslu	: Köyde çamaşır yıkama yeri. (III, s.2270)
279. Hant (III)	: 1. Yer. (III, s.2275)
280. Haraza (IV)	: Her yer. (III, s.2286)
281. Harput	: Taş ve topraktan yapılmış duvarla çevrili yer. (III, s.2295)
282. Has (II)	: Boş yer. (III, s.2297)
283. Hasır Ovası	: Eskiden kışla meydanlarında askerlere dayak cezası verilen yer. (III, s.2300)
284. Hatlak	: Atlanacak yer. (III, s.2306)
285. Hayat (I) [Hayad, Hayatlık, Heyat, Heyet -2]	: 8. Köylerde çamaşır yıkanan yer. 13. Arsa. (III, s.2315)
286. Haydak	: Gölgelek yer. (III, s.2316)
287. Haymanalık	: Bir şeyin bol ve devamlı verildiği yer. (III, s.2320)

288. Hegden [Heğden, Hekden, Herden, Heyden]	: Tabaklıkta deri ıslatılan kireç çukuru. (III, s.2328)
289. Hersek	: Taşlık yer. (III, s.2348)
290. Heye (II)	: Bir şeyin bol olduğu yer, yığınak. (III, s.2353)
291. Hışır (IV)	: 4. İri taneli kumluk yer. (III, s.2377)
292. Horu (I)	: 2. Korunan yerler.(III, s.2414)
293. Hudul	: Engebeli topraklarda güneş görmeyen yer. (III, s.2441)
294. Huzay	: Issız, boş yer. (III, s.2447)
295. İhti (I) [İk -1, İktı, İhti]	: Rüzgâr ve yağmurun etki yapamadığı gizli, kuytu yer. (IV, s.2462)
296. İk	: Rüzgâr ve yağmurun etki yapamadığı gizli, kuytu yer. 2. Havasız, karanlık ve tekin olmayan yer. (IV, s.2462)
297. İlkı (II)	: Kuytu yer. (IV, s.2473)
298. İmık (V)	: Rüzgâr almayan, gölgeli, kuytu yer. (IV, s.2475)
299. İrcı	: Araba geçmesi için, ekili iki tarla arasında bırakılan sürülmemiş yer. (IV, s.2484)
300. İrihti (II)	: Rüzgâr almayan kuytu yer. (IV, s.2486)
301. Isırganlık	: Tabakhanelerde derilerin kireçlendiği yer. (IV, s.2492)
302. İkicanlı	: Kırmızı topraklar karışık kumlu yer. (IV, s.2515)
303. İl (III)	: 2. Vatan. (IV, s.2518)
304. İnlik [İnlikeinlik, İnnik (II) -1]	: 3. Issız ve sessiz yer. (IV, s.2544)
305. İnnik (II)	: 1. Issız ve sessiz yer. (IV, s.2545)
306. İnsalkı	: Eğil, inişli yer. (IV, s.2545)
307. İrim (III)	: Yalçın kayalık yer. (IV, s.2551)
308. Kabanlık	: Ekilmemiş, taşlı yer. (IV, s.2582)
309. Kaçkar	: Yüksek, sarp, kayalık yer. (IV, s.2588)
310. Kafalık (II)	: Birikinti suların bıraktığı yer. (IV, s.2593)
311. Kafulluk	: Dikenlik yer. (VI, s.4530)
312. Kahra (II)	: 1. Büyük taşlık yer.
313. Kaklık (II)	: Güneş alan yer. (IV, s.2606)
314. Kakma (I)	: 3. Sarp kayalar arasında, yağmur, kar görmeyen kuytu yerler. (IV, s.2606)
315. Kanara (III)	: Kayalık yer. (IV, s. 2619)
316. Kannes	: Kıraç yer. (IV, s. 2627)
317. Karaltı (II)	: Yağmur, rüzgâr ve güneşten korunan kuytu yer. (IV, s. 2650)
318. Karçel	: Dikenlik. (VI, s.4537)
319. Karlık (I)	: 1. Yazın kullanmak için kışın depo edilen kuyu, çukur. 2. Dam arkalarındaki kar atılan yer. 3. Çatıdan akan yağmur sularının indiği, 70-80 cm genişliğindeki yer. (IV, s. 2665)
320. Kartan	: 2. Engebeli alan. (IV, s. 2671)
321. Kartınlık	: Sarp kayalık ve taşlık yer. (IV, s. 2671)
322. Kartlan	: Dağ üzerindeki çok taşlı, kayalık yerler. (IV, s. 2671)

323. Katma (II)	: 1. Dağlardaki taş oyukları, kuytu yerler. (IV, s. 2685)
324. Kavuşak (II)	: 1. İki yolun, iki suyun, iki dağın birleştiği yer, kavşak. (IV, s. 2694)
325. Kayak (I)	: 4. Güneş görmeyen kuytu yer. (IV, s.2697)
326. Kayıncak	: Kayılacak yer. (IV, s.2701)
327. Kaynuç	: Kuytu yer. (IV, s.2706)
328. Kayran (I)	: 2. Yağmurdan çamur tutmayan yer. 3. Kaygan yer, toprak. (IV, s.2708)
329. Keç (I)	: Nemli yer. (IV, s.2716)
330. Kediyoğlu	: Dar, güç geçilebilen yer. (VI, s.4544)
331. Keken	: Taşlık, kayalık yer. (IV, s.2723)
332. Kel Kaya	: 1. Taşlı yerler. (IV, s.2735)
333. Kelpere	: Sert ve taşlı yerler. (IV, s.2736)
334. Kepir (I) [Kelez (II), Kelez Yer, Kel Toprak, Kel Yer, Kepez (I) -1, Kepis (I), Kepür -1, 2; Keren (II) -1, Kerer -1]	: 2. Taşlı ve engebeli yer. (IV, s.2749)
335. Kepirlik	: Taşlı yer. (IV, s.2750)
336. Kepür	: 1. Taşlı ve engebeli yer. (IV, s.2751)
337. Kerey	: Sarp kayalık. (IV, s.2755)
338. Kerhat (I)	: Taşlı yer. (IV, s.2755)
339. Kermelik	: Gübre biriktirilen yer. (VI, s.4559)
340. Kerpentî	: Yağmur ve rüzgârdan korunulacak yer. (IV, s.2757)
341. Ketir [Ketre (I)]	: 1. Taşlık ve çalılık yer. (IV, s.2775)
342. Kırçam (I)	: Taşlı yer. (IV, s.2819)
343. Kırgı (I)	: 2. Taşlık arazi. (IV, s.2822)
344. Kırkalık [Kırtak, Kırtıkıran, Kırtlan, Kırtlaz, Kırtıl (III)]	: Ekin bitmeyen kıraç yer. (IV, s.2829)
345. Kısağı (II) [Kısağılı]	: Çevresi sarp ve engebeli yer. (IV, s.2840)
346. Kışdoğusu	: Güneş batarken etkisinin en az olduğu yer. (VI, s.4559)
347. Kire (I)	: 2. Bağ yetiştirilen beyaz topraklı yerler. 3. Taşlık yerler.
348. Kitir (II)	: Yalçın, sarp, taşlık yer. (IV, s.2888)
349. Kodik (V)	: Suyun damlaya damlaya açtığı yer. (IV, s.2899)
350. Kopma	: İnsanın doğduğu yer. : Ali'nin kopması Konya'dadır. (IV, s.2922)
351. Korlām	: Büyük kayaların alt yeri. (IV, s.2927)
352. Korumak [Koruntu]	: Sığınacak yer. (IV, s.2930)
353. Korunuk	: İyi bakılmış, korunmuş yer. (IV, s.2930)
354. Kotey	: Güneş görmeyen yer. (IV, s.2937)
355. Koyak (I) [Kayak (I) -2, 2, 4; Kayağ -1]	: 4. Güneş görmeyen kuytu yer. (IV, s.2942)
356. Koysak	: Üç yanı kaya ile çevrilmiş yer. (IV, s.2944)

357. Koytuk	: 2. Saklanacak, gizlenecek çukurumsu yer. (IV, s.2944)
358. Koyuk (II)	: Dağın ve kayanın kuytu yeri. (IV, s.2944)
359. Kozak (VI) [Koz Yaka, Koz Yer]	: Güneş görmeyen, gölgede kalan yer. (IV, s.2946)
360. Köferez	: Güneş görmeyen kuytu yer. (IV, s.2949)
361. Körfez	: 2. Issız, az uğranılan yer. (VI, s.4571)
362. Köşük	: Yıkık, göçük yer. (IV, s.2978)
363. Kötez (II)	: İçinden çıkılamayan yer, sarp yer. (IV, s.2983)
364. Kumav	: Kumlu yer. (IV, s.3000)
365. Kuz	: 1. Soğuk, güneş görmeyen yer. 2. Nemli, ıslak yerler. (VI, s.4577)
366. Kuzay [Kozay, Kozna, Kuşez, Kuyaz, Kuzleç, Kuzluk (II)]	: 1. Güneş görmeyen, gölgelik yer. (IV, s.3022)
367. Kükür (II)	: Çok taşlı yer. (IV, s.3027)
368. Küllük (I) [Küllük, Küllüh, Küllüh]	: 1. Kül ve süprüntü atılan yer, çöplerin olduğu yer. (IV, s.3031)
369. Küllük (II) [Kültarı]	: 1. Çamaşır yıkamak için içinde küllü su bulundurulmuş çukur. (IV, s.3031)
370. Küntür	: Dağlarda, güneş görmediği için karların erimediği yer. (IV, s.3040)
371. Kürün (IV)	: Loş, karanlık, kapalı yer. (IV, s.3050)
372. Kütüz (II)	: Sarp, geçilmesi zor olan yer. (IV, s.3057)
373. Küykü	: Yel almayan kuytu yer. (IV, s.3057)
374. Laçın (III)	: Çıkılması güç, kayalık yer. (IV, s.3059)
375. Leçe (I)	: 13. Geçilmesi zor yer. (IV, s.3070)
376. Longurluk	: Çamurlu yer. (IV, s.3087)
377. Longuz	: Derin, karanlık yer. (VI, s.4582)
378. Maşat	: Giysi yıkanan açık ya da kapalı yer, çamaşırlık. (IV, s.3135)
379. Mecene [Mecana, Mecāna, Mecena]	: Issız, boş yer. (IV, s.3148)
380. Melmeket	: Memleket. (IV, s.3159)
381. Menderiç [Menferiç]	: Evin önündeki set. (IV, s.3161)
382. Menges	: 1. Sarp kayalıklarda oturacak kadar dar çıkıntılı yerler. (IV, s.3164)
383. Milek	: Milli, çamurlu yer. (VI, s.4599)
384. Miti (II)	: Çevrenin iyice görüldüğü yüksek yer. (IV, s.3205)
385. Mutluk	: Geniş yer. (IV, s.3227)
386. Mültüme (I)	: Arazinin çıkıntılı yeri. (IV, s.3229)
387. Ofruk	: 1. Suyun toprağı oyduğu yer. (V, s.3268)
388. Oğ (I)	: Kalabalık olmayan yer. (V, s.3268)
389. Opruk (II)	: 2. Taşlık, kayalık yer. 3. Engebeli yer. (V, s.3263)
390. Or (I)	: Düşman saldırısına karşı koymak için düzenlenmiş yer. (V, s.3287)
391. Ortabağış	: Yayla ile kıyı arasındaki yüksek yer. (V, s.3290)

392. Oylum (I)	: 3. Kayalık yer. 4. Arazinin belli bir yeri. (V, s.3303)
393. Oymak (IV)	: Arazinin alçak, çukur yeri. (V, s.3304)
394. Oynak	: Yer altı sularının etkisiyle kayan yer. (VI, s.4620)
395. Oynak (II)	: 2. Üstü çayır, altı bataklık yer. (V, s.3304)
396. Oyru (II)	: İnişli yokuşlu sarp yer. (V, s.3305)
397. Oytu	: Kuytu yer. (V, s.3305)
398. Oytun	: Beğenilen, güzel yer: Oytun oralar yemyeşilmiş. (V, s.3305)
399. Oyuk (V)	: 3. Kuytu yer. (V, s.3306)
400. Önmece	: Bekleme yeri, beklenen yer. (V, s.3343)
401. Önpas	: Issız, sessiz yer. (V, s.3344)
402. Ören Yer	: Toprağı kuvvetli olan yer. (V, s.3348)
403. Örenlik	: Yıkıntı yer. (V, s.3348)
404. Örtlek (III)	: 2. Bozkır ortasında sürekli yeşil olarak kalan düzlük yer. (V, s.3352)
405. Örtme (II)	: 1. Üstü kapalı, önü açık yer. (V, s.3352)
406. Örtmealtı	: Üstü örtülü yer. (V, s.3352)
407. Örüm (VIII)	: 1. Hayvan otlatılmayan ekili yer. 3. Bütün köylülerin ortak malı olan yer. (V, s.3355)
408. Öz (II) [Özek (V) -1, 3, 4; Özelti -4, Özen (II) -2, 3; Özmek (I) -1, Özü (II)]	: 4. Yapışkan topraklı yer. (V, s.3370)
409. Pastıranlık	: Üstü yaban otlarıyla kaplı çorak yer. (V, s.3407)
410. Paytar (II)	: 1. Çok eğik ve dik yerler. (V, s.3418)
411. Peğ (I) [Peğ (I), Peh (II) -2, Pek (IV)]	: 1. Arsa. 4. Yapı yıkıntısı ve arsası. (V, s.3421)
412. Peh (II)	: 2. Yapı yıkıntısı ve arsası. (V, s.3422)
413. Pekiş	: Çamursuz, kuru, sert yer. (VI, s.4643)
414. Penek (II)	: Girintili çıkıntılı bağ karıklarının dışında kalan toprak yer. (V, s.3428)
415. Penise	: Kuytu yer. (VI, s.4645)
416. Pentem	: Düz yer. (V, s.3428)
417. Perese (IV)	: 2. Taşlık ve engebeli yer. (V, s.3431)
418. Pey (I) [Peyel]	: 5. Boş arsa. (V, s.3439)
419. Pik (II)	: Denizi doldurularak kazanılan yer. (V, s.3454)
420. Pur Yer	: Bitek olmayan yer. (V, s.3490)
421. Purluk	: Alçı taşının bulunduğu yer, taş ocağı. (V, s.3490)
422. Pusanak	: Gizlenecek, saklanacak yer. (V, s.3491)
423. Püsnek	: Kuytu yer. (V, s.3505)
424. Sağ (I)	: Düz ve yüksekçe yer parçası, seki. (V, s.3514)
425. Sahratağı (II)	: Çok yel alan yer. (V, s.3518)
426. Saka (VI)	: Ekilmeyen yerler. (V, s.3519)
427. Salım (II)	: Bir köyün ekilmemiş nadasa bırakılmış yeri. (V, s.3527)
428. Salıntı (II)	: 1. Çift sürülürken gidilip gelinen en son yer. (V, s.3528)

429. Salkın	: Serinlik, güneşsiz, açık ve iyi havalı yer. (V, s.3528)
430. Sallakhane	: Hayvan kesilen yer. (VI, s.4668)
431. Saparan	: Sarp yer. (V, s.3542)
432. Sapı	: Sarp, insan ve yol uğramayan yer. (V, s.3542)
433. Sapka	: Kayalık, sarp yerler. (V, s.3543)
434. Sara (I)	: Kuytu, karanlık, güneşsiz yer. (V, s.3544)
435. Satar	: Ormandan odun yuvarlanan yer. (V, s.3552)
436. Say (I)	: 3. Dik kayalık, taşlık yer. 6. Kır, düz olmayan yerler. (V, s.3558)
437. Saylak (I)	: 1. Üstü ince toprak katmanıyla örtülü taşlık yer, kayalık. 5. Sarp yer. (V, s.3562)
438. Sayvant [Sayvantlık, Sayvat -2]	: 2. Üstü kapalı, yanları açık yer. (V, s.3563)
439. Sehil (I) [Sevahil]	: 1. Sıcak yerler. 2. Ilıman, kuytu, gölgelik yerler. (V, s.3569)
440. Sekemek	: 1. Toprak alanlarda doğal setler, basamak biçiminde düzlükler. (VI, s.4680)
441. Seki (I) [Sek (IV), Sekemek (II), Seklam (II), Sekmeç (II), Sekmen (I) - 1, 2; Sekü (II) -1, 2]	: 1. Toprak alanlarda doğal setler, basamak biçiminde düzlükler. 5. Meyilli, su tutmayan yer. (V, s.3570) 7. Yüksek, tümsek yer. (VI, s.4681)
442. Sekmek (II)	: 2. Yüksek, tümsek yer. (VI, s.4682)
443. Sekmen (I)	: 2. Meyilli, su tutmayan yer. (V, s.3574)
444. Sekü	: 3. Yüksek, tümsek yer. (VI, s.4682)
445. Selañ	: Çevre, bağrıldığında sesin ulaşabildiği yerler. (V, s.3575)
446. Selen (II)	: Yakın yer, çevre. (V, s.3577)
447. Sellemsiz [Selki (II)]	: Issız yer. (V, s.3579)
448. Sevseri	: Boş yer. (VI, s.4687)
449. Seyil (I)	: Kuytu, ılık yer. (V, s.3597)
450. Seyrat	: Yel ve güneş alan yüksek yer. (V, s.3600)
451. Sıfın (II)	: 1. Sarp, aşılması güç yerler. (V, s.3604)
452. Sıgın (III)	: Şehit düşülen yer. (V, s.3605)
453. Sırpıncak	: 2. Sarp yer. (V, s.3620)
454. Sıvak (III) [Sıvanak]	: 2. Düz yer. (V, s.3623)
455. Sıyırma (III)	: 1. Üstü kapalı yer. (V, s.3627)
456. Silik (II)	: Karlı tepelerde yel etkisiyle açılan yerler, açıklık. (V, s.3636) Ağaçsız, çıplak yer. (VI, s.4698)
457. Siymelik	: Bulaşık ya da kirli suların döküldüğü yer. (VI, s.4702)
458. Sokuntu	: Dağ arasındaki girinti. (V, s.3662)
459. Soy (II)	: Taşlık, kayalık. (V, s.3670)
460. Suluğ	: Köylerde su bakraçlarının konulduğu yüksek yer. (V, s.3694)
461. Supüçüğü	: Suyun oyduğu yer. (V, s.3700)
462. Sürgeşik	: Bulaşık yıkanan yer. (V, s.3721)
463. Sürünmüş [Sürüntü (VI)]	: Kaymış, kaymaya yüz tutmuş yerler. (V, s.3726)
464. Süzek (II)	: Sürekli çamurlu su çıkar yer. (V, s.3732)

465. Şahanlık	: İnsan ayağının basmadığı, sarp, dağlık yer. (V, s.3736)
466. Şahat (II)	: İki kaya arasındaki boşluk. (V, s.3736)
467. Şimeno	: Taşlık yer. (V, s.3781)
468. Şuğul (I) [Şuğul]	: Çevresi yalçın kayalık yer. (V, s.3795)
469. Talaşlık	: Gübrelik, çöplük yer. (V, s.3816)
470. Tapır (I)	: 1. Taşlı ve engebeli yer. (V, s.3828)
471. Taplak [Tap (I), Tapır (I) -2, Taplı (IV), Tapor]	: 2. Düz, dümdüz yer. (V, s.3829)
472. Tarp (II) [Torp]	: Yel almayan, karın çok biriktiği kuytu yer. (V, s.3836)
473. Taşağırı Yer [Taşahır (I) -2]	: Toprağı verimsiz yer. (V, s.3841)
474. Taşağrı [Taşağır, Taşahır (I) -1, Taşahor, Taşahur, Taşharman]	: 1. Çok taşlı yer. 2. Yoksunluk bölgesi. (V, s.3841)
475. Taşahır (I)	: 1. Çok taşlı yer. 2. Toprağı verimsiz yer. (V, s.3841)
476. Teğmen	: Tarla, bağ, bahçe sınırının çıkıntı yaparak uzamış yeri. (V, s.3861)
477. Tehne Ağzı	: Bentle arkın birleştiği yer. (VI, s.4748)
478. Tekin (I)	: 1. Dolu ve önemli yer. 2. Boş ve önemsiz yer. (V, s.3867)
479. Temeklik (II)	: Gübre yapılan yer. (V, s.3876)
480. Tepelek	: Yüksekçe yer. (V, s.3884)
481. Tere Yer	: Taze ot bitmiş yer. (V, s.3892)
482. Teşincik	: Su biriken çukur yer. (V, s.3900)
483. Tır (I)	: Eğimi çok, dik yer. (VI, s.4761)
484. Tışarı	: Dışarı. (V, s.3929)
485. Tikre	: Bölge, çevre. (V, s.3932)
486. Tir (III)	: Üstü ince toprakla örtülü taşlık, kayalık yer. (V, s.3938)
487. Tivriz	: Çok uzak yer. (V, s.3944)
488. Topraklık (II)	: Evleri badana yapmak için kullanılan ak toprağın çıkarıldığı yer. (V, s.3966)
489. Topuk (II)	: Dalganın kıyıya yakın çatladığı yer. (V, s.3967)
490. Torluk (IV) [Tormuk (III)]	: Kömür yakılan yer, kömür ocağı. (V, s.3971)
491. Toyla [Toylan (I) -3]	: 3. Karın çabuk eridiği yer. (V, s.3977)
492. Tozak (III)	: 1. Tozlu yer. (V, s.3978)
493. Töslük	: Gübre yığılı yer. (V, s.3987)
494. Tuzla (I) [Tuzlak]	: Davarlara kırdı tuz verilen düz, taşlık ve kayalık yerler. (V, s.4005)
495. Tuzla (II) [Tuzlalık]	: Otları tuzlu olan ya da hiç ot bitmeyen çorak, verimsiz yerler. (V, s.4005)
496. Uca (III)	: Issız yer. (VI, s.4021)
497. Ucrak	: Issız yer. (VI, s.4021)
498. Uç (I)	: 1. Issız, uzak yer. (VI, s.4022)
499. Ün (III)	: Diken topluluğu, dikenlik. (VI, s.4067)
500. Ürlüm	: Ekilen yer. (VI, s.4072)
501. Ürünlük	: Otu üstünde kurumuş, güzün, kışın hayvan otlatmaya elverişli yer. (VI, s.4074)

502. Yaban (I)	: 1. Dışarı, uzak yer. (VI, s.4113)
503. Yalaçan (I)	: 2. Sığ, derin olmayan yer. (VI, s.4135)
504. Yalaş, Yalak (I) [Yalaçan (I) -2]	: 14. Suyun akarken yardığı yer. (VI,s.4137)
505. Yalama Toprak	: 2. Buzlanmış, donmuş insan ayağının bastığı yer. (VI, s.4140)
506. Yalpak (I) [Yalpan, Yalpañ, Yalpi (I)]	: 2. Eğimli yer. (VI, s.4151)
507. Yalpık (I)	: Engebeli yer. (VI, s.4151)
508. Yama (I) [Yalı (II), Yalım (IV), Yalın (VIII)]	: Dik yer, bayır, yokuş. (VI, s.4152)
509. Yanaklık (II)	: Çamaşır yıkanan yer. (VI, s.4161)
510. Yaslam [Yaskam, Yaslama (III)]	: Eğimli yer. (VI, s.4196)
511. Yastık (II)	: Fide yetiştirmek için düzenlenen yüksekçe yer. (VI, s.4197)
512. Yatur (II)	: Yıkık yapı, yer. (VI, s.4204)
513. Yaylım (I) [Yaygan (I), Yayılım, Yayılım Yeri, Yayılma Yeri, Yayım (II), Yaylım Yeri, Yayma (IV)]	: 3. Açıklık, düzlük. (VI, s.4214)
514. Yazı (I) [Yaazı, Yazılık, Yazu]	: 2. Yer, toprak. 5. Alan. (VI, s.4218)
515. Yazlak (II)	: Bol otlu, sulak yer. (VI, s.4219)
516. Yeleken (II)	: Yelin fazla estiğı yer. (VI, s.4235)
517. Yelekim [Yeleksirtı, Yelten]	: Yele karşı, havalı yer. (VI, s.4235)
518. Yévre	: Yöre, çevre. (VI, s.4261)
519. Yılparık	: 1. Nemli yer. (VI, s.4274)
520. Yoz Yer	: Ekilmez, biçilmez yer. (VI, s.4306)
521. Yöre (I) [Yörek (II), Yüre (I)]	: 1. Çevre. 2. Harman yerinin kıyısı. (VI, s.4310)
522. Yumaklık (I)	: 2. Çamaşır yıkanan yer. (VI, s.4317)
523. Yunaklık	: 2. Yıkanma yeri. (VI, s.4321)
524. Yuvak (IV)	: Yer altına kazılarak üstü kapatılmış, kuruları koymaya ayrılmış yer. (VI, s.4325)
525. Yücelti	: 1. Yüksek yer, yükselti. (VI, s.4327)
526. Zardak	: Ağaç dibini sulamak için açılan çukur. (VI, s.4350)
527. Zehel (I)	: Bağın, bahçenin güneşe karşı bölümü. (VI, s.4358)
528. Zımak	: 2. Güneş görmeyen yer. (VI, s.4837)
529. Zırbıncık	: Kaymaya elverişli, buzlu yer. (VI, s.4378)

ÖZ GEÇMİŞ

21/09/1994 tarihinde Elazığ'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini aynı şehirde; lise öğrenimini Antalya Konyaaltı Lisesi'nde tamamlamıştır. 2012 yılında başladığı Fırat Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümü'nden 2016'da mezun olmuştur. 2017'de aynı üniversitenin İnsani ve Sosyal Bilimler Fakültesi Çağdaş Türk Lehçeleri ve Edebiyatları Bölümü'nde yüksek lisansa başlamıştır. Çeşitli özel eğitim kurumları ve okullarda görev yapmış ve 2017'den beri Fırat Üniversitesi TÖMER (Türkçe Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezi)'de sözleşmeli okutmanlık yaparak yabancılara Türkçe öğretmektedir. Yabancı dili İngilizcedir ve bekârdır.

